ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 110
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2011
1,5 ΕΥΡΩ

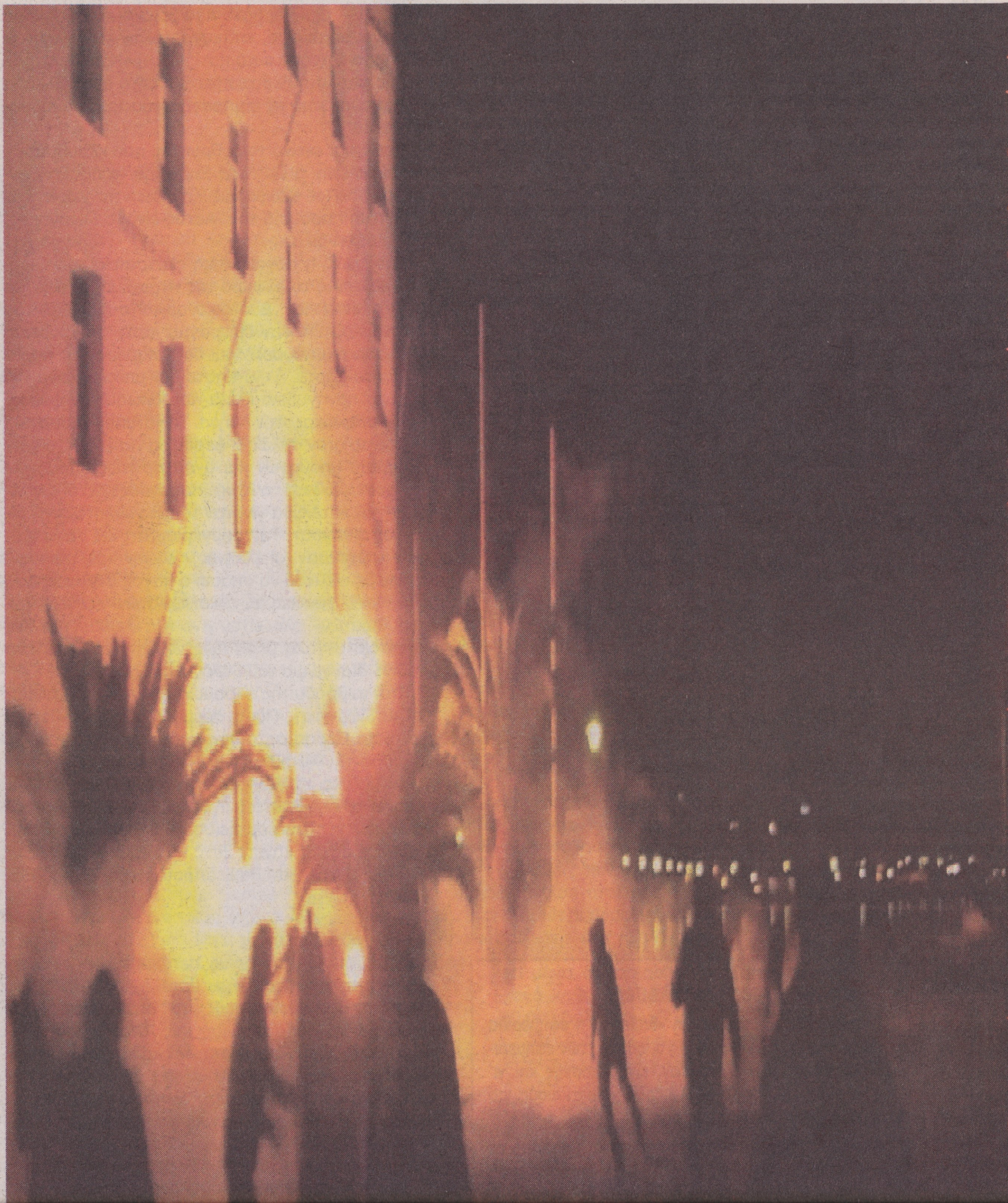
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

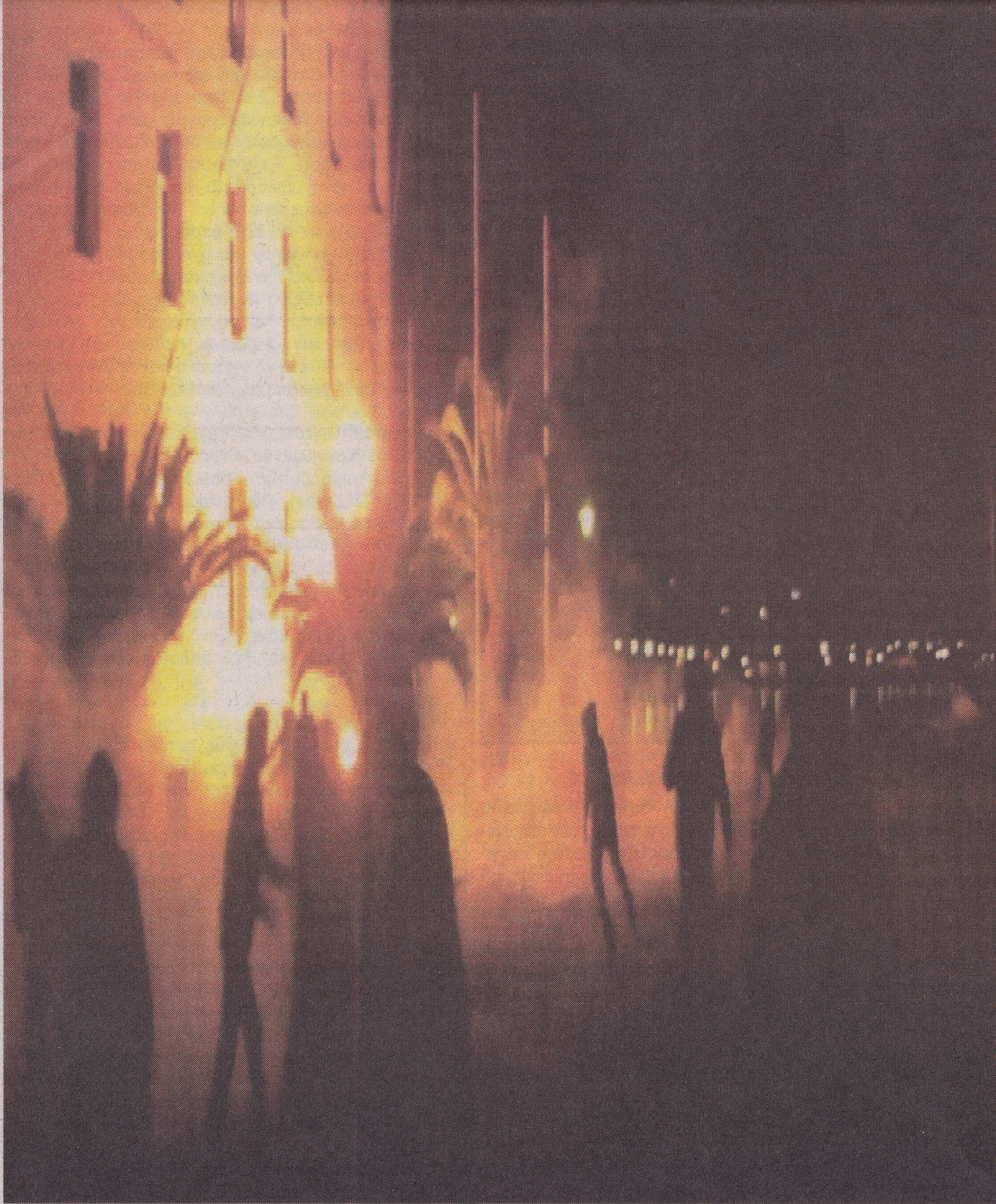
Ας προετοιμαστεί
το ανθρώπινο πνεύμα
ώστε οι μελλοντικές
εξεγέρσεις να είναι
συνολικές
και να μην υπηρετούν
τα σχέδια των
εξουσιαστών,
οι εμπειρίες
να πλουτίσουν τη σκέψη
και τη δράση
με το πνεύμα της
Ελευθερίας και
της Ανιδιοτέλειας,
οι αναρχικές ομάδες
ας είναι προπλάσματα

1,5 ΕΥΡΩ

Ας προετοιμαστεί
το ανθρώπινο πνεύμα
ώστε οι μελλοντικές
εξεγέρσεις να είναι
συνολικές
και να μην υπηρετούν
τα σχέδια των
εξουσιαστών,
οι εμπειρίες
να πλουτίσουν τη σκέψη
και τη δράση
με το πνεύμα της
Ελευθερίας και
της Ανιδιοτέλειας,
οι αναρχικές ομάδες
ας είναι προπλάσματα
μελλοντικών
ανεξούσιων κοινοτήτων,
όπου η βαρβαρότητα
των αιώνων
που διανύουμε
θα αντικατασταθεί
από την ουσία και

εξεγέρσεις να είναι
συνολικές
και να μην υπηρετούν
τα σχέδια των
εξουσιαστών,
οι εμπειρίες
να πλουτίσουν τη σκέψη
και τη δράση
με το πνεύμα της
Ελευθερίας και
της Ανιδιοτέλειας,
οι αναρχικές ομάδες
ας είναι προπλάσματα
μελλοντικών
ανεξούσιων κοινοτήτων,
όπου η βαρβαρότητα
των αιώνων
που διανύουμε
θα αντικατασταθεί
από την ουσία και
την ομορφιά
της αναρχίας,
τη μεγάλη αλλαγή
της ανθρωπότητας.

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

να πλουτίσουν τη σκέψη
και τη δράση
με το πνεύμα της
Ελευθερίας και
της Ανιδιοτέλειας,
οι αναρχικές ομάδες
ας είναι προπλάσματα
μελλοντικών
ανεξούσιων κοινοτήτων,
όπου η βαρβαρότητα
των αιώνων
που διανύουμε
θα αντικατασταθεί
από την ουσία και
την ομορφιά
της αναρχίας,
τη μεγάλη αλλαγή
της ανθρωπότητας.

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

ΤΡΙΤΗ 15 Νοεμβρίου 2011, ώρα 6μμ
Παρουσίαση του βιβλίου
Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ - Πολυτεχνείο 1995
Συζήτηση 1973-1995, σύνθεση εμπειριών,
ομοιότητες και διαφορές
Θα προηγηθεί προβολή βίντεο.

ΤΕΤΑΡΤΗ 16 Νοεμβρίου 2011, ώρα 6μμ
Συζήτηση με θέμα:
«Κρίση», Κοινωνική Επανάσταση
και Αναρχική Πρόταση
Έκθεση φωτογραφίας
Προβολές βίντεο από τις 12 το μεσημέρι

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

«Η Ελλάδα υποβοηθείται από διαρκείς μεταγγίσεις αίματος. Αλλά τώρα πρέπει να κάνει την εγχείρηση, γιατί αλλιώς σε λίγους μήνες κυριολεκτικά θα είμαστε αντιμέτωποι με μια οικονομική καταστροφή». Τάδε έφη ένας από τους πολλούς ντόπιους οικονομολόγους, προμηνύοντας μ' αυτά τα λόγια την «κατάρρευση» σε περίπτωση που δεν «αναδιαρθρωθεί» το κράτος και η οικονομία.

Λίγο πριν την τελική (;) «εγχείρηση» και λίγο μετά από την συμφωνία για την επισημοποίηση της «ελεγχόμενης χρεοκοπίας», που διαφημίστηκε σαν τον «πόλεμο» τραπεζιτών και της γερμανίδας καγκελαρίου Α. Μέρκελ. *«Αν και **η χώρα έχει λάβει τα σκληρότερα μέτρα που έχει πάρει δυτική χώρα εκτός πολέμου**», συμπληρώνουν γερμανοί δημοσιογράφοι, «το χρέος έχει μεγαλώσει κατά 67 δισεκατομμύρια ευρώ, σε σχέση με το ΑΕΠ έχει φτάσει από το 127% στο 157%. Δεν μπορεί κανείς να κάνει μυς όταν πεινάει».*

Ο πληθυσμός έπρεπε πρώτα να δεχθεί την «ήττα», την ταπείνωση και τον εξευτελισμό για να αποδεχθεί όσο το δυνατόν με λιγότερες αντιδράσεις ότι είναι υπεύθυνος για το τελικό μέγεθος της «καταστροφής». Όταν και σε όποιες συνθήκες αυτό «μετρηθεί». Μέχρι τότε, η «απομόνωση» του ελληνικού «προβλήματος» φαίνεται να εξασφαλίζει τις προϋποθέσεις, που θέτουν εδώ και καιρό σημαντικά οικονομικά και πολιτικά κυριαρχικά συμφέροντα για την έξοδο από την ευρωζώνη, αλλά και για να «προστατευθούν» και να «θωρακιστούν» η ισπανική και η ιταλική «περίπτωση» και όχι μόνο.

Όσο για το γεγονός, ότι η «κρίση» ήταν εξ ολοκλήρου τεχνητή εξ αρχής, έρχεται να επιβεβαιωθεί ολοένα και με πιο ατράνταχτο τρόπο, αφού πλέον κανείς δεν μπορεί να κρύψει ότι η περίοδος από το Μάιο του 2010 μέχρι και την περιβόητη συμφωνία των Βρυξελλών περί «ελεγχόμενης χρεοκοπίας» ήταν απαραίτητο να παρέλθει για γενικότερους λόγους και όχι βέβαια για να παρθούν συγκεκριμένες «τολμηρές» αποφάσεις περί «κουρέματος». Ο στόχος, όπως αποδεικνύεται, ήταν και παραμένει η βαθμιαία οικονομική εξαθλίωση ενός πληθυσμού, που όφειλε να νιώσει ενοχή, γιατί «χρωστάει» ή να συναινέσει στην εξαθλίωση του, ο ανασχηματισμός των λεγόμενων μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων και η παράδοση έναντι πινακίου φακής του πλούτου μιας χώρας.

Παράλληλα, το ελλαδικό κράτος επανασυγκροτείται με την μορφή προτεκτοράτου, αποτελώντας έναν ακόμα κρίκο αυτού του είδους στην ευρύτερη Μέση Ανατολή, στην οποία εντάσσεται ιστορικά και η βαλκανική χερσόνησος. Το λουτρό αίματος που θα σφραγίσει ανεξί-

Χαρείτε, Νενικήκαμεν!!!

«Όλοι μαζί οι Βαλκάνιοι αξίζουν λιγότερο από τα κόκκαλα ενός απλού γρεναδιέρου από την Πομερανία»
Otto von Bismark, ιδρυτής της Γερμανικής Αυτοκρατορίας

Εόχι! Δεν έχουν το θεό τους πια! Ως και αυξήσεις στις συντάξεις (!) υποσχέθηκε με νόημα το λαοφιλές ντουέτο Χοντρού-Λιγνού (Βενιζέλου-Παπανδρέου) χάρη στο ...σχέδιο συντεταγμένης «πτώχευσης» του ελληνικού κράτους που συνέταξαν οι Μεγάλες Δυνάμεις την 27 Οκτώβρη 2011. (Ας κρατήσουμε την ημερομηνία καλούκακού...). Αυτό πια δεν θα είναι «πτώχευση», θα είναι η μεγαλύτερη κραιπάλη που θα ζήσουν οι τυχεροί Έλληνες, ο Χρυσός Αιώνας των Παπανδρέου!

Οι πανηγυρισμοί για την ...έναρξη της διαδικασίας «χρεωκοπίας» που για ευνόητους λόγους, τα ελληνικά ΜΜΕ (τα μοναδικά στον κόσμο) την παρουσιάζουν ως ένα αθώο «κούρεμα ομολόγων» ξεκίνησαν από τα ξημερώματα της 27ης Οκτώβρη. Ο Ευάγγελος Βενιζέλος -ο ταύρος των Αθηνών όπως τον αποκάλεσε μια γερμανική εφημερίδα- έβγαζε φωτιές από τα ρουθούνια του, δεν κρατιόταν με τίποτα. Αν αντέχετε διαβάστε τα ιστορικά τούτα λόγια που ξεστόμισε ο Αντιπρόεδρος με άγρια χαρά...

«Αδυνατώ να πιστέψω ότι θα υπάρξει κάποιος που δεν θα θελήσει να στηρίξει αυτή τη συμφωνία (της «πτώχευσης») [...] όσοι έσπευσαν να τοποθετηθούν αρνητικά την ώρα που εμείς ζητούσαμε συναίνεση και στήριξη για να είναι ισχυρότερη η διαπραγματευτική θέση της χώρας, νομίζω ότι σήμερα θα έχουν μετανιώσει».

Οι κόποι και οι προσευχές του έπιασαν τόπο, η

την αλληλοεξόντωση χιλιάδων ανθρώπων, προκάλεσε συγκινησιακές ανατριχίλες στο ΚΚΕ, που είναι έτοιμο να προτάξει και πάλι τα «παλικάρια» του στον όποιο κίνδυνο διατρέξει το κοινοβούλιο αλλά και κάθε άλλος θεσμός ή μηχανισμός του συστήματος.

Λίγο αργότερα ο Ημίθεος Γιωργάκης, κρατώντας γερά το χρυσόμαλλο δέρας της «χρεωκοπίας», σήκωσε ψηλά το πηγούνι και πρόφερε τα περήφανα λόγια, παραμονές εξ άλλου της 28ης Οκτωβρίου...

«Και μόνο που βρισκόμαστε σήμερα εδώ είναι επίτευγμα, επίτευγμα όλων των Ελλήνων και μην το ξεχνάμε αυτό ποτέ... [...] «Κάποιοι στήριξαν, με απόλυτη βεβαιότητα μάλιστα, ότι η Ελλάδα είναι απούσα από τις διαπραγματεύσεις. Το ακούσαμε κι αυτό!».

Που είναι εκείνο το ανθρωπάκι που κλαυθμύριζε ότι «τώρα είναι η ώρα της Ευρώπης να πράξει», εννοώντας ότι οι αποφάσεις λαμβάνονται χωρίς καν την τυπική παρουσία του; Αυτός είναι ο Γιωργάκης, όλα τα θέλει δικά του!

Δυστυχώς η αργοναυτική εκστρατεία του Γιωργάκη με στόχο το λάφυρο της «πτώχευσης» είχε και φυσικές απώλειες. Δυο οικονομικοί σύμβουλοι του Παπανδρέου έπαθαν έμφραγμα κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων και δεν μπόρεσαν να παραστούν στο πάρτυ. Αλλά τίποτα δεν μπορούσε να χαλάσει το πανηγυρικό κλίμα που όπως ήταν φυσικό μεταφέρθηκε και στην Αθήνα. Το «άτυπο» υπουργικό συμβούλιο ήταν απλώς ο φερετζές για ξέφρενο γλέντι μεταξύ υπουργών και αναπληρωτών υπουργών (αν προσκαλούσαν τους υφυπουργούς και τους γενικούς γραμματείς θα γινόταν το αδιαχώρητο στην μικρούλα αίθουσα). Τα τσουγκρίσματα και τα «ευτυχώς επτώχευσαν (οι έλληνες)» έδιναν και έπαιρναν. Κατάφερε μάλιστα να σπάσει ο πάγος ανάμεσα στις υπουργικές φράξιες, των «κοινωνιστών» και των «μεταρρυθμιστών», όλοι είχαν γίνει ένα κουβάρι πια. Και μια τέτοια μεγάλη μέρα πώς να μη κλείσει με ένα βραδινό διάγγελμα του Γιωργάκη; Λόγο! Λόγο!

Έτσι το βράδυ της παραμονής της 28ης Οκτώβρη 2011, ο Γιωργάκης Παπανδρέου του Ανδρέα με την αλαζονεία Πέρση σατράπη, ποδοπάτησε για ακόμα μια φορά την «ψυχαγωγική» τηλεοπτική ζώνη «των εννέα» μαζί και τα λαοπρόβλητα τούρκικα σήριαλ για να κάνει το περιβόητο διάγγελμά του. Μάταια προ-

«αναδιαρθρωθεί» το κράτος και η οικονομία.

Λίγο πριν την τελική (;) «εγχείρηση» και λίγο μετά από την συμφωνία για την επισημοποίηση της «ελεγχόμενης χρεοκοπίας», που διαφημίστηκε σαν τον «πόλεμο» τραπεζιτών και της γερμανίδας καγκελαρίου Α. Μέρκελ. *«Αν και **η χώρα έχει λάβει τα σκληρότερα μέτρα που έχει πάρει δυτική χώρα εκτός πολέμου**», συμπληρώνουν γερμανοί δημοσιογράφοι, «το χρέος έχει μεγαλώσει κατά 67 δισεκατομμύρια ευρώ, σε σχέση με το ΑΕΠ έχει φτάσει από το 127% στο 157%. Δεν μπορεί κανείς να κάνει μυς όταν πεινάει».*

Ο πληθυσμός έπρεπε πρώτα να δεχθεί την «ήττα», την ταπείνωση και τον εξευτελισμό για να αποδεχθεί όσο το δυνατόν με λιγότερες αντιδράσεις ότι είναι υπεύθυνος για το τελικό μέγεθος της «καταστροφής». Όταν και σε όποιες συνθήκες αυτό «μετρηθεί». Μέχρι τότε, η «απομόνωση» του ελληνικού «προβλήματος» φαίνεται να εξασφαλίζει τις προϋποθέσεις, που θέτουν εδώ και καιρό σημαντικά οικονομικά και πολιτικά κυριαρχικά συμφέροντα για την έξοδο από την ευρωζώνη, αλλά και για να «προστατευθούν» και να «θωρακιστούν» η ισπανική και η ιταλική «περίπτωση» και όχι μόνο.

Όσο για το γεγονός, ότι η «κρίση» ήταν εξ ολοκλήρου τεχνητή εξ αρχής, έρχεται να επιβεβαιωθεί ολοένα και με πιο ατράνταχτο τρόπο, αφού πλέον κανείς δεν μπορεί να κρύψει ότι η περίοδος από το Μάιο του 2010 μέχρι και την περιβόητη συμφωνία των Βρυξελλών περί «ελεγχόμενης χρεοκοπίας» ήταν απαραίτητο να παρέλθει για γενικότερους λόγους και όχι βέβαια για να παρθούν συγκεκριμένες «τολμηρές» αποφάσεις περί «κουρέματος». Ο στόχος, όπως αποδεικνύεται, ήταν και παραμένει η βαθμιαία οικονομική εξαθλίωση ενός πληθυσμού, που όφειλε να νιώσει ενοχή, γιατί «χρωστάει» ή να συναινέσει στην εξαθλίωση του, ο ανασχηματισμός των λεγόμενων μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων και η παράδοση έναντι πινακίου φακής του πλούτου μιας χώρας.

Παράλληλα, το ελλαδικό κράτος επανασυγκροτείται με την μορφή προτεκτοράτου, αποτελώντας έναν ακόμα κρίκο αυτού του είδους στην ευρύτερη Μέση Ανατολή, στην οποία εντάσσεται ιστορικά και η βαλκανική χερσόνησος. Το λουτρό αίματος που θα σφραγίσει ανεξίτηλα αυτή την ακόμη εξελισσόμενη διαδικασία στην ευρύτερη περιοχή και που ψευδεπίγραφα και με μεγάλη θρασύτητα χαρακτηρίζεται αραβική «άνοιξη», δεν χωρίζει αλλά εξηγεί ακόμα περισσότερο την λεγόμενη κοινή ιστορικά «μοίρα» των καταπιεσμένων του ελλαδικού χώρου με τους πληθυσμούς της Μέσης ανατολής.

Τα φτηνά λογίδρια περί δημοκρατικοποίησης των καθεστώτων έρχονται σαν πέπλο καπνού να κρύψουν την ενίσχυση του ρόλου του στρατού, είτε με την παραδοσιακή του μορφή (Αίγυπτος), είτε με την στρατιωτικοποίηση των «απελευθερωτών» ανταρτών (Λιβύη) υπό την άγρυπνη καθοδήγηση και στήριξη των νατοϊκών δυνάμεων. Το φρικώδες «λαϊκό» λιντσάρισμα του Καντάφι και η έκθεση της σορού του προς τέρψιν του «απελευθερωμένου» λαού, έρχεται να προστεθεί απλά στον απαγχονισμό του Σαντάμ Χουσεΐν ή στον εξευτελισμό ενός ναρκωμένου και αιχμάλωτου Οτζαλάν και να συμβολίσει την επέλαση της «νέας» αυτοκρατορίας. Όσο για τους υπαλλήλους τύπου Παπανδρέου ή Βενιζέλου, φαίνεται να έρχονται περιπατητί από το μέλλον. Όσο ζοφερό και να φαντάζει πλέον για τους υπηκόους τους.

Μικρή σημασία έχει, λοιπόν, εάν η «λύση Παπανδρέου» αντέξει δύο, τρεις μήνες ή έναν χρόνο. Οι ντόπιες ομάδες συμφερόντων που διαγκωνίζονται να διατηρήσουν τα προνόμια τους ή να παζαρέψουν τη νέα τους θέση, εξ ίσου μικρή σημασία έχει εάν θα προκρίνουν άμεσα ή αφήσουν για «αργότερα» το «πείραμα» των εκλογών, ώστε να

«Όλοι μαζί οι Βαλκάνιοι αξίζουν λιγότερο από τα κόκκαλα ενός απλού γρεναδιέρου από την Πομερανία»
Otto von Bismark, ιδρυτής της Γερμανικής Αυτοκρατορίας

Ε όχι! Δεν έχουν το θεό τους πια! Ως και αυξήσεις στις συντάξεις (!) υποσχέθηκε με νόημα το λαοφιλές ντουέτο Χοντρού-Λιγνού (Βενιζέλου-Παπανδρέου) χάρη στο ...σχέδιο συντεταγμένης «πτώχευσης» του ελληνικού κράτους που συνέταξαν οι Μεγάλες Δυνάμεις την 27 Οκτώβρη 2011. (Ας κρατήσουμε την ημερομηνία καλούκακου...). Αυτό πια δεν θα είναι «πτώχευση», θα είναι η μεγαλύτερη κραιπάλη που θα ζήσουν οι τυχεροί Έλληνες, ο Χρυσός Αιώνας των Παπανδρέου!

Οι πανηγυρισμοί για την ...έναρξη της διαδικασίας «χρεωκοπίας» που για ευνόητους λόγους, τα ελληνικά ΜΜΕ (τα μοναδικά στον κόσμο) την παρουσιάζουν ως ένα αθώο «κούρεμα ομολόγων» ξεκίνησαν από τα ξημερώματα της 27ης Οκτώβρη. Ο Ευάγγελος Βενιζέλος -ο ταύρος των Αθηνών όπως τον αποκάλεσε μια γερμανική εφημερίδα- έβγαζε φωτιές από τα ρουθούνια του, δεν κρατιόταν με τίποτα. Αν αντέχετε διαβάστε τα ιστορικά τούτα λόγια που ξεστόμισε ο Αντιπρόεδρος με άγρια χαρά...

«Αδυνατώ να πιστέψω ότι θα υπάρξει κάποιος που δεν θα θελήσει να στηρίξει αυτή τη συμφωνία (της «πτώχευσης») [...] όσοι έσπευσαν να τοποθετηθούν αρνητικά την ώρα που εμείς ζητούσαμε συναίνεση και στήριξη για να είναι ισχυρότερη η διαπραγματευτική θέση της χώρας, νομίζω ότι σήμερα θα έχουν μετανιώσει».

Οι κόποι και οι προσευχές του έπιασαν τόπο, η Ευρωζώνη διασώθηκε! Ας ψοφήσουν σαν σκυλιά οι κάτοικοι της χώρας «του». Αυτός έπραξε το ευρωπαϊκό του καθήκον «σβήνοντας» εικονικά χρέη.

Η αναβίωση του Ζαχαριάδη (στο πολλαπλάσιο) που κι αυτός είχε διακηρύξει: «Πράξαμε το Διεθνιστικό μας καθήκον», μετά την λήξη του εμφυλίου και

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους

ξαν, με απόλυτη βεβαιότητα μάλιστα, ότι η Ελλάδα είναι απούσα από τις διαπραγματεύσεις. Το ακούσαμε κι αυτό!».

Που είναι εκείνο το ανθρωπάκι που κλαυθμύριζε ότι «τώρα είναι η ώρα της Ευρώπης να πράξει», εννοώντας ότι οι αποφάσεις λαμβάνονται χωρίς καν την τυπική παρουσία του; Αυτός είναι ο Γιωργάκης, όλα τα θέλει δικά του!

Δυστυχώς η αργοναυτική εκστρατεία του Γιωργάκη με στόχο το λάφυρο της «πτώχευσης» είχε και φυσικές απώλειες. Δυο οικονομικοί σύμβουλοι του Παπανδρέου έπαθαν έμφραγμα κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων και δεν μπόρεσαν να παραστούν στο πάρτυ. Αλλά τίποτα δεν μπορούσε να χαλάσει το πανηγυρικό κλίμα που όπως ήταν φυσικό μεταφέρθηκε και στην Αθήνα. Το «άτυπο» υπουργικό συμβούλιο ήταν απλώς ο φερετζές για ξέφρενο γλέντι μεταξύ υπουργών και αναπληρωτών υπουργών (αν προσκαλούσαν τους υφυπουργούς και τους γενικούς γραμματείς θα γινόταν το αδιαχώρητο στην μικρούλα αίθουσα). Τα τσουγκρίσματα και τα «ευτυχώς επτώχευσαν (οι έλληνες)» έδιναν και έπαιρναν. Κατάφερε μάλιστα να σπάσει ο πάγος ανάμεσα στις υπουργικές φράξιες, των «κοινωνιστών» και των «μεταρρυθμιστών», όλοι είχαν γίνει ένα κουβάρι πια. Και μια τέτοια μεγάλη μέρα πώς να μη κλείσει με ένα βραδινό διάγγελμα του Γιωργάκη; Λόγο! Λόγο!

Έτσι το βράδυ της παραμονής της 28ης Οκτώβρη 2011, ο Γιωργάκης Παπανδρέου του Ανδρέα με την αλαζονεία Πέρση σατράπη, ποδοπάτησε για ακόμα μια φορά την «ψυχαγωγική» τηλεοπτική ζώνη «των εννέα» μαζί και τα λαοπρόβλητα τούρκικα σήριαλ για να κάνει το περιβόητο διάγγελμά του. Μάταια προσπάθησαν να τον μεταπείσουν οι σύμβουλοι του: «Πρόεδρε ας μην κάνετε ξανά παρέμβαση στην "ψυχαγωγική ζώνη" γιατί θα ξεσπάσει εξέγερση στο Βασίλειο Σας».

«Ελληνίδες, Έλληνες
Η συμφωνία που μόλις πετύχαμε ανοίγει νέες προοπτικές για την χώρα μας.
... όταν δουλεύουμε μαζί, όταν δείχνουμε την επιμονή μας, την αφοσίωσή μας, όταν τολμάμε να κάνουμε δύσκολα βήματα, τελικά κατακτάμε τους στόχους μας.
... Ο καθένας να κάνει την δική του μικρή επανάσταση για μια διαφορετική και πιο δίκαιη Ελλάδα».

Αυτό που έγινε μετά δεν περιγράφεται σε καμία γλώσσα του κόσμου. Υπάρχουν και κάποια όρια στην ψυχική αντοχή των ανθρώπων ακόμα και των «άψυχων» αντικειμένων. Ως και οι καναπέδες έτριξαν από το κακό τους. «Θα τα πούμε στην παρέλαση, ρε!» ακούστηκε να ουρλιάζει κάποιος ανάμεσα στο πανδαι-

πο, αφού πλέον κανείς δεν μπορεί να κρύψει ότι η περίοδος από το Μάιο του 2010 μέχρι και την περιβόητη συμφωνία των Βρυξελλών περί «ελεγχόμενης χρεοκοπίας» ήταν απαραίτητο να παρέλθει για γενικότερους λόγους και όχι βέβαια για να παρθούν συγκεκριμένες «τολμηρές» αποφάσεις περί «κουρέματος». Ο στόχος, όπως αποδεικνύεται, ήταν και παραμένει η βαθμιαία οικονομική εξαθλίωση ενός πληθυσμού, που όφειλε να νιώσει ενοχή, γιατί «χρωστάει» ή να συναινέσει στην εξαθλίωση του, ο ανασχηματισμός των λεγόμενων μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων και η παράδοση έναντι πινακίου φακής του πλούτου μιας χώρας.

Παράλληλα, το ελλαδικό κράτος επανασυκροτείται με την μορφή προτεκτοράτου, αποτελώντας έναν ακόμα κρίκο αυτού του είδους στην ευρύτερη Μέση Ανατολή, στην οποία εντάσσεται ιστορικά και η βαλκανική χερσόνησος. Το λουτρό αίματος που θα σφραγίσει ανεξίτηλα αυτή την ακόμη εξελισσόμενη διαδικασία στην ευρύτερη περιοχή και που ψευδεπίγραφα και με μεγάλη θρασύτητα χαρακτηρίζεται αραβική «άνοιξη», δεν χωρίζει αλλά εξηγεί ακόμα περισσότερο την λεγόμενη κοινή ιστορικά «μοίρα» των καταπιεσμένων του ελλαδικού χώρου με τους πληθυσμούς της Μέσης ανατολής.

Τα φτηνά λογίδρια περί δημοκρατικοποίησης των καθεστώτων έρχονται σαν πέπλο καπνού να κρύψουν την ενίσχυση του ρόλου του στρατού, είτε με την παραδοσιακή του μορφή (Αίγυπτος), είτε με την στρατιωτικοποίηση των «απελευθερωτών» ανταρτών (Λιβύη) υπό την άγρυπνη καθοδήγηση και στήριξη των νατοϊκών δυνάμεων. Το φρικώδες «λαϊκό» λιντσάρισμα του Καντάφι και η έκθεση της σωρού του προς τέρψιν του «απελευθερωμένου» λαού, έρχεται να προστεθεί απλά στον απαγχονισμό του Σαντάμ Χουσεΐν ή στον εξευτελισμό ενός ναρκωμένου και αιχμάλωτου Οτζαλάν και να συμβολίσει την επέλαση της «νέας» αυτοκρατορίας. Όσο για τους υπαλλήλους τύπου Παπανδρέου ή Βενιζέλου, φαίνεται να έρχονται πράγματι από το μέλλον. Όσο ζοφερό και να φαντάζει πλέον για τους υπηκόους τους.

Μικρή σημασία έχει, λοιπόν, εάν η «λύση Παπανδρέου» αντέξει δύο, τρεις μήνες ή έναν χρόνο. Οι ντόπιες ομάδες συμφερόντων που διαγκωνίζονται να διατηρήσουν τα προνόμια τους ή να παζαρέψουν τη νέα τους θέση, εξ ίσου μικρή σημασία έχει εάν θα προκρίνουν άμεσα ή αφήσουν για «αργότερα» το «πείραμα» των εκλογών, ώστε να διευθετηθούν ορισμένες τυπικές και μόνο λεπτομέρειες στο διαχειριστικό πεδίο.

Άλλο τόσο φτηνιάρικες και πολυκαιρισμένες ακούγονται οι αριστερές κορώνες περί εθνικοαπελευθερωτικών μετώπων, για να μην πούμε θλιβερές όσο και η περιφρούρηση του κοινοβουλίου από τους ροπαλοφόρους του ΚΚΕ, που ...δοξάστηκαν για μιαν ακόμα φορά προστατεύοντας και εξασφαλίζοντας την «άψογη» διαδικασία ψήφισης των σκληρότερων αντεργατικών μέτρων εδώ και 100 χρόνια!!! Και τούτοι, όμως, οι πραιτωριανοί με ερυθρή προβιά ματαιοπονούν. Η ιστορία κοιλοπονά για μιαν ακόμη φορά. Και όσο και επώδυνη να είναι η γέννα δεν φαίνεται να αργεί. Φθάνει ο πόθος για ελευθερία, η αποστροφή σε κάθε είδους υποδούλωση να μην σβήσει την ανθρωπινότητα των εξεγερμένων, αλλά να συνταιριάζει για πάντα μαζί της...

Νοέμβριος 2011

σαν από τα ξημερώματα της 27ης Οκτώβρη. Ο Ευάγγελος Βενιζέλος -ο ταύρος των Αθηνών όπως τον αποκάλεσε μια γερμανική εφημερίδα- έβγαζε φωτιές από τα ρουθούνια του, δεν κρατιόταν με τίποτα. Αν αντέχετε διαβάστε τα ιστορικά τούτα λόγια που ξεστόμισε ο Αντιπρόεδρος με άγρια χαρά...

«Αδυνατώ να πιστέψω ότι θα υπάρξει κάποιος που δεν θα θελήσει να στηρίξει αυτή τη συμφωνία (της «πτώχευσης») [...] όσοι έσπευσαν να τοποθετηθούν αρνητικά την ώρα που εμείς ζητούσαμε συναίνεση και στήριξη για να είναι ισχυρότερη η διαπραγματευτική θέση της χώρας, νομίζω ότι σήμερα θα έχουν μετανιώσει».

Οι κόποι και οι προσευχές του έπιασαν τόπο, η Ευρωζώνη διασώθηκε! Ας ψοφήσουν σαν σκυλιά οι κάτοικοι της χώρας «του». Αυτός έπραξε το ευρωπαϊκό του καθήκον «σβήνοντας» εικονικά χρέη.

Η αναβίωση του Ζαχαριάδη (στο πολλαπλάσιο) που κι αυτός είχε διακηρύξει: «Πράξαμε το Διεθνιστικό μας καθήκον», μετά την λήξη του εμφυλίου και

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή στην ενίσχυση, της εφημερίδας.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

κούς γραμματείς θα γινόταν το αδιαχώρητο στην μικρούλα αίθουσα). Τα τσουγκρίσματα και τα «ευτυχώς επτώχευσαν (οι έλληνες)» έδιναν και έπαιρναν. Κατάφερε μάλιστα να σπάσει ο πάγος ανάμεσα στις υπουργικές φράξιες, των «κοινωνιστών» και των «μεταρρυθμιστών», όλοι είχαν γίνει ένα κουβάρι πια. Και μια τέτοια μεγάλη μέρα πώς να μη κλείσει με ένα βραδινό διάγγελμα του Γιωργάκη; Λόγο! Λόγο!

Έτσι το βράδυ της παραμονής της 28ης Οκτώβρη 2011, ο Γιωργάκης Παπανδρέου του Ανδρέα με την αλαζονεία Πέρση σατράπη, ποδοπάτησε για ακόμα μια φορά την "ψυχαγωγική" τηλεοπτική ζώνη «των εννέα» μαζί και τα λαοπρόβλητα τούρκικα σήριαλ για να κάνει το περιβόητο διάγγελμά του. Μάταια προσπάθησαν να τον μεταπείσουν οι σύμβουλοι του: «Πρόεδρε ας μην κάνετε ξανά παρέμβαση στην "ψυχαγωγική ζώνη" γιατί θα ξεσπάσει εξέγερση στο Βασίλειο Σας».

«Ελληνίδες, Έλληνες
Η συμφωνία που μόλις πετύχαμε ανοίγει νέες προοπτικές για την χώρα μας.
... όταν δουλεύουμε μαζί, όταν δείχνουμε την επιμονή μας, την αφοσίωσή μας, όταν τολμάμε να κάνουμε δύσκολα βήματα, τελικά κατακτάμε τους στόχους μας.
... Ο καθένας να κάνει την δική του μικρή επανάσταση για μια διαφορετική και πιο δίκαιη Ελλάδα».

Αυτό που έγινε μετά δεν περιγράφεται σε καμία γλώσσα του κόσμου. Υπάρχουν και κάποια όρια στην ψυχική αντοχή των ανθρώπων ακόμα και των «άψυχων» αντικειμένων. Ως και οι καναπέδες έτριξαν από το κακό τους. «Θα τα πούμε στην παρέλαση, ρε!» ακούστηκε να ουρλιάζει κάποιος ανάμεσα στο πανδαιμόνιο από άναρθρες κραυγές και βλαστήμιες.

Πράγματι η «επόμενη μέρα θα ήταν μια διαφορετική μέρα» όπως προφήτευσε ο Παπανδρέου από τις Βρυξέλλες, μοναδική στα χρονικά του ελληνικού κράτους, μοναδική και στην ιστορία των ευρωπαϊκών κρατών. Το εξαγριωμένο πλήθος ακύρωσε την στρατιωτική παρέλαση της Θεσσαλονίκης και τις περισσότερες παρελάσεις ανά την επικράτεια, κυνήγησε και προπηλάκισε όλους τους "επισήμους", ακόμα και Αυτόν, τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, που πρόλαβε όμως να διαφύγει. Η αστυνομία «ευρέθη εις πρωτοφανές αδιέξοδον», δεν μπορούσε να ψεκάσει με χημικά τους διαδηλωτές για ευνόητους λόγους ούτε υπήρχε χρόνος συνεννόησης με τον αργοκίνητο και σκουριασμένο μηχανισμό του ΚΚΕ για την «λαϊκή

Έχουν γραφτεί πάρα πολλά για την εξέγερση του Νοεμβρίου 1973 και ίσως ένα ακόμη κείμενο να προκαλεί κάποιου είδους δυσφορία του τύπου: «Πάλι τα ίδια!».

Θεωρούμε πως μια τέτοια στάση είναι λαθεμένη. Όπως ήταν λαθεμένη εντελώς και η στάση όσων απαξίωναν την ετήσια επέτειο. Χρησιμοποιούμε παρελθόντα χρόνο επειδή διαπιστώθηκε πως τελευταία αρκετοί από τους υποστηρικτές της αποχής από το τριήμερο έχουν ντροπαλά και σιωπηλά αναθεωρήσει τη στάση τους πλαισιώνοντας σωματειακά μπλοκ ή ακολουθώντας «χαλαρά» τις πορείες για την επέτειο κοντά σε αριστερά μπλοκ. «Στερνή μου γνώση να σ' είχα πρώτα», «Κάλλιο αργά παρά ποτέ» ή «Ανάγκα και θεοί πείθονται»; Δεν έχει πλέον σημασία.

Εκείνο που ενδιαφέρει σήμερα είναι οι συνθήκες που βιώνουμε. Και αυτές είναι που φέρνουν στην επικαιρότητα κάποιες σκέψεις που μάλλον έχουν «παραμεληθεί» υποκύπτοντας στον καταιγισμό των ψεύτικων πληροφοριών, της διαστρέβλωσης της αλήθειας και των εξουσιαστικών σκοπιμοτήτων.

Πολλά είναι αυτά που έρχονται στην επιφάνεια μετά από ένα εξεγερτικό γεγονός, γρήγορα όμως συγκαλύπτονται από τους μανδύες που απλώνονται επιτήδεια.

Σε ό,τι αφορά την εξέγερση του Νοέμβρη 1973, κανείς δεν αμφισβητεί, πλέον, πως υπήρξε το αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης προετοιμασίας που αφορούσε τόσο μια σειρά από μελετημένες κινήσεις στην πολιτική σκακιέρα, όσο και μια σειρά από **διαδικασίες** και **διεργασίες** που αφορούν τον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Η αφετηρία όλων αυτών μπορεί να αναζητηθεί με σιγουριά λίγο μετά τον πρώτο χρόνο της στρατιωτικής διακυβέρνησης και σημειολογικά σχετίζεται με την κηδεία του Γιώργου Παπανδρέου (ας κρατήσουμε στα υπ' όψιν ότι έντονα επεισόδια και συγκρούσεις πραγματοποιήθηκαν μετά από πέντε χρόνια στο μνημόσυνό του). Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί πως ο πληθυσμός του ελλαδικού χώρου δεν εκδήλωσε μέχρι τότε κάποια άλλου είδους «μαζική» αντίθε-

Νοέμβρης 1973: Περασμένα, ξεχασμένα;

αυτή που παρουσιάζεται μέσα από τους θολούς και δυσώδεις διαδρόμους της πο-

της δικτατορίας, δεν είναι τυχαίο. Όπως δεν είναι συμπτωματικό το ξεκίνημα των

κό πυρήνα της Ευρώπης και η αντίθεση ενός σημαντικού τμήματος του ελλαδικού

συνθήκες που βιώνουμε. Και αυτές είναι που φέρνουν στην επικαιρότητα κάποιες σκέψεις που μάλλον έχουν «παραμεληθεί» υποκύπτοντας στον καταιγισμό των ψεύτικων πληροφοριών, της διαστρέβλωσης της αλήθειας και των εξουσιαστικών σκοπιμοτήτων.

Πολλά είναι αυτά που έρχονται στην επιφάνεια μετά από ένα εξεγερτικό γεγονός, γρήγορα όμως συγκαλύπτονται από τους μανδύες που απλώνονται επιτήδεια.

Σε ό,τι αφορά την εξέγερση του Νοέμβρη 1973, κανείς δεν αμφισβητεί, πλέον, πως υπήρξε το αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης προετοιμασίας που αφορούσε τόσο μια σειρά από μελετημένες κινήσεις στην πολιτική σκακιέρα, όσο και μια σειρά από **διαδικασίες** και **διεργασίες** που αφορούν τον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Η αφετηρία όλων αυτών μπορεί να αναζητηθεί με σιγουριά λίγο μετά τον πρώτο χρόνο της στρατιωτικής διακυβέρνησης και σημειολογικά σχετίζεται με την κηδεία του Γιώργου Παπανδρέου (ας κρατήσουμε στα υπ' όψιν ότι έντονα επεισόδια και συγκρούσεις πραγματοποιήθηκαν μετά από πέντε χρόνια στο μνημόσυνό του). Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί πως ο πληθυσμός του ελλαδικού χώρου δεν εκδήλωσε μέχρι τότε κάποια άλλου είδους «μαζική» αντίθεση στη δικτατορία. Θα μπορούσε μάλιστα να ειπωθεί πως κατά τα πρώτα χρόνια της δικτατορίας υπήρξε κοινωνική ανοχή.

Πως, τότε, καταλήξαμε σε μια κοινωνική εξέγερση;

Οι δυνάμεις που αντιτίθονταν στο τρόπο διακυβέρνησης από τους συνταγματάρχες δε σημαίνει πως ενδιαφέρονταν στην πραγματικότητα για τα συμφέροντα του λαού, ούτε ότι έλκονταν από κάποια ανιδιοτελή διάθεση.

Τα συμφέροντα που εκαλείτο να υπηρετήσει η κάθε μία από αυτές ήταν πολλές φορές αντιτιθέμενα μέχρι το σημείο του ανταγωνισμού. **Σε τέτοιες περιπτώσεις νικητής ανακηρύσσεται εκείνος ο οποίος έχει προετοιμάσει καλύτερα τις συμμαχίες του, τους υπονομευτές του αντιπάλου και (γιατί όχι;) τους λεγόμενους προδότες.** Απλά, στο θέμα της προδοσίας, μιας και αναφερθήκαμε, υποστηρίζουμε πως άλλο πράγμα αυτή που παρουσιάζεται μέσα από τους θολούς και δυσώδεις διαδρόμους της πολιτικής και της τεχνικής που αυτή εφαρμόζει κι άλλο πράγμα είναι η πραγματική, η ουσιαστική της υπόσταση.

Είναι δεδομένο πως η δικτατορία είχε αποφασίσει από το 1971 να μετασχηματισθεί, να πολιτικοποιηθούν οι στρατιωτικοί κατασκευάζοντας ένα κόμμα και να προχωρήσουν σε εκλογές μέσα από ένα «υγιές» κοινοβουλευτικό σύστημα που θα εγκαθίδρυαν. Αυτή η απόφαση αναβλήθηκε για δύο ολόκληρα χρόνια λόγω των εσωτερικών αντιθέσεων μέσα στους κόλπους της δικτατορίας. Είναι, επίσης, γενικά ομολογημένο και παραδεκτό πως μια από τις πλευρές που αντιτίθονταν στην πολιτικοποίηση της δικτατορίας ήταν οι νεότεροι στρατιωτικοί που συσπειρώνονταν γύρω από τον Ιωαννίδη.

Αυτό το χρονικό σημείο, που είχε οριστεί σαν αφετηρία για την «μεταπολίτευση» της δικτατορίας, δεν είναι τυχαίο. Όπως δεν είναι συμπτωματικό το ξεκίνημα των φοιτητικών κινητοποιήσεων τον αμέσως επόμενο χρόνο. Αυτή η χρονιά αποτέλεσε το «κλειδί» για τις περαιτέρω εξελίξεις. Το έναυσμα για την «τελική φάση» δόθηκε με τις πρώτες ανταρτοδιαδηλώσεις ολιγάριθμων φοιτητών και στη συνέχεια με τις κινητοποιήσεις για την εκλογή φοιτητικών συλλόγων.

Εδώ χρειάζεται να ειπωθεί πως αυτές οι κινητοποιήσεις και όσες ακολούθησαν δεν αντιτίθονταν στον κρατισμό. Κυριολεκτικά διεκδικούσαν την εφαρμογή της δημοκρατίας, με ένα τρόπο διαφορετικό από αυτόν που επιθυμούσε ένα τμήμα των στρατιωτικών που συνδεόταν άμεσα ή έμμεσα με τον Παπαδόπουλο. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες τα πράγματα γίνονται ιδιαίτερα περίπλοκα, από τη στιγμή που εμπλέκονται τα αντιτιθέμενα συμφέροντα του ελλαδικού κράτους με το τουρκικό, της Αμερικής με τον ηγετικό πυρήνα της Ευρώπης και η αντίθεση ενός σημαντικού τμήματος του ελλαδικού πληθυσμού με το καθεστώς των συνταγματαρχών.

Ακόμη, υπάρχει η επίδραση δύο σημαντικών αποφάσεων: α) Η άρνηση του στρατιωτικού καθεστώτος να επιτρέψει την διέλευση αμερικανικών αεροπλάνων από τον ελλαδικό εναέριο χώρο, που θα μετέφεραν πολεμικό υλικό για την ενίσχυση του Ισραήλ το οποίο δεχόταν την καταιγιστική επίθεση των αράβων τον Οκτώβριο του 1973. β) Το γεγονός πως το καθεστώς του Παπαδόπουλου είχε θέσει ζήτημα απομάκρυνσης ή τουλάχιστον αναθεώρησης της παρουσίας των αμερικανικών βάσεων θέτοντας ως προθεσμία το τέλος του 1973, σε αντίθεση με το καθεστώς Ιωαννίδη που παρέτεινε την παραμονή τους επ' αόριστον. Επί πλέον, παρέμενε ανοικτό το ζήτημα της

συνέχεια στη σελίδα 4

προστασία της δημοκρατικής κατάχτησης των παρελάσεων». Όμως οι Κομμουνιστές

παναγτζήδες Αθηναίοι θα έφευγαν για τριήμερο. Στερνή μου γνώση να σε είχα πρώτα!

«ξεκινά από αύριο πολύ δουλειά»; Α, ο Γιωργάκης την 28η Οκτώβρη προήδρευε

λέιζερ, κάμερες φάσματος και δορυφόρους, διέκοψε την ομιλία του για το πως

στην πολιτική σκακιέρα, όσο και μια σειρά από **διαδικασίες** και **διεργασίες** που αφορούν τον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Η αφετηρία όλων αυτών μπορεί να αναζητηθεί με σιγουριά λίγο μετά τον πρώτο χρόνο της στρατιωτικής διακυβέρνησης και σημειολογικά σχετίζεται με την κηδεία του Γιώργου Παπανδρέου (ας κρατήσουμε στα υπ' όψιν ότι έντονα επεισόδια και συγκρούσεις πραγματοποιήθηκαν μετά από πέντε χρόνια στο μνημόσυνό του). Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί πως ο πληθυσμός του ελλαδικού χώρου δεν εκδήλωσε μέχρι τότε κάποια άλλου είδους «μαζική» αντίθεση στη δικτατορία. Θα μπορούσε μάλιστα να ειπωθεί πως κατά τα πρώτα χρόνια της δικτατορίας υπήρξε κοινωνική ανοχή.

Πως, τότε, καταλήξαμε σε μια κοινωνική εξέγερση;

Οι δυνάμεις που αντιτίθονταν στο τρόπο διακυβέρνησης από τους συνταγματάρχες δε σημαίνει πως ενδιαφέρονταν στην πραγματικότητα για τα συμφέροντα του λαού, ούτε ότι έλκονταν από κάποια ανιδιοτελή διάθεση.

Τα συμφέροντα που εκαλείτο να υπηρετήσει η κάθε μία από αυτές ήταν πολλές φορές αντιτιθέμενα μέχρι το σημείο του ανταγωνισμού. **Σε τέτοιες περιπτώσεις νικητής ανακηρύσσεται εκείνος ο οποίος έχει προετοιμάσει καλύτερα τις συμμαχίες του, τους υπονομευτές του αντιπάλου και (γιατί όχι;) τους λεγόμενους προδότες.** Απλά, στο θέμα της προδοσίας, μιας και αναφερθήκαμε, υποστηρίζουμε πως άλλο πράγμα αυτή που παρουσιάζεται μέσα από τους θολούς και δυσώδεις διαδρόμους της πολιτικής και της τεχνικής που αυτή εφαρμόζει κι άλλο πράγμα είναι η πραγματική, η ουσιαστική της υπόσταση.

Είναι δεδομένο πως η δικτατορία είχε αποφασίσει από το 1971 να μετασχηματισθεί, να πολιτικοποιηθούν οι στρατιωτικοί κατασκευάζοντας ένα κόμμα και να προχωρήσουν σε εκλογές μέσα από ένα «υγιές» κοινοβουλευτικό σύστημα που θα εγκαθίδρυαν. Αυτή η απόφαση αναβλήθηκε για δύο ολόκληρα χρόνια λόγω των εσωτερικών αντιθέσεων μέσα στους κόλπους της δικτατορίας. Είναι, επίσης, γενικά ομολογημένο και παραδεκτό πως μια από τις πλευρές που αντιτίθονταν στην πολιτικοποίηση της δικτατορίας ήταν οι νεότεροι στρατιωτικοί που συσπειρώνονταν γύρω από τον Ιωαννίδη.

Αυτό το χρονικό σημείο, που είχε οριστεί σαν αφετηρία για την «μεταπολίτευση» της δικτατορίας, δεν είναι τυχαίο. Όπως δεν είναι συμπτωματικό το ξεκίνημα των φοιτητικών κινητοποιήσεων τον αμέσως επόμενο χρόνο. Αυτή η χρονιά αποτέλεσε το «κλειδί» για τις περαιτέρω εξελίξεις. Το έναυσμα για την «τελική φάση» δόθηκε με τις πρώτες ανταρτοδιαδηλώσεις ολιγάριθμων φοιτητών και στη συνέχεια με τις κινητοποιήσεις για την εκλογή φοιτητικών συλλόγων.

Εδώ χρειάζεται να ειπωθεί πως αυτές οι κινητοποιήσεις και όσες ακολούθησαν δεν αντιτίθονταν στον κρατισμό. Κυριολεκτικά διεκδικούσαν την εφαρμογή της δημοκρατίας, με ένα τρόπο διαφορετικό από αυτόν που επιθυμούσε ένα τμήμα των στρατιωτικών που συνδεόταν άμεσα ή έμμεσα με τον Παπαδόπουλο. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες τα πράγματα γίνονται ιδιαίτερα περίπλοκα, από τη στιγμή που εμπλέκονται τα αντιτιθέμενα συμφέροντα του ελλαδικού κράτους με το τουρκικό, της Αμερικής με τον ηγετικό πυρήνα της Ευρώπης και η αντίθεση ενός σημαντικού τμήματος του ελλαδικού πληθυσμού με το καθεστώς των συνταγματαρχών.

Ακόμη, υπάρχει η επίδραση δύο σημαντικών αποφάσεων: α) Η άρνηση του στρατιωτικού καθεστώτος να επιτρέψει την διέλευση αμερικανικών αεροπλάνων από τον ελλαδικό εναέριο χώρο, που θα μετέφεραν πολεμικό υλικό για την ενίσχυση του Ισραήλ το οποίο δεχόταν την καταιγιστική επίθεση των αράβων τον Οκτώβριο του 1973. β) Το γεγονός πως το καθεστώς του Παπαδόπουλου είχε θέσει ζήτημα απομάκρυνσης ή τουλάχιστον αναθεώρησης της παρουσίας των αμερικανικών βάσεων θέτοντας ως προθεσμία το τέλος του 1973, σε αντίθεση με το καθεστώς Ιωαννίδη που παρέτεινε την παραμονή τους επ' αόριστον. Επί πλέον, παρέμενε ανοικτό το ζήτημα της

συνέχεια στη σελίδα 4

προστασία της δημοκρατικής κατάχτησης των παρελάσεων». Όμως οι Κομμουνιστές αργούν αλλά δεν ξεχνούν και προετοιμάζονται στις υπόγειες στοές τους για να εισβάλλουν στην Αθήνα όπως η ΕΣΣΔ στη Βουδαπέστη, στην Πράγα και στο Αφγανιστάν!

Αν άκουγε όμως ο Γιωργάκης τις παραινέσεις κάποιων αντιεξουσιαστών και αντιεθνικιστών αριστεριτζήδων να καταργηθούν εγκαίρως οι παρελάσεις και η 28η να ήταν κανονική εργάσιμη ημέρα, τότε δεν θα έτρεχαν οι επίσημοι να κρυφτούν, ούτε οι κοπανατζήδες Αθηναίοι θα έφευγαν για τριήμερο. Στερνή μου γνώση να σε είχα πρώτα! Ακόμα και την τελευταία στιγμή ο Τσίπρας ζητούσε να καταργηθούν οι παρελάσεις…

Ο Αντιπρόεδρος Ευάγγελος Βενιζέλος, αν και πρώην «Θεσσαλονικάρχης» και αλλοτινός Θεός των Παοκτζήδων, αφού διέγραψε τρεις φορές τα χρέη της ΠΑΕ ΠΑΟΚ, είχε την προνοητικότητα -τέτοιες δύσκολες ώρες- να απουσιάζει από τη γη που τον εγέννησε.

Και που είναι ο Γιώργος Παπανδρέου τέτοια μέρα, και μάλιστα όταν έχει πει ότι «ξεκινά από αύριο πολύ δουλειά»; Α, ο Γιωργάκης την 28η Οκτώβρη προήδρευε της νεοσυσταθείσας Ειδικής Επιτροπής της Σοσιαλιστικής Διεθνούς για τον Αραβικό Κόσμο σε διήμερο Συμπόσιο στην Κρήτη. Κάτι θα ξέρει παραπάνω για να ασχολείται με το μέλλον του «Αραβικού Κόσμου», ίσως γιατί δεν βλέπει μέλλον στην Ελλάδα…

Από το υπερπολυτελές πεντάστερο ξενοδοχείο με τις δεκαοκτώ του πισίνες και περιτριγυρισμένος από τις πιο επίλεκτες δυνάμεις της αστυνομίας και του στρατού, ελληνικών και ξένων μυστικών υπηρεσιών, λέιζερ, κάμερες φάσματος και δορυφόρους, διέκοψε την ομιλία του για το πως πρέπει να ζουν οι Άραβες από δω και μπρος, έριξε μια ματιά προς τα κάτω και είπε με φανερή θλίψη:

«Αυταρχισμός είναι και η προσπάθεια κάποιων να επιβάλουν απόψεις».

Λεόν

Σύντροφοι/ισσες
και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε έχουμε ενεργοποιήσει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού

συνέχεια από τη σελίδα 3

διευθέτησης του καθεστώτος κάτω από το οποίο θα συνυπήρχαν οι δύο «κοινότητες» στην Κύπρο.

Τα μεταπολιτευτικά, λοιπόν, «ανοίγματα» της δικτατορίας σκόνταφταν ήδη τόσο στις πολιτικές όσο και στις κοινωνικές αντιθέσεις αλλά και στα γεωστρατηγικά συμφέροντα που συναντιόντουσαν στην ευρύτερη περιοχή, στα οποία δεν ήταν ασήμαντος ο ρόλος της τότε Σοβιετικής Ρωσίας. Όλα αυτά μαζί δημιουργούσαν ένα εκρηκτικό μίγμα.

Η αντίθεση του πληθυσμού, που προαναφέραμε, δεν προέκυψε από τη μια μέρα στην άλλη. Ήταν το προϊόν μιας μακρόχρονης διαδικασίας που σχετιζόταν με όλες τις αντιθέσεις και καταστάσεις που προαναφέρθηκαν, κάθε μία από τις οποίες είχε και την ανάλογη, σύμφωνα με τις περιστάσεις, επίδραση στον κόσμο.

Είναι αναμενόμενο σε τέτοιες συνθήκες να επιχειρείται μια ομαλή διεκπεραίωση των υποθέσεων της κυριαρχίας. Αυτή η «ομαλότητα» είναι δυνατόν να επιτευχθεί ακόμα και με κινητοποιήσεις, που όμως κινούνται μέσα σε διαπραγματευτικά πλαίσια, χωρίς εξάρσεις, χωρίς να χάνεται ο πολιτικός και κυρίως ο **οργανωτικός έλεγχος**.

Αυτός ο οργανωτικός έλεγχος των «μαζών» δεν μπορούσε να έχει πραγματικό αντίκρισμα σε συνθήκες δικτατορίας. Θα έπρεπε να αναλάβουν αυτό τον τομέα οι αριστερές δυνάμεις ΚΚΕ εξωτερικού και ΚΚΕ εσωτερικού. Είναι προφανές πως υπήρξε μεγάλη προθυμία εκ μέρους τους. Όπως επίσης είναι προφανές πως τα δύο ΚΚΕ έχοντας υποτυπώδεις οργανωτικές δομές στον κοινωνικό χώρο στράφηκαν στον φοιτητικό χώρο, ο οποίος ήταν πρόσφορος από πολλές απόψεις στο να γίνει ο μοχλός για την υλοποίηση των δρομολογούμενων εξελίξεων.

Οι «παλαιοπολιτικοί» δεν μπορούσαν να επιτύχουν κάτι τέτοιο και απλά προσπαθούσαν να κερδίσουν την συμπάθεια των όποιων κοινωνικών αντιδράσεων απέναντι στη δικτατορία χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν τους ότι σε συνθήκες όπως αυτές που περιγράφτηκαν μια τέτοια στάση, χωρίς το

απαιτούμενο οργανωτικό υπόβαθρο πυροδοτούσε εκρήξεις πέραν οποιουδήποτε ελέγχου.

Είναι χαρακτηριστική η στάση απέχθειας του Καραμανλή του πρεσβύτερου προς τους υπόλοιπους πολιτικούς τους οποίους χαρακτηρίζει «παλαιοπολιτικούς» επειδή έσπευσαν να φιλήσουν το χέρι της εξέγερσης του Νοέμβρη 1973, κάνοντας την ανάγκη φιλότιμο, από τη στιγμή που δεν

Ποιος άνθρωπος, όσο καλόπιστος και αφελής κι αν είναι θα μπορούσε να πιστεύει πως η νομιμοποίηση του ΚΚΕ έγινε χωρίς να υπάρχει κάποια προηγούμενη συμφωνία και συνεργασία; Η αλήθεια είναι πως όχι μόνο υπήρχε προηγούμενο, αλλά είχε **και** μεγάλη διάρκεια **και** προϊστορία. Άλλωστε τα ΚΚΕ της εποχής έκαναν τα πάντα προκειμένου να αποτρέψουν την εξέγερση και όταν αυτή ξέσπασε να την υπονομεύσουν

με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:

diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:

Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ

Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ναφέραμε, δεν προέκυψε από τη μια μέρα στην άλλη. Ήταν το προϊόν μιας μακρόχρονης διαδικασίας που σχετιζόταν με όλες τις αντιθέσεις και καταστάσεις που προαναφέρθηκαν, κάθε μία από τις οποίες είχε και την ανάλογη, σύμφωνα με τις περιστάσεις, επίδραση στον κόσμο.

Είναι αναμενόμενο σε τέτοιες συνθήκες να επιχειρείται μια ομαλή διεκπεραίωση των υποθέσεων της κυριαρχίας. Αυτή η «ομαλότητα» είναι δυνατόν να επιτευχθεί ακόμα και με κινητοποιήσεις, που όμως κινούνται μέσα σε διαπραγματευτικά πλαίσια, χωρίς εξάρσεις, χωρίς να χάνεται ο πολιτικός και κυρίως ο **οργανωτικός έλεγχος**.

Αυτός ο οργανωτικός έλεγχος των «μαζών» δεν μπορούσε να έχει πραγματικό αντίκρισμα σε συνθήκες δικτατορίας. Θα έπρεπε να αναλάβουν αυτό τον τομέα οι αριστερές δυνάμεις ΚΚΕ εξωτερικού και ΚΚΕ εσωτερικού. Είναι προφανές πως υπήρξε μεγάλη προθυμία εκ μέρους τους. ¨όπως επίσης είναι προφανές πως τα δύο ΚΚΕ έχοντας υποτυπώδεις οργανωτικές δομές στον κοινωνικό χώρο στράφηκαν στον φοιτητικό χώρο, ο οποίος ήταν πρόσφορος από πολλές απόψεις στο να γίνει ο μοχλός για την υλοποίηση των δρομολογούμενων εξελίξεων.

Οι «παλαιοπολιτικοί» δεν μπορούσαν να επιτύχουν κάτι τέτοιο και απλά προσπαθούσαν να κερδίσουν την συμπάθεια των όποιων κοινωνικών αντιδράσεων απέναντι στη δικτατορία χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν τους ότι σε συνθήκες όπως αυτές που περιγράφτηκαν μια τέτοια στάση, χωρίς το

απαιτούμενο οργανωτικό υπόβαθρο πυροδοτούσε εκρήξεις πέραν οποιουδήποτε ελέγχου.

Είναι χαρακτηριστική η στάση απέχθειας του Καραμανλή του πρεσβύτερου προς τους υπόλοιπους πολιτικούς τους οποίους χαρακτηρίζει «παλαιοπολιτικούς» επειδή έσπευσαν να φιλήσουν το χέρι της εξέγερσης του Νοέμβρη 1973, κάνοντας την ανάγκη φιλότιμο, από τη στιγμή που δεν μπορούσαν να το δαγκώσουν. Βέβαια ο ίδιος έσπευσε πριν και μετά τη «μεταπολίτευση» να συνεργαστεί στενά μαζί τους προκειμένου να κυβερνήσει.

Η ίδια εξουσιαστική δίψα, που τον διακατείχε, συνοδευμένη από απερίγραπτο καιροσκοπισμό, τον έκανε να στέλνει υπομνήματα συνεργασίας με την δικτατορία εξαιρώντας τον Παπαδόπουλο και πρόθυμος να γονατίσει μπροστά στον Ιωαννίδη. Αυτά τα υπομνήματα στάλθηκαν κατά τη διάρκεια της εξέγερσης και μετά από αυτήν, όταν ο Παπαδόπουλος είχε ανατραπεί. Αυτός ο οποίος, κατά τα λεγόμενά του, «στέγνωσε την ζωή του για να κυβερνήσει», γονάτιζε στη δικτατορία, προθυμοποιούταν να αναγνωρίσει το έργο της «επαναστάσεως της 21ης Απριλίου», αναλάμβανε να ντύσει με δημοκρατικά ρούχα την δικτατορία με το αίτημα να του δοθεί από αυτήν το χρίσμα του Προέδρου της Δημοκρατίας,

Ποιος άνθρωπος, όσο καλόπιστος και αφελής κι αν είναι θα μπορούσε να πιστεύει πως η νομιμοποίηση του ΚΚΕ έγινε χωρίς να υπάρχει κάποια προηγούμενη συμφωνία και συνεργασία; Η αλήθεια είναι πως όχι μόνο υπήρχε προηγούμενο, αλλά είχε **και** μεγάλη διάρκεια **και** προϊστορία. Άλλωστε τα ΚΚΕ της εποχής έκαναν τα πάντα προκειμένου να αποτρέψουν την εξέγερση και όταν αυτή ξέσπασε να την υπονομεύσουν και μάλιστα από τα μέσα, μια και έχει κατοχυρωθεί πως αποτελεί μέρος του λεγόμενου απελευθερωτικού κινήματος ή κάθε παρόμοιου απελευθερωτικού κλισέ. Η όλη πορεία των ιδεολογικοπολιτικών παραφυάδων –και μη– του Μαρξισμού-Λενινισμού έχει επιβεβαιώσει πως πρόκειται για μια εχθρική προς την απελευθέρωση τάση της κυριαρχίας με την οποία οι αναρχικές απόψεις δεν έχουν **ουσιαστικά** κανενός είδους σχέση. Αυτή είναι μια πραγματικότητα που όχι μόνο δεν πρέπει να ξεχνιέται, αλλά αποτελεί μια παρακαταθήκη για το συνολικό ρόλο του Μαρξισμού-Λενινισμού και των ιδεολογικών-πολιτικών εκφραστών και παραφυάδων του. Η βαθιά εξουσιαστική φύση αυτής της ιδεολογίας που ντύθηκε τον απατηλό μανδύα μιας δήθεν απελευθέρωσης εξαπάτησε και εξακολουθεί να εξαπατά ανθρώπους με καλή πρόθεση. Άλλο όμως αυτό και τελείως παράλογο έως ψυχο-

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ

Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 10ος, ΦΥΛΛΟ 110
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ:
ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

όπως επίσης είναι προφανές πως τα δύο ΚΚΕ έχοντας υποτυπώδεις οργανωτικές δομές στον κοινωνικό χώρο στράφηκαν στον φοιτητικό χώρο, ο οποίος ήταν πρόσφορος από πολλές απόψεις στο να γίνει ο μοχλός για την υλοποίηση των δρομολογούμενων εξελίξεων.

Οι «παλαιοπολιτικοί» δεν μπορούσαν να επιτύχουν κάτι τέτοιο και απλά προσπαθούσαν να κερδίσουν την συμπάθεια των όποιων κοινωνικών αντιδράσεων απέναντι στη δικτατορία χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν τους ότι σε συνθήκες όπως αυτές που περιγράφτηκαν μια τέτοια στάση, χωρίς το

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
***
Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ
Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

απαιτούμενο οργανωτικό υπόβαθρο πυροδοτούσε εκρήξεις πέραν οποιουδήποτε ελέγχου.

Είναι χαρακτηριστική η στάση απέχθειας του Καραμανλή του πρεσβύτερου προς τους υπόλοιπους πολιτικούς τους οποίους χαρακτηρίζει «παλαιοπολιτικούς» επειδή έσπευσαν να φιλήσουν το χέρι της εξέγερσης του Νοέμβρη 1973, κάνοντας την ανάγκη φιλότιμο, από τη στιγμή που δεν μπορούσαν να το δαγκώσουν. Βέβαια ο ίδιος έσπευσε πριν και μετά τη «μεταπολίτευση» να συνεργαστεί στενά μαζί τους προκειμένου να κυβερνήσει.

Η ίδια εξουσιαστική δίψα, που τον διακατείχε, συνοδευμένη από απερίγραπτο καιροσκοπισμό, τον έκανε να στέλνει υπομνήματα συνεργασίας με την δικτατορία εξαιρώντας τον Παπαδόπουλο και πρόθυμος να γονατίσει μπροστά στον Ιωαννίδη. Αυτά τα υπομνήματα στάλθηκαν κατά τη διάρκεια της εξέγερσης και μετά από αυτήν, όταν ο Παπαδόπουλος είχε ανατραπεί. Αυτός ο οποίος, κατά τα λεγόμενά του, «στέγνωσε την ζωή του για να κυβερνήσει», γονάτιζε στη δικτατορία, προθυμοποιούνταν να αναγνωρίσει το έργο της «επαναστάσεως της 21ης Απριλίου», αναλάμβανε να ντύσει με δημοκρατικά ρούχα την δικτατορία με το αίτημα να του δοθεί από αυτήν το χρίσμα του Προέδρου της Δημοκρατίας. Το πήρε, τελικά, λίγα χρόνια αργότερα, από τους «παλαιοπολιτικούς».

Αυτή η αναφορά που γίνεται εδώ δεν είναι τυχαία. Γίνεται επειδή κατά καιρούς έχει διατυπωθεί πως «ο πολιτικός κόσμος» ήταν αντίθετος στην δικτατορία. Αν όμως ανατρέξει κάποιος στα διάφορα στοιχεία που διάσπαρτα δημοσιοποιούνται και «δένουν» μεταξύ τους, θα διαπιστώσει πως υπήρχε μια ανοιχτή γραμμή επικοινωνίας είτε άμεσα, είτε με πλάγιες διαδρομές.

Αυτοί οι δίαυλοι είναι που διευκόλυναν τις διάφορες συναλλαγές, τα ξεπουλήματα, τις προδοσίες, τις συμφωνίες και τις συνομωσίες που ξεδιπλώθηκαν και που οι συνέπειές τους φτάνουν μέχρι τις ημέρες μας.

Ποιος άνθρωπος, όσο καλόπιστος και αφελής κι αν είναι θα μπορούσε να πιστεύει πως η νομιμοποίηση του ΚΚΕ έγινε χωρίς να υπάρχει κάποια προηγούμενη συμφωνία και συνεργασία; Η αλήθεια είναι πως όχι μόνο υπήρχε προηγούμενο, αλλά είχε **και** μεγάλη διάρκεια **και** προϊστορία. Άλλωστε τα ΚΚΕ της εποχής έκαναν τα πάντα προκειμένου να αποτρέψουν την εξέγερση και όταν αυτή ξέσπασε να την υπονομεύσουν και μάλιστα από τα μέσα, μια και έχει κατοχυρωθεί πως αποτελεί μέρος του λεγόμενου απελευθερωτικού κινήματος ή κάθε παρόμοιου απελευθερωτικού κλισέ. Η όλη πορεία των ιδεολογικοπολιτικών παραφυάδων –και μη-– του Μαρξισμού-Λενινισμού έχει επιβεβαιώσει πως πρόκειται για μια εχθρική προς την απελευθέρωση τάση της κυριαρχίας με την οποία οι αναρχικές απόψεις δεν έχουν **ουσιαστικά** κανενός είδους σχέση. Αυτή είναι μια πραγματικότητα που όχι μόνο δεν πρέπει να ξεχνιέται, αλλά αποτελεί μια παρακαταθήκη για το συνολικό ρόλο του Μαρξισμού-Λενινισμού και των ιδεολογικών-πολιτικών εκφράσεών και παραφυάδων του. Η βαθιά εξουσιαστική φύση αυτής της ιδεολογίας που ντύθηκε τον απατηλό μανδύα μιας δήθεν απελευθέρωσης εξαπάτησε και εξακολουθεί να εξαπατά ανθρώπους με καλή πρόθεση. Άλλο όμως αυτό και τελείως παράλογο έως ψυχοπαθολογικό το σύμπλεγμα κάποιων αναρχικών να υιοθετούν λάθη του παρελθόντος και να τακιμιάζουν ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά με φορείς αυτής της παραμέτρου της ιδεολογίας της κυριαρχίας.

Είναι φανερό πως κανένας δεν ήθελε ε-

Ένας στόχος, μια φωνή: Το μπουρδέλο να καεί!

Ενάμιση χρόνο μετά την υπογραφή του πρώτου (και φαρμακερού) μνημονίου, ίσως άλλη μία δυνατότητα, άλλη μια ευκαιρία, να δοθεί στους σύγχρονους σκλάβους του ελλαδικού χώρου να ξεσηκωθούν. Ασφαλώς και η χρονική αυτή απόσταση είναι σε βάρος των ανθρώπων που υφίστανται τον καταιγισμό εξοντωτικών μέτρων, αφού οι εξουσιαστές, εντός και εκτός του ελλαδικού χώρου, έχουν προετοιμαστεί για να αντιμετωπίσουν, τόσο τις κοινωνικές επιπτώσεις για τα όσα επιβάλλουν, όσο και τις ενδοεξουσιαστικές αντιθέσεις που υπάρχουν και αφορούν το μοίρασμα των γεωπολιτικών και οικονομικών διεκδικήσεων στις περιοχές, όπως αυτή του ελλαδικού χώρου, που ξαναμοιράζονται.

Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά για τα όσα έχουν συσσωρευτεί στις πλάτες του κόσμου και για τα οποία οι εξουσιαστές κάθε απόχρωσης δεν δείχνουν να ιδρώνει το αυτί τους. Αυτοί που ψήφισαν υπέρ των μέτρων, τώρα κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν και δήθεν διαφωνούν. Ίσως η μόνη διαφωνία τους να βρίσκεται στον τρόπο που θα εφαρμοστούν τα μέτρα. Άλλωστε η «Τρόικα» Διαμαντοπούλου, Ραγκούση, Λοβέρδου αυτή τη «διαφωνία» εκφράζει, στοχεύοντας σε πιο άμεσα αποτελέσματα εξόντωσης των ανθρώπων, με την απαρέγκλιτη και γρήγορη εφαρμογή των μέτρων, αλλά και προσπαθώντας να προλάβει τους ανταγωνιστές στην κούρσα της διαδοχής του θλιβερού Γιωργάκη.

Αλλά και όσοι διαφώνησαν ή διαφωνούν, στην πραγματικότητα στηρίζουν και ενισχύουν την διαδικασία, αφού δεν έχουν κάνει το παραμικρό για να την σταματήσουν.

Υπάρχουν ορισμένοι που αφελώς απορούν για το ότι το ΚΚΕ δεν έχει προχωρήσει σε κάποια κίνηση που να ανοίγει το δρόμο για ανατροπή του σκηνικού. Προφανώς δεν έχουν κατανοήσει πως το ΚΚΕ αλλά και είναι αναπόσπαστα μέρη του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης. Άλλωστε, η Παπαρρήγα το είπε κάπως έτσι: «η δική μας εξέγερση δεν θα σπάσει ούτε ένα τζαμάκι». Εσωτερικό ή στρατιωτικό πραξικόπημα; Διαλέξτε. Και θυμηθείτε πως τη νύχτα της 21ης Απριλίου δεν έγινε η παραμικρή καταστροφή. Όλα ήταν «μέλι - γάλα».

Μιλάνε για συγκυβερνήσεις. Αλλά, τί σημαίνει συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και ΝΔ; Απλά θα καλλιεργήσει στον κόσμο την ψευδαίσθηση πως υπάρχει μεγάλη συναίνεση στο έργο καταστροφής εκατομμυρίων ανθρώπων. Το ίδιο προσπαθεί να αποδείξει και η πολυμερής (πολυκομματική) κυβέρνηση διαχείρισης της «κρίσεως». Όμως αυτά είναι ταχυδακτυλουργίες προκειμένου να συγκρατήσουν την οργή και να σκορπίσουν κι άλλες ψεύτικες ελπίδες. Στην πραγματικότητα όταν και εάν θα προχωρήσουν σε τέτοιες κινήσεις, θα το κάνουν για να στηρίξουν τα όσα θα έχει αποφασίσει η ελεεινή κλίκα που διαχειρίζεται τώρα την εξουσία. Το γεγονός πως το σκέφτονται, ακόμη, οφείλεται στο ότι μια τέτοια κίνηση θα αποδείξει ξεκάθαρα ότι οι διαφωνίες τους είναι για τα μάτια του κόσμου, αφού μια πολυκομματική διαχείριση δεν πρόκειται, εννοείται, να αναιρέσει τα όσα θα έχουν ήδη αποφασιστεί. Από την άλλη πλευρά, η κεντρική θέση της κυριαρχίας είναι: τα πολιτικά κόμματα και αποκόμματα να αναλάβουν την ευθύνη συλλογικά για τα τεκταινόμενα.

«Έχουν, όμως, όλα αυτά κάποια σημασία;» θα αναρωτηθεί κάποιος. Η μόνη σημασία που έχουν είναι ότι ξεγυμνώνονται οι διάφορες εναλλακτικές λύσεις του κρατισμού, που παρουσιάζονται σαν περισπούδαστες λύσεις σωτηρίας.

Το σίγουρο είναι πως τα πολλά λόγια είναι, στη περίπτωση αυτή, φτώχεια.

Ας αφήσουμε στην άκρη τα μισόλογα, **να πούμε την αλήθεια κι ας πέσει στο γιαλό.**

Ο κοινωνικός ψυχισμός έχει θέσει εδώ

την εισβολή των διαδηλωτών στο «μπουρδέλο της Βουλής», αλλά και στα κρατικά κτίρια. Γι αυτό το λόγο έχουν απλωθεί τα διάφορα σωσίβια και μαξιλαράκια σωτηρίας. Στην αρχή ήταν οι «αγαναχτισμένοι». Τώρα που φυλλορρόησαν αυτοί, έρχεται το ΚΚΕ να κάνει περικύκλωση, δηλαδή να απλώσει μια μαξιλάρα σωτηρίας απέναντι στις διαθέσεις εισβολής στη Βουλή και να το παίξει κι από πάνω επαναστατικό. Άτιμο πράμα η πολιτική. Από κοντά και οι διάφοροι εγκάθετοι των συντεχνιών των δημοσίων υπαλλήλων «καταλαμβάνουν» υπουργεία. Στην πράξη ξεκουράζουν και αποδεσμεύουν δυνάμεις των μπάτσων από την φύλαξη αυτών των κτιρίων, παριστάνοντας τους αγωνιστές. Αν είναι δυνατόν να πιστέψει κανείς ότι το κράτος θα άφηνε να καταληφθούν υπουργεία χωρίς αντίδραση αν ήξερε ότι πραγματικά υπάρχει κίνδυνος γι' αυτό.

Συνδικαλισμός!!!

Αν ζούσαν ο Μουσολίνι κι ο Φράνκο θα έβλεπαν τον θρίαμβο των συντεχνιών να υπηρετούν τον κρατισμό προσποιούμενες πως πολεμούν. Αγώνα μέχρις εσχάτων θα έδιναν οι ΠΟΕ-ΟΤΑ κι αφού καταβρώμισαν τα πάντα, έδωσαν τη χωματερή στα ΜΑΤ. Τα ίδια παχιά λόγια κι από τους ταξιτζήδες και παλιότερα από τους φορτηγατζήδες. Όσο για τις αγροτικές συντεχνίες κάθονται στα αυγά τους.

Κι όμως, απλές οργανωμένες πρωτοβουλίες ανθρώπων θα μπορούσαν, έξω από τις συντεχνίες, να δώσουν κάποια λύση, εφ' όσον εννοούν αυτά που λένε, ότι δηλαδή πλήττονται από τα μέτρα.

Αυτές τις δυο μέρες που πρόκειται να ψηφιστεί το νομοσχέδιο εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές θα μπορούσαν να παραμένουν συνεχώς στους δρόμους, αντιμετωπίζοντας με κάθε τρόπο τις συμμορίες του κράτους.

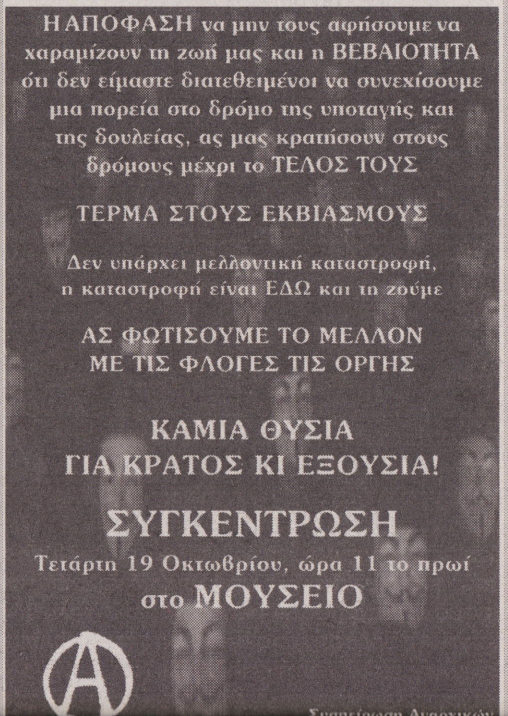
Όλη αυτή η κατάρα των δρόμων, που ονομάζονται ταξί, θα μπορούσαν να γίνουν για μια φορά ευχή, μποτιλιάροντας τη Σταδίου και την Ακαδημίας. Λεωφορεία

ρουν την Πανεπιστημίου και όλους τους παράπλευρους δρόμους μέχρι την Ομόνοια κι ακόμα περισσότερο. Φορτηγά και νταλίκες αλλά και ΙΧ θα μπορούσαν να δώσουν το παρόν στην Αμαλίας, τη Β. Σοφίας και την Β. Κωνσταντίνου. Τότε, ίσως, θα ήταν πραγματικό να μιλήσουμε για αποκλεισμό και για δυνατότητα εισβολής στη Βουλή με σκοπό την ανατροπή των κρατικών σχεδιασμών. Τόσο απλά κι εύκολα...

Επειδή, η **ΑΠΟΦΑΣΗ** να μην τους αφήσουμε να χαραμίζουν τη ζωή μας και η **ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ** ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να συνεχίσουμε μια πορεία στο δρόμο της υποταγής και της δουλείας, μπορούν μας κρατήσουν στους δρόμους μέχρι το τέλος των εξουσιαστών.

Από κει και πέρα πολλά μπορούν να ειπωθούν κι ακόμα περισσότερα να γίνουν από τους εξεγερμένους...

Αθήνα 18-10-2011
Συσπείρωση Αναρχικών

Ένας στόχος, μια φωνή: Το μπουρδέλο να καεί!

Ενάμιση χρόνο μετά την υπογραφή του πρώτου (και φαρμακερού) μνημονίου, ίσως άλλη μία δυνατότητα, άλλη μια ευκαιρία, να δοθεί στους σύγχρονους σκλάβους του ελλαδικού χώρου να ξεσηκωθούν. Ασφαλώς και η χρονική αυτή απόσταση είναι σε βάρος των ανθρώπων που υφίστανται τον καταιγισμό εξοντωτικών μέτρων, αφού οι εξουσιαστές, εντός και εκτός του ελλαδικού χώρου, έχουν προετοιμαστεί για να αντιμετωπίσουν, τόσο τις κοινωνικές επιπτώσεις για τα όσα επιβάλλουν, όσο και τις ενδοεξουσιαστικές αντιθέσεις που υπάρχουν και αφορούν το μοίρασμα των γεωπολιτικών και οικονομικών διεκδικήσεων στις περιοχές, όπως αυτή του ελλαδικού χώρου, που ξαναμοιράζονται.

Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά για τα όσα έχουν συσσωρευτεί στις πλάτες του κόσμου και για τα οποία οι εξουσιαστές κάθε απόχρωσης δεν δείχνουν να ιδρώνει το αυτί τους. Αυτοί που ψήφισαν υπέρ των μέτρων, τώρα κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν και δήθεν διαφωνούν. Ίσως η μόνη διαφωνία τους να βρίσκεται στον τρόπο που θα εφαρμοστούν τα μέτρα. Άλλωστε η «Τρόϊκα» Διαμαντοπούλου, Ραγκούση, Λοβέρδου αυτή τη «διαφωνία» εκφράζει, στοχεύοντας σε πιο άμεσα αποτελέσματα εξόντωσης των ανθρώπων, με την απαρέγκλιτη και γρήγορη εφαρμογή των μέτρων, αλλά και προσπαθώντας να προλάβει τους ανταγωνιστές στην κούρσα της διαδοχής του θλιβερού Γιωργάκη.

Αλλά και όσοι διαφώνησαν ή διαφωνούν, στην πραγματικότητα στηρίζουν και ενισχύουν την διαδικασία, αφού δεν έχουν κάνει το παραμικρό για να την σταματήσουν.

Υπάρχουν ορισμένοι που αφελώς απορούν για το ότι το ΚΚΕ δεν έχει προχωρήσει σε κάποια κίνηση που να ανοίγει το δρόμο για ανατροπή του σκηνικού. Προφανώς δεν έχουν κατανοήσει πως το ΚΚΕ αλλά και οι κάθε είδους αποχρώσεις της αριστεράς είναι αναπόσπαστα μέρη του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης. Άλλωστε, η Παπαρήγα το είπε κάπως έτσι: «η δική μας εξέγερση δεν θα σπάσει ούτε ένα τζαμάκι». Εσωτερικό ή στρατιωτικό πραξικόπημα; Διαλέξτε. Και θυμηθείτε πως τη νύχτα της 21ης Απριλίου δεν έγινε η παραμικρή καταστροφή. Όλα ήταν «μέλι - γάλα».

Μιλάνε για συγκυβερνήσεις. Αλλά, τί σημαίνει συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και ΝΔ; Απλά θα καλλιεργήσει στον κόσμο την ψευδαίσθηση πως υπάρχει μεγάλη συναίνεση στο έργο καταστροφής εκατομμυρίων ανθρώπων. Το ίδιο προσπαθεί να αποδείξει και η πολυμερής (πολυκομματική) κυβέρνηση διαχείρισης της «κρίσεως». Όμως αυτά είναι ταχυδακτυλουργίες προκειμένου να συγκρατήσουν την οργή και να σκορπίσουν κι άλλες ψεύτικες ελπίδες. Στην πραγματικότητα όταν και εάν θα προχωρήσουν σε τέτοιες κινήσεις, θα το κάνουν για να στηρίξουν τα όσα θα έχει αποφασίσει η ελεεινή κλίκα που διαχειρίζεται τώρα την εξουσία. Το γεγονός πως το σκέφτονται, ακόμη, οφείλεται στο ότι μια τέτοια κίνηση θα αποδείξει ξεκάθαρα ότι οι διαφωνίες τους είναι για τα μάτια του κόσμου, αφού μια πολυκομματική διαχείριση δεν πρόκειται, εννοείται, να αναιρέσει τα όσα θα έχουν ήδη αποφασιστεί. Από την άλλη πλευρά, η κεντρική θέση της κυριαρχίας είναι: τα πολιτικά κόμματα και αποκόμματα να αναλάβουν την ευθύνη συλλογικά για τα τεκταινόμενα.

«Έχουν, όμως, όλα αυτά κάποια σημασία;» θα αναρωτηθεί κάποιος. Η μόνη σημασία που έχουν είναι ότι ξεγυμνώνονται οι διάφορες εναλλακτικές λύσεις του κρατισμού, που παρουσιάζονται σαν περισπούδαστες λύσεις σωτηρίας.

Το σίγουρο είναι πως τα πολλά λόγια είναι, στη περίπτωση αυτή, φτώχεια.

Ας αφήσουμε στην άκρη τα μισόλογα, **να πούμε την αλήθεια κι ας πέσει στο γιαλό.**

Ο κοινωνικός ψυχισμός έχει θέσει εδώ και δύο χρόνια ως άμεση προτεραιότητα την εισβολή των διαδηλωτών στο «μπουρδέλο της Βουλής», αλλά και στα κρατικά κτίρια. Γι αυτό το λόγο έχουν απλωθεί τα διάφορα σωσίβια και μαξιλαράκια σωτηρίας. Στην αρχή ήταν οι «αγαναχτισμένοι». Τώρα που φυλλορρόησαν αυτοί, έρχεται το ΚΚΕ να κάνει περικύκλωση, δηλαδή να απλώσει μια μαξιλάρα σωτηρίας απέναντι στις διαθέσεις εισβολής στη Βουλή και να το παίξει κι από πάνω επαναστατικό. Άτιμο πράμα η πολιτική. Από κοντά και οι διάφοροι εγκάθετοι των συντεχνιών των δημοσίων υπαλλήλων «καταλαμβάνουν» υπουργεία. Στην πράξη ξεκουράζουν και αποδεσμεύουν δυνάμεις των μπάτσων από την φύλαξη αυτών των κτιρίων, παριστάνοντας τους αγωνιστές. Αν είναι δυνατόν να πιστέψει κανείς ότι το κράτος θα άφηνε να καταληφθούν υπουργεία χωρίς αντίδραση αν ήξερε ότι πραγματικά υπάρχει κίνδυνος γι' αυτό.

Συνδικαλισμός!!!

Αν ζούσαν ο Μουσολίνι κι ο Φράνκο θα έβλεπαν τον θρίαμβο των συντεχνιών να υπηρετούν τον κρατισμό προσποιούμενες πως πολεμούν. Αγώνα μέχρις εσχάτων θα έδιναν οι ΠΟΕ-ΟΤΑ κι αφού καταβρώμισαν τα πάντα, έδωσαν τη χωματερή στα ΜΑΤ. Τα ίδια παχιά λόγια κι από τους ταξιτζήδες και παλιότερα από τους φορτηγατζήδες. Όσο για τις αγροτικές συντεχνίες κάθονται στα αυγά τους.

Κι όμως, απλές οργανωμένες πρωτοβουλίες ανθρώπων θα μπορούσαν, έξω από τις συντεχνίες, να δώσουν κάποια λύση, εφ' όσον εννοούν αυτά που λένε, ότι δηλαδή πλήττονται από τα μέτρα.

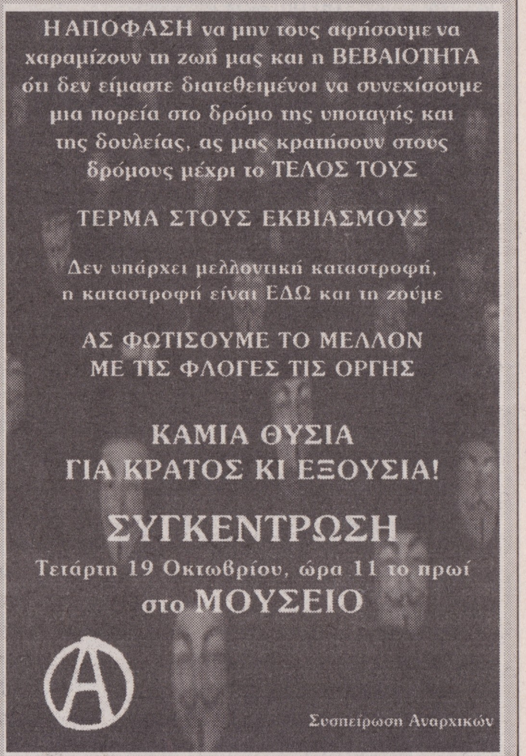
Αυτές τις δυο μέρες που πρόκειται να ψηφιστεί το νομοσχέδιο εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές θα μπορούσαν να παραμένουν συνεχώς στους δρόμους, αντιμετωπίζοντας με κάθε τρόπο τις συμμορίες του κράτους.

Όλη αυτή η κατάρα των δρόμων, που ονομάζονται ταξί, θα μπορούσαν να γίνουν για μια φορά ευχή, μποτιλιάροντας τη Σταδίου και την Ακαδημίας. Λεωφορεία και τρόλεϊ θα μπορούσαν να μποτιλιάρουν την Πανεπιστημίου και όλους τους παράπλευρους δρόμους μέχρι την Ομόνοια κι ακόμα περισσότερο. Φορτηγά και νταλίκες αλλά και ΙΧ θα μπορούσαν να δώσουν το παρόν στην Αμαλίας, τη Β. Σοφίας και την Β. Κωνσταντίνου. Τότε, ίσως, θα ήταν πραγματικό να μιλήσουμε για αποκλεισμό και για δυνατότητα εισβολής στη Βουλή με σκοπό την ανατροπή των κρατικών σχεδιασμών. Τόσο απλά κι εύκολα...

Επειδή, η **ΑΠΟΦΑΣΗ** να μην τους αφήσουμε να χαραμίζουν τη ζωή μας και η **ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ** ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να συνεχίσουμε μια πορεία στο δρόμο της υποταγής και της δουλείας, μπορούν μας κρατήσουν στους δρόμους μέχρι το τέλος των εξουσιαστών.

Από κει και πέρα πολλά μπορούν να ειπωθούν κι ακόμα περισσότερα να γίνουν από τους εξεγερμένους...

Αθήνα 18-10-2011
Συσπείρωση Αναρχικών

ξέγερση πλην ορισμένων αριστερίστικων στίγμα της προδοσίας. Είναι αμφίβολο αν ράβων επί του Ισραήλ επισημοποιήθηκε με την επισήμανση πως η επίγνωση ενός γε-

ανθρώπων, με την απαρέγκλιτη και γρήγορη εφαρμογή των μέτρων, αλλά και προσπαθώντας να προλάβει τους ανταγωνιστές στην κούρσα της διαδοχής του θλιβερού Γιωργάκη.

Αλλά και όσοι διαφώνησαν ή διαφωνούν, στην πραγματικότητα στηρίζουν και ενισχύουν την διαδικασία, αφού δεν έχουν κάνει το παραμικρό για να την σταματήσουν.

Υπάρχουν ορισμένοι που αφελώς απορούν για το ότι το ΚΚΕ δεν έχει προχωρήσει σε κάποια κίνηση που να ανοίγει το δρόμο για ανατροπή του σκηνικού. Προφανώς δεν έχουν κατανοήσει πως το ΚΚΕ αλλά και οι κάθε είδους αποχρώσεις της αριστεράς θέση της κυριαρχίας είναι: τα πολιτικά κόμματα και αποκόμματα να αναλάβουν την ευθύνη συλλογικά για τα τεκταινόμενα.

«Έχουν, όμως, όλα αυτά κάποια σημασία;» θα αναρωτηθεί κάποιος. Η μόνη σημασία που έχουν είναι ότι ξεγυμνώνονται οι διάφορες εναλλακτικές λύσεις του κρατισμού, που παρουσιάζονται σαν περισπούδαστες λύσεις σωτηρίας.

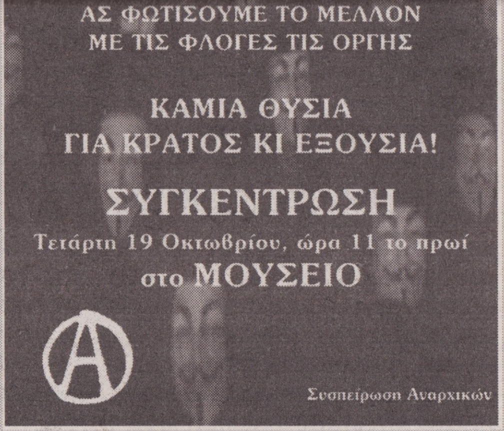
Το σίγουρο είναι πως τα πολλά λόγια είναι, στη περίπτωση αυτή, φτώχεια.

Ας αφήσουμε στην άκρη τα μισόλογα, **να πούμε την αλήθεια κι ας πέσει στο γιαλό.**

Ο κοινωνικός ψυχισμός έχει θέσει εδώ και δύο χρόνια ως άμεση προτεραιότητα βουλίες ανθρώπων θα μπορούσαν, έξω από τις συντεχνίες, να δώσουν κάποια λύση, εφ' όσον εννοούν αυτά που λένε, ότι δηλαδή πλήττονται από τα μέτρα.

Αυτές τις δυο μέρες που πρόκειται να ψηφιστεί το νομοσχέδιο εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές θα μπορούσαν να παραμένουν συνεχώς στους δρόμους, αντιμετωπίζοντας με κάθε τρόπο τις συμμορίες του κράτους.

Όλη αυτή η κατάρα των δρόμων, που ονομάζονται ταξί, θα μπορούσαν να γίνουν για μια φορά ευχή, μποτιλιάροντας τη Σταδίου και την Ακαδημίας. Λεωφορεία και τρόλεϊ θα μπορούσαν να μποτιλιά-

ξέγερση πλην ορισμένων αριστερίστικων ομάδων οι οποίες εξώθησαν τα πράγματα μέχρι εκεί, αλλά στη συνέχεια δεν μπόρεσαν όπως ήταν επόμενο να ελέγξουν την κατάσταση όπως στην πραγματικότητα επιθυμούσαν.

Η πραγματικότητα είναι πως από αυτή την εξέγερση που είχε ολοκληρωτική αντίθεση προς την δικτατορία επωφελήθηκαν πάρα πολλοί.

Ένας απ' αυτούς (αλλά πρόσκαιρα) είναι η ομάδα Ιωαννίδη που ανέτρεψε τον Παπαδόπουλο και ονειρευόταν την ενσωμάτωση της Κύπρου χωρίς να παίρνει υπ' όψιν της όλες τις συγκυρίες και ιδιαίτερα τις διεθνείς, που ίσχυαν εκείνη την περίοδο.

Είναι φανερό πως το πραξικόπημα στην Κύπρο και η έναρξη των στρατιωτικών επιχειρήσεων, οι οποίες εφ' όσον έπαιρναν διαστάσεις, θα άλλαζαν κατά πολύ την εικόνα των πολιτικοστρατιωτικών συνθηκών στην περιοχή. Αλλά, οι εξουσιαστές πατούν σε πολλά σκαλιά μαζί προκειμένου να πετύχουν τους σκοπούς τους, όπως αποδείχτηκε. Η νίκη δόθηκε στα όπλα του Τουρκικού κράτους, όχι μετά από ένα πόλεμο, αλλά από ένα μη πόλεμο.

Η λύση του ζητήματος των τουρκοκυπριακών κοινοτήτων που είχε «ανακύψει» ανάμεσα σε Τουρκία και Κύπρο έγινε με ένα βίαιο τρόπο που ωφελούσε την Τουρκική πλευρά. Οι ευθύνες σ' αυτήν την περίπτωση φορτώθηκαν μονόπλευρα στη δικτατορία στην οποία αποδόθηκε και το στίγμα της προδοσίας. Είναι αμφίβολο αν θα ανοίξει ποτέ «ο φάκελος της Κύπρου». Στην περίπτωση που θα συμβεί αυτό «θα έρθει ανάποδα ο ντουνιάς» για όσους ασχολούνται μ' αυτήν την υπόθεση. Σίγουρα, όμως, τότε όλοι οι πρωταγωνιστές δεν θα ζουν για να επιβεβαιώσουν ή να διαψεύσουν τα όσα θα δουν το φως της δημοσιότητας. Επειδή τα χαλκεία της κυριαρχίας επιστρατεύονται όταν πρόκειται για περίπλοκα θέματα. Αλλά ακόμα κι αν δεν συμβεί κάποιου είδους χάλκευση, θα υπάρχουν τετελεσμένα γεγονότα.

Όμως η αλήθεια είναι πάντα αμείλικτη και πολύ διαφορετική από τις εικόνες που κατασκευάζονται. Εκείνη την περίοδο πραγματοποιήθηκαν σημαντικές ανακατατάξεις στην ευρύτερη περιοχή. Ως εκ τούτου, η διανομή περιλάμβανε καταμερισμό ποσοστών. Ο Ελλαδικός χώρος παραδόθηκε στο ευρωπαϊκό μπλοκ κυριαρχίας, κατά ένα σημαντικό ποσοστό (σύμφωνα πάντα με τις «διδαχές» των Στάλιν-Τσώρτσιλ). Η συμφωνία επισφραγίστηκε με τον ερχομό του Καραμανλή και των «Παλαιοπολιτικών», το 33% του κυπριακού εδάφους με τον ανάλογο φόρο αίματος «καταλήφθηκε» από το τουρκικό κράτος. Μια πολύ ακριβή ανταλλαγή για τους «παλαιοπολιτικούς» (που δεν νοιάστηκαν και ιδιαίτερα) και τον Καραμανλή ο οποίος δεν δίστασε να πει με ωμότητα ότι: «η Κύπρος είναι μακρυά». Το Ισραήλ ενισχύθηκε από την ισχυρή τουρκική παρουσία στην περιοχή, με τις ευλογίες των ΗΠΑ. Η νίκη των αράβων επί του Ισραήλ επισημοποιήθηκε με συμφωνίες και οι χουντικοί τιμωρήθηκαν με θανατική ποινή που μετατράπηκε σε ισόβια. Τα στόματα σφραγίστηκαν.

Όσοι καραβανάδες συμμετείχαν στη συνομωσία (κατά μία εκδοχή στην προδοσία), όπως οι Αραπάκης, Παπανικολάου, Μπονάνος, Γκιζίκης κλπ. έτυχαν της πλήρους κάλυψης από το καθεστώς των «παλαιοπολιτικών» και οι περισσότεροι παρέμειναν στη θέση τους επιβραβευμένοι.

Α, και μια «μικρή» λεπτομέρεια που θα πρέπει να μην παραλείψουμε. Την περίοδο των στρατιωτικών επιχειρήσεων του τουρκικού κράτους ο Ρωσικός στόλος είχε καταπλεύσει στην Μεσόγειο. Πολλοί αφελείς πίστεψαν πως αυτό συνδεόταν με επέμβαση του Σοβιετικού κράτους υπέρ της Κύπρου. Γελάστηκαν! Ο ρωσικός στόλος έπλευσε για να εποπτεύσει την ακριβή τήρηση των συμφωνημένων!!! Και μην ισχυρισθεί κανείς ότι το ΚΚΕ δεν ήξερε τίποτα από αυτά, επειδή μπορεί να υπάρξουν ανθρώπινες απώλειες από τα τρανταχτά γέλια.

Περασμένα ξεχασμένα; Όχι βέβαια, επειδή βιώνουμε μια ανάλογη περίοδο αναδιανομής των σφαιρών επιρροής σε γεωπολιτικό και οικονομικό επίπεδο. Η εμπειρία και η γνώση γύρω από τέτοια θέματα πρέπει να μεταδίδεται.

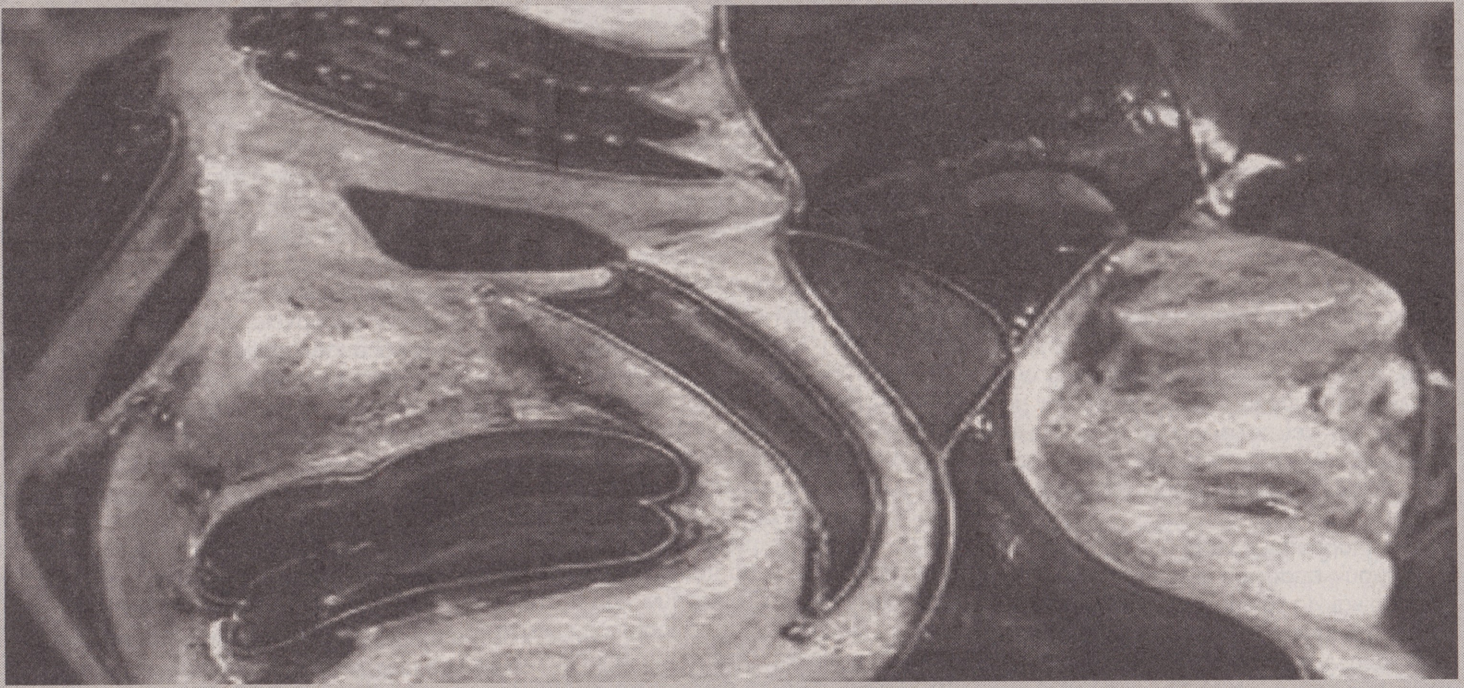
Για να ξαναγυρίσουμε στους «αρνητές» των επετειών της εξέγερσης, από το σημείο δηλαδή που περίπου ξεκίνησε αυτό κείμενο και να κλείσουμε αυτό το θέμα με την επισήμανση πως η επίγνωση ενός γεγονότος δεν επιτρέπει αφορισμούς. Αντίθετα η άγνοια, η ημιμάθεια και η πολιτική σκοπιμότητα έχει μια ευχέρεια στο αφορίζειν.

Δεν θα επαναλάβουμε τα όσα έχουν ειπωθεί για τη σημασία της εξέγερσης το Νοέμβρη του 1973. Το αδιαμφισβήτητο είναι ότι ο φόβος των εξουσιαστών σε σχέση με τις εξεγέρσεις είναι παντοτινός! Ακόμα κι όταν αυτές κινούνται μέσα στα ιδεολογικά πλαίσια της κυριαρχίας. Και αυτό συμβαίνει επειδή κάθε κοινωνική εξέγερση εμπεριέχει σε μεγάλο ή μικρό βαθμό την έλλειψη ελέγχου.

Το πνεύμα του κόσμου είχε προετοιμαστεί μέχρι το σημείο της πτώσης της δικτατορίας. Οι πράξεις των εξεγερμένων ξεπέρασαν τα όρια που ήθελαν οι εξουσιαστές έχοντας σε πολλές περιπτώσεις αντικρατικά στοιχεία. Οι εξεγέρσεις είναι δυνατόν να γίνουν βορά των εξουσιαστών όταν το πνεύμα των εξεγερμένων δεν είναι καλά και σωστά προετοιμασμένο από πριν για την συνολική απελευθέρωση. Αλλά, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν αφήνουν χρήσιμες εμπειρίες.

Η εξέγερση του Νοέμβρη έχει τεράστια σημασία για τους αναρχικούς. Υπήρξε, μέσα στην πολυσυνθετότητα του συνόλου, συμμετοχή και έκφραση του αντικρατικού και αναρχικού Λόγου. Ένα μικρό, τότε, ρήγμα που με την πάροδο του χρόνου συνεχίζει να διευρύνεται...

ΟΛΑ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΟΥΡΗ ΕΧΟΥΝ

Κάθε οργανωμένη κοινωνία, όπως τη βλέπουμε σήμερα, βρίσκεται κάτω από την κρατική κυριαρχία, κι ο κόσμος που ζούμε στο σύνολο του ακόμα και στο πιο απόμακρο σημείο του, κυριαρχείται από τις εξουσιαστικές σχέσεις. Οι ιδεολογικοί εκφραστές του κρατισμού, πάσχισαν και πασχίζουν αδιάκοπα να εδραιώσουν στα μυαλά και στη συνείδηση των ανθρώπων την «αναγκαιότητα ύπαρξης του κράτους» προσπαθώντας ταυτόχρονα, να του δώσουν μια άυλη διάσταση, να το εξωραΐσουν, να το ανυψώσουν, να το από-προσωποποιήσουν. Αλλά την ίδια στιγμή οι πολιτικοί του εκπρόσωποι βάζουν σε λειτουργία τους νόμους, τους θεσμούς, τους μηχανισμούς κάθε τι, τελοσπάντων, που εκδηλώνει την υλική του υπόσταση.

Για αυτούς το κράτος είναι, αφαιρετικά, ο «εκπρόσωπος του γενικού συμφέροντος», ο εκφραστής των δικαιωμάτων και των ορίων του κάθε ατόμου. Οι ιδεολογικοί εκφραστές του κρατισμού διαφυλάττουν την έννοια της εξουσίας και ισχυρίζονται ότι πρέπει πάντα να επιβιώνει από τις αδυναμίες και τα λάθη που διαπράττουν αυτοί που εναλλάσσονται στην άσκηση της εξουσίας.

Στη συνέχεια, ό,τι δεν είναι πλειοψηφικό γι' αυτούς, στρέφεται αυτόματα ενάντια στα συμφέροντα της κοινωνίας και το χαρακτηρίζουν σαν «προβοκάτσια» ή «ανεύθυνη πράξη». Ειδικά όσοι ασπάζονται μαρξιστικές αντιλήψεις, με το μαρξισμό να είναι ένα σημαντικό παρακλάδι της εξουσιαστικής αντίληψης, ιδεολογικοποίησαν την έννοια της συλλογικότητας σαν κυριαρχική ισοπεδώνοντας την ατομικότητα και θεωρώντας το άτομο σαν συστατικό της παραγωγικής διαδικασίας, εξαρτώμενο και ετεροκαθοριζόμενο από τους υλικούς όρους της παραγωγής και της ανταλλαγής. Ο ο-

Αυτό που πετυχαίνει το κράτος με αυτό τον τρόπο είναι να ερμηνεύει την υποδούλωση της κοινωνίας με πολιτικούς όρους, μετατρέποντας το κοινωνικό σε πολιτικό, εκθειάζοντας τα «πλεονεκτήματα» της δημοκρατικής διαχείρισης, αγνοώντας πως τα δικαιώματα και η ελευθερία των ανθρώπων, εξαφανίζονται όταν το κράτος και το κεφάλαιο επιβάλουν την κυριαρχία τους. Σε αυτό το πλαίσιο της «έννομης δημοκρατικής τάξης», τα πολιτικά κόμματα, οι κύριοι φορείς ενσωμάτωσης των κοινωνικών τάσεων στο κυριαρχικό μοντέλο εξουσιαστικής διαχείρισης, δημιουργούν την «ψευδαίσθηση» της αναγκαιότητας των πλειοψηφικών επιταγών για την έναρξη των κοινωνικών αγώνων αποκρύπτοντας ότι σε όλη τη διάρκεια της ανθρώπινης ύπαρξης κάθε αντίσταση, εξέγερση, επανάσταση ήταν η συλλογική προσπάθεια μιας μειοψη-

ξης», τόσο πολύ το ένστικτο για την πραγματική ελευθερία που οι άνθρωποι, στην αναζήτηση τους για μια αποτίναξη της κρατικής κυριαρχίας κινούνται μέσα σε πλαίσια που η εξουσία έχει επιβάλει. Αυτά είναι πολιτικά κόμματα, μαξιλάρια της κρατικής κυριαρχίας, «ακομμάτιστες» μερίδες, φορείς εξουσιαστικών λογικών, ίσως σε μια πιο «μεταμοντέρνα» έκδοση των όρων ελέγχου εκ μέρους της κυριαρχίας, αλλά σε κάθε περίπτωση καθαρά εξουσιαστικές.

Οι θεσμοί της κυριαρχίας, επιβεβλημένοι και απλωμένοι μέσα στον κοινωνικό ιστό, επεμβαίνουν στην κοινωνία μέσω του κράτους. Η κυριαρχία χρειάζεται την κοινωνία για να μπορέσει να επιβιώσει και να αναπαραχθεί. Το κράτος σαν μέσο επιβολής της κυριαρχίας έχει πλέον «πείσει», δημιουργώντας την ψευδαίσθηση συμμετοχής καθώς και του «εθνικού καθήκοντος», ότι κοι-

του κράτους να αναδείξει τα τυπικά χαρακτηριστικά των ανθρώπων (να τρώνε, να πίνουν, να κοιμούνται ακόμα και να σκέφτονται με έναν ορισμένο τρόπο μόνιμα ενάντια στα ουσιαστικά τους χαρακτηριστικά) δείχνει την σημασία που έχει γι' αυτό η υποταγή των ανθρώπων, αλλά και την επικινδυνότητα γι' αυτό και τους θεσμούς του, που έχει η ύπαρξη ελεύθερων ανθρώπων και η πραγματική δημιουργία.

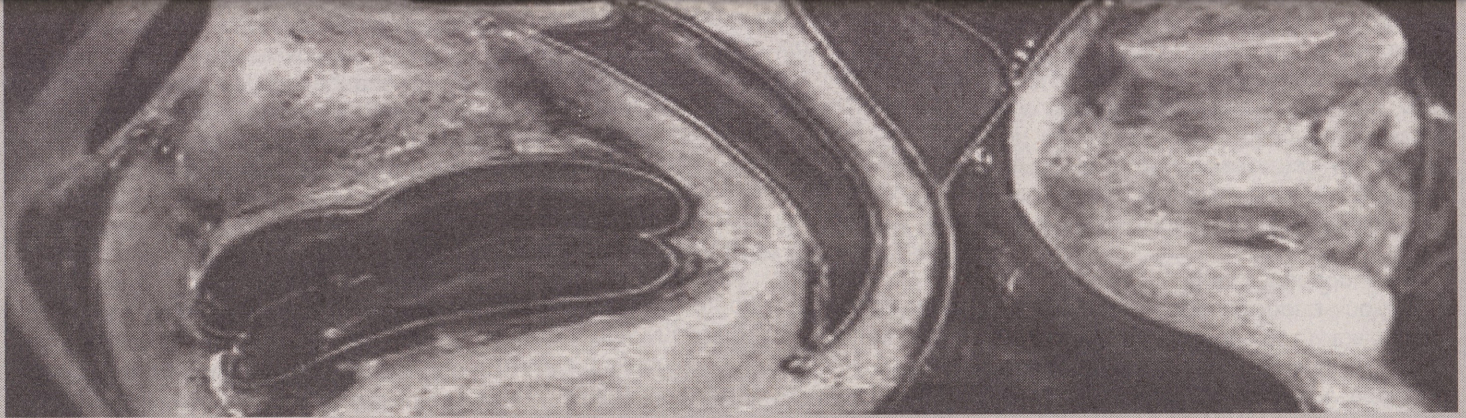
Για αυτόν ακριβώς το λόγο, δεν υπάρχουν μπάτσοι «παιδιά του λαού», και λοιπές τέτοιες μαρξιστικές αηδίες, γιατί απλά όταν κάποιος τάσσεται υπερασπιστής της εξουσίας, και υιοθετεί εξουσιαστικές λογικές αυτόματα θεωρείται εχθρός της κοινωνίας, της ανθρωπινότητας και της ελευθερίας. Οι κοινωνικές συγκρούσεις έχουν μια μοναδικότητα τόσο χρονικά όσο και σαν συμβάν και τα μέρη που έρχονται σε άμε-

σχίζουν αδιάκοπα να εδραιώσουν στα μυαλά και στη συνείδηση των ανθρώπων την «αναγκαιότητα ύπαρξης του κράτους» προσπαθώντας ταυτόχρονα, να του δώσουν μια άυλη διάσταση, να το εξωραΐσουν, να το ανυψώσουν, να το από-προσωποποιήσουν. Αλλά την ίδια στιγμή οι πολιτικοί του εκπρόσωποι βάζουν σε λειτουργία τους νόμους, τους θεσμούς, τους μηχανισμούς κάθε τι, τελοσπάντων, που εκδηλώνει την υλική του υπόσταση.

Για αυτούς το κράτος είναι, αφαιρετικά, ο «εκπρόσωπος του γενικού συμφέροντος», ο εκφραστής των δικαιωμάτων και των ορίων του κάθε ατόμου. Οι ιδεολογικοί εκφραστές του κρατισμού διαφυλάττουν την έννοια της εξουσίας και ισχυρίζονται ότι πρέπει πάντα να επιβιώνει από τις αδυναμίες και τα λάθη που διαπράττουν αυτοί που εναλλάσσονται στην άσκηση της εξουσίας.

Στη συνέχεια, ό,τι δεν είναι πλειοψηφικό γι' αυτούς, στρέφεται αυτόματα ενάντια στα συμφέροντα της κοινωνίας και το χαρακτηρίζουν σαν «προβοκάτσια» ή «ανεύθυνη πράξη». Ειδικά όσοι ασπάζονται μαρξιστικές αντιλήψεις, με το μαρξισμό να είναι ένα σημαντικό παρακλάδι της εξουσιαστικής αντίληψης, ιδεολογικοποίησαν την έννοια της συλλογικότητας σαν κυριαρχική ισοπεδώνοντας την ατομικότητα και θεωρώντας το άτομο σαν συστατικό της παραγωγικής διαδικασίας, εξαρτώμενο και ετεροκαθοριζόμενο από τους υλικούς όρους της παραγωγής και της ανταλλαγής. Ο ολοκληρωτισμός των μαρξιστών, που θεωρεί την ατομικότητα εχθρική προς την κοινωνικότητα - συλλογικότητα, αποτελεί ένα πρόσχημα και ταυτόχρονα ένα μέσο για την υποταγή της κοινωνίας στην αθλιότητα των εξουσιαστικών σχέσεων. Η καταστροφή του κράτους, και κάθε εξουσίας, δε μπορεί να πραγματοποιηθεί από ένα άτομο αλλά ούτε και από πολλά, στο βαθμό που δρουν ξεχωριστά. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η ατομικότητα υποτάσσεται στην οποιαδήποτε συλλογικότητα. Έτσι, ο,τιδήποτε δε σχετίζεται με την «βία» του «προλεταριάτου», οι μαρξιστές το θεωρούν πως στέκεται εμπόδιο στην ανάπτυξη επαναστατικών/εξεγερτικών διεργασιών μέσα στη κοινωνική διαπάλη.

Η πολυμορφία των κοινωνικών αγώνων υπάρχει σε όλο το φάσμα και τις ιδιαιτερότητες του κοινωνικού ανταγωνισμού, είτε κυριαρχεί το καθεστώς της δημοκρατίας, είτε αυτό της δικτατορίας ή οποιαδήποτε

Αυτό που πετυχαίνει το κράτος με αυτό τον τρόπο είναι να ερμηνεύει την υποδούλωση της κοινωνίας με πολιτικούς όρους, μετατρέποντας το κοινωνικό σε πολιτικό, εκθειάζοντας τα «πλεονεκτήματα» της δημοκρατικής διαχείρισης, αγνοώντας πως τα δικαιώματα και η ελευθερία των ανθρώπων, εξαφανίζονται όταν το κράτος και το κεφάλαιο επιβάλουν την κυριαρχία τους. Σε αυτό το πλαίσιο της «έννομης δημοκρατικής τάξης», τα πολιτικά κόμματα, οι κύριοι φορείς ενσωμάτωσης των κοινωνικών τάσεων στο κυριαρχικό μοντέλο εξουσιαστικής διαχείρισης, δημιουργούν την «ψευδαίσθηση» της αναγκαιότητας των πλειοψηφικών επιταγών για την έναρξη των κοινωνικών αγώνων αποκρύπτοντας ότι σε όλη τη διάρκεια της ανθρώπινης ύπαρξης κάθε αντίσταση, εξέγερση, επανάσταση ήταν η συλλογική προσπάθεια μιας μειοψηφίας ελεύθερης και συνειδητής σύμπραξης ατόμων, με αυθόρμητο ή και οργανωμένο τρόπο με κοινούς στόχους και επιθυμίες, με σκοπό την καταστροφή του συστήματος καταπίεσης κοινωνικών συνόλων.

Οι κοινωνικοί αγώνες δεν μπορεί να χαρακτηρίζονται κατά πόσο είναι πλειοψηφικοί ή μειοψηφικοί αλλά από το κατά πόσο είναι δίκαιοι ή όχι, κατά πόσο συμβάλλουν στην κατεύθυνση της ολικής απελευθέρωσης ή στην αναπαραγωγή και μετασχηματισμό της εξουσίας.

Η σύμφυτη τάση του ανθρώπου (της ατομικότητάς του) για την ελευθερία δε μπορεί να εκφράζεται με αριθμητικά συγκρίσιμους όρους, όπως πολλοί ή λίγοι, ούτε φυσικά από την «πλειοψηφία» ή την «μαζικότητα». Οι έννοιες αυτές χρησιμοποιούνται από τους εξουσιαστές με σκοπό να αναστείλουν ή να «ευνουχίσουν» τις πρωτοβουλίες στο τομέα της κοινωνικής δράσης αφαιρώντας τις όποιες δυνατότη-

ξης», τόσο πολύ το ένστικτο για την πραγματική ελευθερία που οι άνθρωποι, στην αναζήτηση τους για μια αποτίναξη της κρατικής κυριαρχίας κινούνται μέσα σε πλαίσια που η εξουσία έχει επιβάλει. Αυτά είναι πολιτικά κόμματα, μαξιλάρια της κρατικής κυριαρχίας, «ακομμάτιστες» μερίδες, φορείς εξουσιαστικών λογικών, ίσως σε μια πιο «μεταμοντέρνα» έκδοση των όρων ελέγχου εκ μέρους της κυριαρχίας, αλλά σε κάθε περίπτωση καθαρά εξουσιαστικές.

Οι θεσμοί της κυριαρχίας, επιβεβλημένοι και απλωμένοι μέσα στον κοινωνικό ιστό, επεμβαίνουν στην κοινωνία μέσω του κράτους. Η κυριαρχία χρειάζεται την κοινωνία για να μπορέσει να επιβιώσει και να αναπαραχθεί. Το κράτος σαν μέσο επιβολής της κυριαρχίας έχει πλέον «πείσει», δημιουργώντας την ψευδαίσθηση συμμετοχής καθώς και του «εθνικού καθήκοντος», ότι κοινωνία και κράτος είναι έννοιες ταυτόσημες. Σε καμιά περίπτωση αυτό δε μπορεί να είναι αληθές, αφού αν ίσχυε κάτι τέτοιο θα σήμαινε την διαιώνιση των συνθηκών κυριαρχίας, της ανελευθερίας των ανθρώπων, την υιοθέτηση εξουσιαστικών λογικών και πρακτικών από τους ανθρώπους, καθώς και την άρνηση της πραγματικότητας των κοινωνικών συγκρούσεων και αντιπαραθέσεων με το κράτος και τα όργανα του. Πως μπορεί να σταθεί αυτό, όταν είναι δεδομένο ότι μια κοινωνία δε μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα ομογενές σύνολο; Απλά δε μπορεί να σταθεί ένα τέτοιο ψέμα. Οι ψευτιές των εξουσιαστών θέλουν να πείσουν τους αφελείς ότι τα πραγματικά, δημιουργικά ένστικτα των ανθρώπων που απαρτίζουν την κοινωνία, είναι «περιθωριακές» επιλογές αυτών που επιλέγουν να συγκρουστούν. Οι ελεύθεροι από κάθε εξουσιαστική λογική άνθρωποι όμως, γνωρίζουν καλά τη διαφορά μεταξύ εξαναγκαστικής συνύ-

του κράτους να αναδείξει τα τυπικά χαρακτηριστικά των ανθρώπων (να τρώνε, να πίνουν, να κοιμούνται ακόμα και να σκέφτονται με έναν ορισμένο τρόπο μόνιμα ενάντια στα ουσιαστικά τους χαρακτηριστικά) δείχνει την σημασία που έχει γι' αυτό η υποταγή των ανθρώπων, αλλά και την επικινδυνότητα γι' αυτό και τους θεσμούς του, που έχει η ύπαρξη ελεύθερων ανθρώπων και η πραγματική δημιουργία.

Για αυτόν ακριβώς το λόγο, δεν υπάρχουν μπάτσοι «παιδιά του λαού», και λοιπές τέτοιες μαρξιστικές αηδίες, γιατί απλά όταν κάποιος τάσσεται υπερασπιστής της εξουσίας, και υιοθετεί εξουσιαστικές λογικές αυτόματα θεωρείται εχθρός της κοινωνίας, της ανθρωπινότητας και της ελευθερίας. Οι κοινωνικές συγκρούσεις έχουν μια μοναδικότητα τόσο χρονικά όσο και σαν συμβάν και τα μέρη που έρχονται σε άμεση και βίαιη αντιπαράθεση καθορίζουν και καθορίζονται από συνολικότερες επιδιώξεις τις οποίες θέλουν να επιβάλλουν ή να αναδείξουν. Αυτό είναι που κατά βάση μετράει. Στο κάτω-κάτω δεν μπορούμε να δούμε με ποιο τρόπο συμπαρατάσσεται με «τα συμφέροντα του λαού» το κάθε όργανο του κράτους την ώρα που διαλύει συγκεντρώσεις και πορείες με τη βία και πως με αυτό τον τρόπο αναγνωρίζει το δίκιο των αγωνιζομένων.

Γνωρίζουμε καλά ότι οι ανακατατάξεις που πραγματοποιούνται από την πλευρά του συνόλου της κυριαρχίας χαρακτηρίζονται από τη βιαιότητα τους και τους ραγδαίους ρυθμούς τους. Οι συνθήκες του κοινωνικού ανταγωνισμού μεταβάλλονται λόγω της συνεχούς κατακτητικής διάθεσης του κράτους πάνω στη κοινωνία και της αντίστασης της δημιουργικής καταστροφής των σχεδίων της κυριαρχίας. Μπορούν έτσι να αναζητηθούν, να επανα-

Στη συνέχεια, ό,τι δεν είναι πλειοψηφικό γι' αυτούς, στρέφεται αυτόματα ενάντια στα συμφέροντα της κοινωνίας και το χαρακτηρίζουν σαν «προβοκάτσια» ή «ανεύθυνη πράξη». Ειδικά όσοι ασπάζονται μαρξιστικές αντιλήψεις, με το μαρξισμό να είναι ένα σημαντικό παρακλάδι της εξουσιαστικής αντίληψης, ιδεολογικοποίησαν την έννοια της συλλογικότητας σαν κυριαρχική ισοπεδώνοντας την ατομικότητα και θεωρώντας το άτομο σαν συστατικό της παραγωγικής διαδικασίας, εξαρτώμενο και ετεροκαθοριζόμενο από τους υλικούς όρους της παραγωγής και της ανταλλαγής. Ο ολοκληρωτισμός των μαρξιστών, που θεωρεί την ατομικότητα εχθρική προς την κοινωνικότητα - συλλογικότητα, αποτελεί ένα πρόσχημα και ταυτόχρονα ένα μέσο για την υποταγή της κοινωνίας στην αθλιότητα των εξουσιαστικών σχέσεων. Η καταστροφή του κράτους, και κάθε εξουσίας, δε μπορεί να πραγματοποιηθεί από ένα άτομο αλλά ούτε και από πολλά, στο βαθμό που δρουν ξεχωριστά. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η ατομικότητα υποτάσσεται στην οποιαδήποτε συλλογικότητα. Έτσι, ο,τιδήποτε δε σχετίζεται με την «βία» του «προλεταριάτου», οι μαρξιστές το θεωρούν πως στέκεται εμπόδιο στην ανάπτυξη επαναστατικών/εξεγερτικών διεργασιών μέσα στη κοινωνική διαπάλη.

Η πολυμορφία των κοινωνικών αγώνων υπάρχει σε όλο το φάσμα και τις ιδιαιτερότητες του κοινωνικού ανταγωνισμού, είτε κυριαρχεί το καθεστώς της δημοκρατίας, είτε αυτό της δικτατορίας ή οποιαδήποτε άλλη παραλλαγή της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας. Τις μορφές του κοινωνικού αγώνα δε τις καθορίζει ο τύπος της κρατικής κυριαρχίας αλλά αντίθετα την ένταση των κοινωνικών αγώνων την καθορίζει ο τύπος και τα μέσα καταστολής της κρατικής κυριαρχίας. Για παράδειγμα, για ποιο λόγο σε μια περίοδο δικτατορίας μπορεί να δικαιολογείται η χρήση της βίας, ακόμη και η ένοπλη μορφή της, αλλά σε μια περίοδο που η κρατική κυριαρχία έχει δημοκρατικό προσωπείο αυτό να θεωρείται «απολίτιστο» και «βάρβαρο»; (κάτι αντίστοιχο με το «βομβιστή» πρώην πρωθυπουργό Σημίτη, αλλά και τον «αγωνισταρά» της δημοκρατίας φοιτητή, υπουργό δημόσιας τάξης Παπουτσή).

τα δικαιώματα και η ελευθερία των ανθρώπων, εξαφανίζονται όταν το κράτος και το κεφάλαιο επιβάλουν την κυριαρχία τους. Σε αυτό το πλαίσιο της «έννομης δημοκρατικής τάξης», τα πολιτικά κόμματα, οι κύριοι φορείς ενσωμάτωσης των κοινωνικών τάσεων στο κυριαρχικό μοντέλο εξουσιαστικής διαχείρισης, δημιουργούν την «ψευδαίσθηση» της αναγκαιότητας των πλειοψηφικών επιταγών για την έναρξη των κοινωνικών αγώνων αποκρύπτοντας ότι σε όλη τη διάρκεια της ανθρώπινης ύπαρξης κάθε αντίσταση, εξέγερση, επανάσταση ήταν η συλλογική προσπάθεια μιας μειοψηφίας ελεύθερης και συνειδητής σύμπραξης ατόμων, με αυθόρμητο ή και οργανωμένο τρόπο με κοινούς στόχους και επιθυμίες, με σκοπό την καταστροφή του συστήματος καταπίεσης κοινωνικών συνόλων.

Οι κοινωνικοί αγώνες δεν μπορεί να χαρακτηρίζονται κατά πόσο είναι πλειοψηφικοί ή μειοψηφικοί αλλά από το κατά πόσο είναι δίκαιοι ή όχι, κατά πόσο συμβάλλουν στην κατεύθυνση της ολικής απελευθέρωσης ή στην αναπαραγωγή και μετασχηματισμό της εξουσίας.

Η σύμφυτη τάση του ανθρώπου (της ατομικότητας του) για την ελευθερία δε μπορεί να εκφράζεται με αριθμητικά συγκρίσιμους όρους, όπως πολλοί ή λίγοι, ούτε φυσικά από την «πλειοψηφία» ή την «μαζικότητα». Οι έννοιες αυτές χρησιμοποιούνται από τους εξουσιαστές με σκοπό να αναστείλουν ή να «ευνουχίσουν» τις πρωτοβουλίες στο τομέα της κοινωνικής δράσης, αφαιρώντας τις όποιες δυνατότητες για αντικρατική έκφραση.

Παρατηρώντας την κατάσταση που εξελίσσεται στην τοπική κοινωνία, με το ελλαδικό κράτος να έχει εξαπολύσει επίθεση τόσο με οικονομικούς αλλά και με κοινωνικούς όρους, είναι εμφανές γύρω μας, ότι οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται (ίσως όχι σε μεγάλο βαθμό) την κρατική κυριαρχία να επηρεάζει άμεσα τις ζωές τους και ότι το κράτος είναι ο ρυθμιστής των «ελευθεριών» και των «δικαιωμάτων» τους. Αυτό που επίσης μπορεί να παρατηρηθεί είναι ότι ναι μεν οι άνθρωποι αντιλαμβάνονται το κρατικό παρεμβατισμό (που ίσως σε «καλές» εποχές να περνούσε απαρατήρητος), αλλά από την άλλη έχει αλλοιωθεί, στο πλαίσιο της «έννομης δημοκρατικής τάξης»...

κυριαρχίας, «ακομμάτιστες» μερίδες, φορείς εξουσιαστικών λογικών, ίσως σε μια πιο «μεταμοντέρνα» έκδοση των όρων ελέγχου εκ μέρους της κυριαρχίας, αλλά σε κάθε περίπτωση καθαρά εξουσιαστικές.

Οι θεσμοί της κυριαρχίας, επιβεβλημένοι και απλωμένοι μέσα στον κοινωνικό ιστό, επεμβαίνουν στην κοινωνία μέσω του κράτους. Η κυριαρχία χρειάζεται την κοινωνία για να μπορέσει να επιβιώσει και να αναπαραχθεί. Το κράτος σαν μέσο επιβολής της κυριαρχίας έχει πλέον «πείσει», δημιουργώντας την ψευδαίσθηση συμμετοχής καθώς και του «εθνικού καθήκοντος», ότι κοινωνία και κράτος είναι έννοιες ταυτόσημες. Σε καμιά περίπτωση αυτό δε μπορεί να είναι αληθές, αφού αν ίσχυε κάτι τέτοιο θα σήμαινε την διαιώνιση των συνθηκών κυριαρχίας, της ανελευθερίας των ανθρώπων, την υιοθέτηση εξουσιαστικών λογικών και πρακτικών από τους ανθρώπους, καθώς και την άρνηση της πραγματικότητας των κοινωνικών συγκρούσεων και αντιπαραθέσεων με το κράτος και τα όργανα του. Πως μπορεί να σταθεί αυτό, όταν είναι δεδομένο ότι μια κοινωνία δε μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα ομογενές σύνολο; Απλά δε μπορεί να σταθεί ένα τέτοιο ψέμα. Οι φυτείες των εξουσιαστών θέλουν να πείσουν τους αφελείς ότι τα πραγματικά, δημιουργικά ένστικτα των ανθρώπων που απαρτίζουν την κοινωνία, είναι «περιθωριακές» επιλογές αυτών που επιλέγουν να συγκρουστούν. Οι ελεύθεροι από κάθε εξουσιαστική λογική άνθρωποι όμως, γνωρίζουν καλά τη διαφορά μεταξύ εξαναγκαστικής συνύπαρξης και ταύτισης.

Τα ουσιαστικά ανθρώπινα χαρακτηριστικά, της ανθρωπινότητας και της συλλογικότητας που είναι απαραίτητα για την υλική, κοινοτική και πνευματική ισότητα και ισοτιμία ανάμεσα στους ανθρώπους είναι ο στόχος της κυριαρχίας και του κράτους. Η διαρκής προσπάθεια του κράτους να αφομοιωθούν από τους ανθρώπους η εξουσιαστική ιδεολογία και οι θεσμοί της, η εκμετάλλευση και το σύστημα κατάταξης στο κοινωνικό σύνολο (στηριγμένο σε οικονομικούς σε πρώτη φάση όρους και ιδεολογικούς σε δεύτερη) μπορεί να καταδείξει ότι ο ανταγωνισμός κράτους και κοινωνίας, δουλείας και ελευθερίας, είναι ανελέητος και ολοκληρωτικός. Η διαρκής προσπάθεια

ποταγή των ανθρώπων, αλλά και την επικινδυνότητα γι' αυτό και τους θεσμούς του, που έχει η ύπαρξη ελεύθερων ανθρώπων και η πραγματική δημιουργία.

Για αυτόν ακριβώς το λόγο, δεν υπάρχουν μπάτσοι «παιδιά του λαού», και λοιπές τέτοιες μαρξιστικές αηδίες, γιατί απλά όταν κάποιος τάσσεται υπερασπιστής της εξουσίας, και υιοθετεί εξουσιαστικές λογικές αυτόματα θεωρείται εχθρός της κοινωνίας, της ανθρωπινότητας και της ελευθερίας. Οι κοινωνικές συγκρούσεις έχουν μια μοναδικότητα τόσο χρονικά όσο και σαν συμβάν και τα μέρη που έρχονται σε άμεση και βίαιη αντιπαράθεση καθορίζουν και καθορίζονται από συνολικότερες επιδιώξεις τις οποίες θέλουν να επιβάλλουν ή να αναδείξουν. Αυτό είναι που κατά βάση μετράει. Στο κάτω-κάτω δεν μπορούμε να δούμε με ποιο τρόπο συμπαρατάσσεται με «τα συμφέροντα του λαού» το κάθε όργανο του κράτους την ώρα που διαλύει συγκεντρώσεις και πορείες με τη βία και πως με αυτό τον τρόπο αναγνωρίζει το δίκιο των αγωνιζομένων.

Γνωρίζουμε καλά ότι οι ανακατατάξεις που πραγματοποιούνται από την πλευρά του συνόλου της κυριαρχίας χαρακτηρίζονται από τη βιαιότητα τους και τους ραγδαίους ρυθμούς τους. Οι συνθήκες του κοινωνικού ανταγωνισμού μεταβάλλονται λόγω της συνεχούς κατακτητικής διάθεσης του κράτους πάνω στη κοινωνία και της αντίστασης της δημιουργικής καταστροφής των σχεδίων της κυριαρχίας. Μπορούν έτσι να αναζητηθούν, να επαναδιαμορφωθούν και να δοκιμαστούν αντιλήψεις που θα προσδιορίσουν τη συμμετοχή σε αυτόν, χωρίς να λησμονούμε την πληθωρικότητα και το εύρος των κατατεθειμένων απόψεων και πρακτικών. Μακριά από καλοθελητές, διαπραγματευτές, πολιτικά τερτίπια, συνδικαλιστικούς ελιγμούς και την πολιτική τραμπάλα.

Γιατί οι καταπιεσμένοι δεν έπαψαν και δε θα πάψουν να σηκώνουν κεφάλι.

Γιατί ο αγώνας αυτός δεν ξεκίνησε για να μείνει στη μέση, γιατί δε χάθηκε ποτέ.

Το πάθος για την ελευθερία και τη ζωή είναι συνδεδεμένο με την ανθρώπινη φύση και όχι η εξουσία.

Π.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: «ΠΑΚΟ», το φθηνό ναρκωτικό της κρίσης

Σε όλο και μεγαλύτερη χωροταξική έκταση διαπιστώνεται τους τελευταίους μήνες μια διάχυση των ναρκο-πιατσών και της παρουσίας χρηστών σε μεγάλες ζώνες του μητροπολιτικού ιστού. Έτσι εκτός από τις κλασσικές - Ομόνοια, Εξάρχεια- προστίθενται και λωρίδες ναρκοεμπορίου και σωματεμπορίου, όπως π.χ. η ζώνη που περιλαμβάνει την Πατησίων και φτάνει μέχρι την Κυψέλη-Πατήσια. Με μια απλή περιήγηση σε διεθνή ειδικά sites, εύκολα θα διαπιστώσει κανείς ότι αναφέρονται πλατείες και σημεία των πόλεων σε Ευρώπη και Αμερική, που μπορεί κανείς, να προμηθευτεί διαφόρων ειδών ναρκωτικά π.χ. στο Παρίσι στο πάρκο Belleville ή στη Ν. Υόρκη στο πάρκο Tompkins. Ασφαλώς αυτό αποδεικνύει περίτρανα το ποιος ελέγχει, προωθεί, μεταφέρει και διαμορφώνει κατά το δοκούν τις εκάστοτε πιάτσες. Το κράτος, εννοείται, το οποίο εντάσσει και αυτή την παράμετρο στο γενικότερό του χωροταξικό σχεδιασμό όπως αναλυτικά έχει γραφεί στο anarchypress *Πρεζόπιατσες, Πολυτεχνείο, Παλαιοί «αγωνιστές» και νέοι(;) κρατικοί σχεδιασμοί.* Να αναφέρουμε μόνο το εξής: Ότι τόσο το πάρκο Belleville όσο και το πάρκο Tompkins έχουν τα δικά τους κοινωνικά χαρακτηριστικά μέσα στην κοινωνική ιστορία αγώνων. Και τα δυο βρίσκονται μέσα σε περιοχές με σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού να αποτελείται από μετανάστες, λούμπεν αλλά και φοιτητές, καλλιτέχνες, «εναλλακτικούς». Στο πάρκο Tompkins κατά τη δεκαετία του '70 και αρχές του '80 σημειώνονταν σφοδρές συγκρούσεις με την αστυνομία, από αναρχικούς και άλλους νεολαίους (κυρίως πανκ). Σήμερα και τα δυο εμφανίζονται σε ταξιδιωτικούς οδηγούς ναρκο-πιατσών. Οι συγκεκριμένες καταστάσεις, αποτέλεσμα των μητροπολιτικών κοινωνιών της αποξένωσης, εξάρτησης και εξαθλίωσης των ανθρώπων αποτελούν βέβαια εκτός από κρατική επιταγή και επακόλουθο μιας αντίληψης περί ελεύθερης επιλογής και ναρκωκουλτούρας. Δεν θεωρούμε ότι μπορεί να γίνεται λόγος για ελεύθερη επιλογή όταν οδηγείσαι στην εξάρτηση

Εργαστήρια άρχισαν να παράγουν κρυσταλλική κοκαΐνη, που από τα υπολείμματα της κατεργασίας της, έφτιαξαν το πάκο, το οποίο λαμβάνεται με κάπνισμα. Η τιμή του ήταν 30 λεπτά το γραμμάριο, επομένως ήταν προσιτό στους φτωχούς και εξαθλιωμένους νέους της κρίσης.

«*Υπήρξε μια στρατηγική για να γίνει δημοφιλές το 2001 και κυρίως το 2002, όπου επίτηδες αποσύρανε από την αγορά τα δύο ναρκωτικά που στην Αργεντινή ακόμα είναι παράνομα και μεγάλης χρήσης, τη μαριχουάνα και την κοκαΐνη – και γεμίσανε οι δρόμοι με πάκο*», εξηγεί ο Βάλδο Φερράρι, Διευθυντής λειτουργίας της Κοινωνικής Βοήθειας κατά των εθισμών του δήμου του Μπουένος Άιρες. «*Δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι έπρεπε να εξολοθρευτεί μια ολόκληρη γενιά. Έπρεπε να εξολοθρευτεί μια γενιά εφήβων και νέων που δεν θα είχε δουλειά, δεν θα είχε θέση στα σχολεία και στα πανεπιστήμια, δεν θα είχε δυνατότητες να ενταχθεί με κανέναν τρόπο με τον οποίο οι γενιές καταλαμβάνουν τον χώρο τους στη κοινωνία. Και επί πλέον, δεν έπρεπε να είναι παρούσες για να αντιμετωπίσουν και να αγωνιστούν για τα δικαιώματα τους, απένα-*

Μεταξύ 2001-2005 η χρήση του σημείωσε αύξηση 200% και περισσότερα από 150.000 ήταν τα άτομα που έκαναν χρήση τακτικά ενώ υπολογίζεται ότι σήμερα καταναλώνονται καθημερινά 500.000 δόσεις. Το πάκο επιδρά στους νευροδιαβιβαστές του εγκεφάλου και ο χρήστης χάνει την επικοινωνία του με το εξωτερικό περιβάλλον ενώ προκαλεί μεγάλες βλάβες στους πνεύμονες και στην καρδιά. Μόνο εντός έξι μηνών μπορεί να προκαλέσει τη νέκρωση του εγκεφάλου. «*Το πάκο κάνει το νευρώνα να εξαντλείται γρήγορα, λόγω υπερβολικής του λειτουργίας και του προκαλεί πρόωρη γήρανση, ενώ παράλληλα προκαλεί το θάνατο των εγκεφαλικών κυττάρων. Αυτό δημιουργεί, λόγω του συνεχόμενου τρόπου χρήσης του, μια νευρολογική φθορά στη νόηση*», αναφέρει ο γιατρός-τοξικολόγος Carlos Damin. Επίσης σημαντικό ποσοστό χρηστών είναι μικρά παιδιά και έφηβοι που κυρίως ζουν σε παραγκουπόλεις. Υπολογίζεται ότι το 65% των χρηστών είναι κάτω των 18 ετών, ενώ ο ετήσιος τζίρος διακίνησης μόνο του πάκο στην Αργεντινή κυμαίνεται στα 600 εκατ. ευρώ. Η κυβέρνηση υπολογίζει ότι κάθε μέρα ένας χρήστης πεθαίνει από το πάκο, αλλά οργανώσεις που ασχολούνται με το «πρόβλημα» των ναρκωτικών ανεβάζουν τον αριθμό των θυμάτων σε δέκα.

Αντίστοιχα στις πιάτσες της Αθήνας, τελευταία, έχει διοχετευθεί το ναρκωτικό με την ονομασία «σίσα», το οποίο είναι εισπνογόνο και πολύ φθηνό (3-4 ευρώ). Δημιουργείται από ίζημα, από υγρά μπαταριών, μαζί με εφεδρίνη και αιθανόλη. Είναι διεγερτική, δημιουργεί ψευδαίσθηση ευεξίας, προκαλεί βλάβες στο νευρικό σύστημα, εμμονές, θυμό, αϋπνία έως και δύο εβδομάδες. Το χρησιμοποιούν αρκετοί που παρακολουθούν τα προγράμματα μεθαδόνης, γιατί δεν ανιχνεύεται στα ούρα (περισσότερα στοιχεία βλ. στη Διαδρομή Ελευθερίας, αρ. φ. 107 Ιούλιος-Αύγουστος 2011).

Δεν θεωρούμε ασφαλώς τυχαία τη σύμπτωση της «παροχής» πολύ φθηνού ναρκωτικού με πολύ μεγάλη τοξικότητα και διαρκή αναζήτησή του, λόγω μικρής διάρκειας δράσης, σε Ελλάδα και Αργεντινή σε περιόδους κοινωνικής αναταραχής και δράσης. Όπως επίσης και την αύξηση της γηπεδικής βίας μεταξύ οπαδών, όπου ταυτόχρονα η χρήση των ναρκωτικών ουσιών είναι πολύ μεγάλη και δημιουργεί συνθήκες ναρκωκουλτούρας. Ας σημειωθεί ότι στην Αργεντινή την τελευταία δεκαετία σκοτώθηκαν σε ενδογηπεδικές μάχες 190 άτομα, με την τάση να είναι αυξητική από τις αρχές του 2001...

Είναι πολύ εύκολο, επομένως, να βγουν τα αναγκαία συμπεράσματα.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ

της κρίσης

μπορεί κανείς, να προμηθευτεί διαφόρων ειδών ναρκωτικά π.χ. στο Παρίσι στο πάρκο Belleville ή στη Ν. Υόρκη στο πάρκο Tompkins. Ασφαλώς αυτό αποδεικνύει περίτρανα το ποιος ελέγχει, προωθεί, μεταφέρει και διαμορφώνει κατά το δοκούν τις εκάστοτε πιάτσες. Το κράτος, εννοείται, το οποίο εντάσσει και αυτή την παράμετρο στο γενικότερό του χωροταξικό σχεδιασμό όπως αναλυτικά έχει γραφεί στο anarchy-press *Πρεζόπιατσες, Πολυτεχνείο, Παλαιοί «αγωνιστές» και νέοι(;) κρατικοί σχεδιασμοί.* Να αναφέρουμε μόνο το εξής: Ότι τόσο το πάρκο Belleville όσο και το πάρκο Tompkins έχουν τα δικά τους κοινωνικά χαρακτηριστικά μέσα στην κοινωνική ιστορία αγώνων. Και τα δυο βρίσκονται μέσα σε περιοχές με σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού να αποτελείται από μετανάστες, λούμπεν αλλά και φοιτητές, καλλιτέχνες, «εναλλακτικούς». Στο πάρκο Tompkins κατά τη δεκαετία του '70 και αρχές του '80 σημειώνονταν σφοδρές συγκρούσεις με την αστυνομία, από αναρχικούς και άλλους νεολαίους (κυρίως πανκ). Σήμερα και τα δυο εμφανίζονται σε ταξιδιωτικούς οδηγούς ναρκο-πιατσών. Οι συγκεκριμένες καταστάσεις, αποτέλεσμα των μητροπολιτικών κοινωνιών της αποξένωσης, εξάρτησης και εξαθλίωσης των ανθρώπων αποτελούν βέβαια εκτός από κρατική επιταγή και επακόλουθο μιας αντίληψης περί ελεύθερης επιλογής και ναρκωκουλτούρας. Δεν θεωρούμε ότι μπορεί να γίνεται λόγος για ελεύθερη επιλογή όταν οδηγείσαι στην εξάρτηση και στην εξαθλίωση, πολύ δε περισσότερο όταν η «ελεύθερη επιλογή» λαμβάνει χώρα σε μια καταπιεστική κοινωνία.

Σήμερα που η οικονομική κρίση (ανεξάρτητα εάν είναι κατασκευασμένη ή όχι) έχει δείξει το πρόσωπο της ανεργίας, της φτώχειας και της εξαθλίωσης, σε σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού, πολλές αναφορές και συγκρίσεις γίνονται με την Αργεντινή του 2001. Η Αργεντινή παραμένει στις μνήμες όλων, όχι επειδή πτώχευσε η οικονομία της (έχουν πτωχεύσει και άλλα κράτη χωρίς να γίνονται αντικείμενο μελέτης) αλλά γιατί οι συγκρούσεις ήταν σφοδρότατες δημιουργώντας πολιτική αστάθεια και γίνονταν προσπάθειες για δημιουργία μιας άλλης κοινωνικής δομής. Φυσικά εκεί είχαν να αντιμετωπίσουν τους μπάτσους και τις συμμορίες των παρακρατικών και όχι τις σταλινικές δυνάμεις του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ. Ίσως γι' αυτό και οι πολιτικοί τους δρα-

Εργαστήρια άρχισαν να παράγουν κρυσταλλική κοκαΐνη, που από τα υπολείμματα της κατεργασίας της, έφτιαξαν το πάκο, το οποίο λαμβάνεται με κάπνισμα. Η τιμή του ήταν 30 λεπτά το γραμμάριο, επομένως ήταν προσιτό στους φτωχούς και εξαθλιωμένους νέους της κρίσης.

«Υπήρξε μια στρατηγική για να γίνει δημοφιλές το 2001 και κυρίως το 2002, όπου επίτηδες αποσύρανε από την αγορά τα δύο ναρκωτικά που στην Αργεντινή ακόμα είναι παράνομα και μεγάλης χρήσης, τη μαριχουάνα και την κοκαΐνη – και γεμίσανε οι δρόμοι με πάκο», εξηγεί ο Βάλδο Φερράρι, Διευθυντής λειτουργίας της Κοινωνικής Βοήθειας κατά των εθισμών του δήμου του Μπουένος Άιρες. *«Δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι έπρεπε να εξολοθρευτεί μια ολόκληρη γενιά. Έπρεπε να εξολοθρευτεί μια γενιά εφήβων και νέων που δεν θα είχε δουλειά, δεν θα είχε θέση στα σχολεία και στα πανεπιστήμια, δεν θα είχε δυνατότητες να ενταχθεί με κανέναν τρόπο με τον οποίο οι γενιές καταλαμβάνουν τον χώρο τους στη κοινωνία. Και επί πλέον, δεν έπρεπε να είναι παρούσες για να αντιμετωπίσουν και να αγωνιστούν για τα δικαιώματα τους, απέναντι σ' αυτές τις πολιτικές εξουσίες... Ακόμα δεν μπορέσαμε να μετρήσουμε τις πραγματικές παραμέτρους του 2001, 2002... Ο αποκλεισμός μεγάλων κομματιών του πληθυσμού, που δεν έχουν θέση στην εργασιακή αγορά και στη διανομή του πλούτου, είναι αναγκαίο στοιχείο για τη νεοφιλελεύθερη διανομή του πλούτου. Άρα το πάκο είναι αναγκαίο για να εδραιώσει τον αποκλεισμό και να εξασφαλίσει ότι δε θα υπάρξουν χιλιάδες και εκατομμύρια υγιείς και σκεπτόμενοι νέοι που θα θέσουν μια διαφορετική κοινωνία. Το ίδιο το κράτος είναι που εγγυάται ένα πολιτικό-οικονομικό φαινόμενο συσσώρευσης πλούτου και κοινωνικού αποκλεισμού και μετά πρέπει να βγει για να δει πώς μπορεί να μειώσει τον πόνο, που το ίδιο το σύστημα δημιούργησε».*

Η αλοιφή κοκαΐνης ή πάκο όπως ονομάζεται στη Λατινική Αμερική είναι ένα δυνατό υποπροϊόν της κοκαΐνης εμπλουτισμένο

Μεταξύ 2001-2005 η χρήση του σημειώσε αύξηση 200% και περισσότερα από 150.000 ήταν τα άτομα που έκαναν χρήση τακτικά ενώ υπολογίζεται ότι σήμερα καταναλώνονται καθημερινά 500.000 δόσεις. Το πάκο επιδρά στους νευροδιαβιβαστές του εγκεφάλου και ο χρήστης χάνει την επικοινωνία του με το εξωτερικό περιβάλλον ενώ προκαλεί μεγάλες βλάβες στους πνεύμονες και στην καρδιά. Μόνο εντός έξι μηνών μπορεί να προκαλέσει τη νέκρωση του εγκεφάλου. *«Το πάκο κάνει το νευρώνα να εξαντλείται γρήγορα, λόγω υπερβολικής του λειτουργίας και του προκαλεί πρόωρη γήρανση, ενώ παράλληλα προκαλεί το θάνατο των εγκεφαλικών κυττάρων. Αυτό δημιουργεί, λόγω του συνεχόμενου τρόπου χρήσης του, μια νευρολογική φθορά στη νόηση»,* αναφέρει ο γιατρός-τοξικολόγος Carlos Damin. Επίσης σημαντικό ποσοστό χρηστών είναι μικρά παιδιά και έφηβοι που κυρίως ζουν σε παραγκουπόλεις. Υπολογίζεται ότι το 65% των χρηστών είναι κάτω των

κή, δημιουργεί ψευδαίσθηση ευεξίας, προκαλεί βλάβες στο νευρικό σύστημα, εμμονές, θυμό, αϋπνία έως και δύο εβδομάδες. Το χρησιμοποιούν αρκετοί που παρακολουθούν τα προγράμματα μεθαδόνης, γιατί δεν ανιχνεύεται στα ούρα (περισσότερα στοιχεία βλ. στη Διαδρομή Ελευθερίας, αρ. φ. 107 Ιούλιος-Αύγουστος 2011).

Δεν θεωρούμε ασφαλώς τυχαία τη σύμπτωση της «παροχής» πολύ φθηνού ναρκωτικού με πολύ μεγάλη τοξικότητα και διαρκή αναζήτησή του, λόγω μικρής διάρκειας δράσης, σε Ελλάδα και Αργεντινή σε περιόδους κοινωνικής αναταραχής και δράσης. Όπως επίσης και την αύξηση της γηπεδικής βίας μεταξύ οπαδών, όπου ταυτόχρονα η χρήση των ναρκωτικών ουσιών είναι πολύ μεγάλη και δημιουργεί συνθήκες ναρκωκουλτούρας. Ας σημειωθεί ότι στην Αργεντινή την τελευταία δεκαετία σκοτώθηκαν σε ενδογηπεδικές μάχες 190 άτομα, με την τάση να είναι αυξητική από τις αρχές του 2001...

Είναι πολύ εύκολο, επομένως, να βγουν τα αναγκαία συμπεράσματα.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

μειώνονταν σφοδρές συγκρούσεις με την αστυνομία, από αναρχικούς και άλλους νεολαίους (κυρίως πανκ). Σήμερα και τα δυο εμφανίζονται σε ταξιδιωτικούς οδηγούς ναρκο-πιατσών. Οι συγκεκριμένες καταστάσεις, αποτέλεσμα των μητροπολιτικών κοινωνιών της αποξένωσης, εξάρτησης και εξαθλίωσης των ανθρώπων αποτελούν βέβαια εκτός από κρατική επιταγή και επακόλουθο μιας αντίληψης περί ελεύθερης επιλογής και ναρκωκουλτούρας. Δεν θεωρούμε ότι μπορεί να γίνεται λόγος για ελεύθερη επιλογή όταν οδηγείσαι στην εξάρτηση και στην εξαθλίωση, πολύ δε περισσότερο όταν η «ελεύθερη επιλογή» λαμβάνει χώρα σε μια καταπιεστική κοινωνία.

Σήμερα που η οικονομική κρίση (ανεξάρτητα εάν είναι κατασκευασμένη ή όχι) έχει δείξει το πρόσωπο της ανεργίας, της φτώχειας και της εξαθλίωσης, σε σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού, πολλές αναφορές και συγκρίσεις γίνονται με την Αργεντινή του 2001. Η Αργεντινή παραμένει στις μνήμες όλων, όχι επειδή πτώχευσε η οικονομία της (έχουν πτωχεύσει και άλλα κράτη χωρίς να γίνονται αντικείμενο μελέτης) αλλά γιατί οι συγκρούσεις ήταν σφοδρότατες δημιουργώντας πολιτική αστάθεια και γίνονταν προσπάθειες για δημιουργία μιας άλλης κοινωνικής δομής. Φυσικά εκεί είχαν να αντιμετωπίσουν τους μπάτσους και τις συμμορίες των παρακρατικών και όχι τις σταλινικές δυνάμεις του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ. Ίσως γι' αυτό και οι πολιτικοί τους δραπέτευαν άρον-άρον με ελικόπτερα. Ασφαλώς τέτοιες ενέργειες χαιρετίζονται, τότε, από το μεγαλύτερο κομμάτι της αριστεράς όταν το πεδίο μαχών είναι μερικά χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Ενώ στα καθ' ημάς, αρκετά αριστερά αποκόμματα έτρεξαν, στρογγύλεψαν, εξίσωσαν την δράση των κρανοφόρων-ροπαλοφόρων των ΚΝΑΤ με την στάση των πρετεντερικών «κουκουλοφόρων».

Εκείνη, λοιπόν, την περίοδο, ένα νέο ναρκωτικό αρχίζει να κυκλοφορεί στις πιάτσες του Μπουένος Άιρες κυρίως. Το πάκο, ή αλλιώς «ο κλέφτης του μυαλού» ή «ο εξολοθρευτής των φτωχών». Η Αργεντινή, χώρα εισαγωγής κοκαΐνης μέχρι το 2001, ξαφνικά μετατράπηκε σε χώρα παραγωγός.

Διευθυντής λειτουργίας της Κοινωνικής Βοήθειας κατά των εθισμών του δήμου του Μπουένος Άιρες. *«Δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι έπρεπε να εξολοθρευτεί μια ολόκληρη γενιά. Έπρεπε να εξολοθρευτεί μια γενιά εφήβων και νέων που δεν θα είχε δουλειά, δεν θα είχε θέση στα σχολεία και στα πανεπιστήμια, δεν θα είχε δυνατότητες να ενταχθεί με κανέναν τρόπο με τον οποίο οι γενιές καταλαμβάνουν τον χώρο τους στη κοινωνία. Και επί πλέον, δεν έπρεπε να είναι παρούσες για να αντιμετωπίσουν και να αγωνιστούν για τα δικαιώματα τους, απέναντι σ' αυτές τις πολιτικές εξουσίες... Ακόμα δεν μπορέσαμε να μετρήσουμε τις πραγματικές παραμέτρους του 2001, 2002... Ο αποκλεισμός μεγάλων κομματιών του πληθυσμού, που δεν έχουν θέση στην εργασιακή αγορά και στη διανομή του πλούτου, είναι αναγκαίο στοιχείο για τη νεοφιλελεύθερη διανομή του πλούτου. Άρα το πάκο είναι αναγκαίο για να εδραιώσει τον αποκλεισμό και να εξασφαλίσει ότι δε θα υπάρξουν χιλιάδες και εκατομμύρια υγιείς και σκεπτόμενοι νέοι που θα θέσουν μια διαφορετική κοινωνία. Το ίδιο το κράτος είναι που εγγυάται ένα πολιτικό-οικονομικό φαινόμενο συσσώρευσης πλούτου και κοινωνικού αποκλεισμού και μετά πρέπει να βγει για να δει πώς μπορεί να μειώσει τον πόνο, που το ίδιο το σύστημα δημιούργησε».*

Η αλοιφή κοκαΐνης ή πάκο όπως ονομάζεται στη Λατινική Αμερική είναι ένα δυνατό υποπροϊόν της κοκαΐνης εμπλουτισμένο με τα χημικά κατάλοιπα της παραγωγικής διαδικασίας. Οι ειδικοί τονίζουν ότι είναι πιο φτηνό, πιο εθιστικό και πιο καταστροφικό από άποψη υγείας συγκριτικά με το συγγενικό του κρακ. Το πάκο περιέχει υπολείμματα κοκαΐνης (περίπου 10%) και το υπόλοιπο τοξικές ουσίες, όπως θειικό οξύ, κηροζίνη, ποντικοφάρμακο, ακόμα και θρυμματισμένο γυαλί.. Εκτός από την Αργεντινή συναντάται και σε άλλες χώρες της Λατ. Αμερικής, όπως Βραζιλία, Ουρουγουάη, Χιλή και Περού. Ενώ σύμφωνα με έκθεση του State Department, η Βραζιλία είναι η δεύτερη καταναλώτρια χώρα κοκαΐνης παγκοσμίως, με πρώτη τις ΗΠΑ και το 47% των χρηστών να δηλώνει ότι κάνει χρήση πάκο.

ρανση, ενώ παράλληλα προκαλεί το θάνατο των εγκεφαλικών κυττάρων. Αυτό δημιουργεί, λόγω του συνεχόμενου τρόπου χρήσης του, μια νευρολογική φθορά στη νόηση», αναφέρει ο γιατρός-τοξικολόγος Carlos Damin. Επίσης σημαντικό ποσοστό χρηστών είναι μικρά παιδιά και έφηβοι που κυρίως ζουν σε παραγκουπόλεις. Υπολογίζεται ότι το 65% των χρηστών είναι κάτω των

τις αρχές του 2001...

Είναι πολύ εύκολο, επομένως, να βγουν τα αναγκαία συμπεράσματα.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

Συγκρούσεις, συλλήψεις και τραυματισμοί στη μεγάλη πορεία της 19ης Οκτωβρίου, στην Αθήνα

Η πορεία της 19ης Οκτωβρίου, στα πλαίσια της 48ωρης απεργίας της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, (για τις 19 και 20 Οκτωβρίου) ενάντια στην ψήφιση του «πολυνομοσχεδίου Βενιζέλου» φαινόταν από μέρες πριν ότι θα είναι μια από τις μεγαλύτερες σε όγκο, διαδηλώσεις των τελευταίων ετών.

Ήταν επόμενο, λοιπόν, να τροποποιηθούν αναλόγως και οι κρατικοί κατασταλτικοί σχεδιασμοί που εκτός των άλλων, αξιοποίησαν, ανοιχτά και απροκάλυπτα, το μηχανισμό των κομμουνιστών του ΚΚΕ. Αυτή η εξέλιξη είχε πρακτικώς προαναγγελθεί με «αποκαλυπτικό» άρθρο στην κυριακάτικη έκδοση του Βήματος (16/10) με τίτλο: «Ήμασταν σαν τις πόρνες μετά την πρώτη τους φορά» (φράση κορυφαίου πολιτικού της κυβέρνησης) όπου έρχεται να «θυμήσει» ποιοί ήταν αυτοί που έσωσαν την «αστική δημοκρατία» κατά την διάρκεια της εξ (ίσου σημαντικής διαδήλωσης της 5ης Μάη 2010. Οι, κατά δήλωσή τους, «πρωτάρες» στο επάγγελμα πόρνες, τι άλλο να έκαναν, παρά να ζητούσαν προστασία από τους έμπειρους νταβατζήδες;

«Οι γεροδεμένοι κομμουνιστές, αντί να καταλάβουν τα (πρώην) Ανάκτορα, υπάκουσαν και τα προφύλαξαν εμποδίζοντας τον "συνασπισμό" ακροαριστερών και παρακρατικών να σπάσουν τον αστυνομικό κλοιό από την πλευρά του Μνημείου του Αγνώστου Στρατιώτη. Για μία ακόμη φορά το ΚΚΕ έσωσε την αστική δημοκρατία...»

Για πρώτη, λοιπόν φορά μετά από ένα και πλέον χρόνο, ο αναιμικός μηχανισμός του ΚΚΕ αποφασίζει να θέσει όσα περισσότερα εμπόδια μπορεί, στο ποτάμι της οργής των διαδηλωτών έχουν αρχίσει, ήδη, να κατακλύζουν το κέντρο της Αθήνας (Πατησίων-Σύνταγμα-Πανεπιστημίου), πολύ πριν το επίσημο κάλεσμα της συγκέντρωσης, στις 11 το πρωί. Τα απορρίμματα του ΠΑΜΕ, από νωρίς το πρωί, μοιρασμένα μέσα από διαφορετικές προσυγκεντρώσεις και απλωμένα τεχνικά σε θέσεις-κλειδιά στην διαδρομή Μουσείο-Βουλή, (στην αρχή της Σταδίου και στο τέλος της, στην οδό Όθωνος, στην Αμαλίας μπροστά από τη Βουλή εμποδίζουν, για τουλάχιστον τέσσερις ώρες, την ελεύθερη δίοδο των διαδηλωτών και των μπλοκ τους, προκαλώντας μια γενικότερη δυσφορία για το νέο ξανά εγκλωβισμένο στο ύψος του Ζόναρς από... το άχρηστο υλικό του ΠΑΜΕ.

Μικροεπεισόδια και περιορισμένη ρίψη χημικών σημειώνονται στα Προπύλαια. Την ίδια στιγμή και με μεγάλη δυσκολία, πάρα πολλά μπλοκ και πολύς κόσμος προσπαθεί να προσεγγίσει το Σύνταγμα μέσω της Σταδίου αλλά... μπροστά στην Μεγάλη Βρετάνια και στην Όθωνος, συναντά παρατεταγμένα, τα φυτεμένα μπλοκ του ΠΑΜΕ που καθιστούν αδύνατη κάθε οργανωμένη προσέγγιση του Κοινοβουλίου από διαδηλωτές. Χάρη στο κόλπο του ΠΑΜΕ, η Σταδίου και η Πατησίων είναι γεμάτες από ακινητοποιημένα μπλοκ, αρκετά από τα οποία φυλλορροούν λόγω της πολύωρης αναμονής των διαδηλωτών. Το είπε και το έκανε και θα το ξανακάνει το ΠΑΜΕ: **Αποκλεισμός της Βουλής αλλά από τους διαδηλωτές και φυσικά όχι αποκλεισμός των βουλευτών**, το εγγυάται προσωπικά η Αλέκα Παπαρήγα για τις 20 Οκτώβρη.

Όταν, επιτέλους (**14:15**) αρχίζει η αποχώρηση των «εργατικών στρατευμάτων» από την Αμαλίας, ανάμεσα σε σφυρίγματα και αποδοκιμασίες πολλών από τους παρευρισκόμενους, τα μπλοκ των διαδηλωτών που περίμεναν υπομονετικά στην Όθωνος, με μια γρήγορη κίνηση μπαίνουν στο μνημείο του Αγνώστου, πριν να προλάβουν οι κατασταλτικές δυνάμεις να αντικαταστήσουν με λειτουργικό τρόπο την "κόκκινη αλυσίδα" μπροστά στη Βουλή.

Ομάδα ατόμων προσπαθεί επανειλημμένα να ρίξει το σιδερένιο φράχτη έξω από το κοινοβούλιο. Η αστυνομία τους απωθεί προς την Πανεπιστημίου. Σημειώνονται ζημιές σε τράπεζες στη Βουκουρεστίου και καίγονται κάδοι απορριμμάτων στην Ακαδημίας. Το σκουπίδι που απλόχερα χάρισε η ΠΟΕ-ΟΤΑ στους Αθηναίους γίνεται εκλεκτό καύσιμο στους περισσότερους κάθετους δρόμους της Πανεπιστημίου από τα Εξάρχεια ως το Κολωνάκι, μέχρι το βράδυ

Λίγο πριν και μετά την αποχώρηση του ΠΑΜΕ από το χώρο του συντάγματος, ξεσπούν επεισόδια με πέτρες και ρίψη μολότοφ στην αρχή της Β Σοφίας και στην νοτιοδυτική πλευρά του Κοινοβουλίου κατά των κατασταλτικών δυνάμεων που τηρούν όμως αμυντική στάση, κάνοντας μόνο περιορισμένη χρήση χημικών και επιχειρώντας με

Παράλληλα, οι ιδιοκτήτες ταξί που ανεβαίνουν την Ακαδημίας εγκλωβίζονται στην Κριεζώτου από αστυνομικές δυνάμεις. Οι ιδιοκτήτες ανάβουν κάδους και οι μονάδες καταστολής απαντούν με χημικά.

Το Σύνταγμα παραμένει πλημμυρισμένο από κόσμο που χειροκροτεί τις επιθέσεις εναντίον των ΜΑΤ, που γίνονται προς την πλευρά της Β. Σοφίας και για προφανείς λόγους η ώρα για ένα Blitzkrieg της αστυνομίας αργεί ακόμα. Μετά από αλλεπάλληλα ντου, σπρωξίδια και χρήση χημικών κατορθώνουν να απωθήσουν τον κόσμο (**16:00**) στο πεζοδρόμιο της Αμαλίας προς τη Βουλή στοιχίζοντας την πολυπόθητη γι' αυτούς αλυσίδα από διμοιρίες. Σχεδόν δυο ώρες τους πήρε γι' αυτό που έκανε το ΠΑΜΕ σε 5 λεπτά!

15:45 Οι συγκρούσεις μεταφέρονται και στο κάτω μέρος της πλατείας συντάγματος, αλλά και σε όλο το μήκος της Πανεπιστημίου μέχρι τα Προπύλαια καθώς και στην Ακαδημίας από την Ομήρου έως τη Σίνα.

Μετά τις **16:30**, ο κόσμος αρχίζει να αραιώνει σιγά-σιγά από το Σύνταγμα προς Μοναστηράκι και προς στήλες Ολυμπίου Διός, ενώ ένα μεγάλο κομμάτι της συγκέντρωσης αποχωρεί μέσω Πανεπιστημίου προς Ομόνοια. Παραμένει στο Σύνταγμα ένα κομμάτι διαδηλωτών, όμως η ύπαρξη σημαντικών κενών ανάμεσα στις διάφορες ομάδες συγκεντρωμένων δημιουργεί τις προϋποθέσεις σαρωτικής εκκαθάρισης του Συντάγματος από τις κατασταλτικές δυνάμεις που δεν αργεί να εκδηλωθεί (**17:25**).

Σε μια συντονισμένη επιχείρηση, πολυάριθμες διμοιρίες των ΜΑΤ σαρώνουν με χρήση χημικών και κρότου-λάμψης, όλους τους διαδηλωτές από το Σύνταγμα και την Αμαλίας καταδιώκοντας τον κόσμο στη Φιλελλήνων, Καραγεώργη Σερβίας, Ερμού και Μητροπόλεως προς Μοναστηράκι. Οι διαδηλωτές απαντούν με φωτιές σε κάδους απορριμμάτων και πέτρες. Προηγούμενα, έχει καλυφθεί από φωτιά η είσοδος κτιρίου μετά από εμπρησμό σε εκδοτήριο της ΕΘΕΛ, στην οδό Φιλελλήνων 4. Το κυνηγητό συνεχίζεται μέσα στο Μοναστηράκι, όπου σημειώνονται φθορές σε καταστήματα αλλά και στην Συγγρού, ανάμεσα σε διαδηλωτές και μοτοσυκλετιστές της ΔΙΑΣ-ΔΕΛΤΑ.

Οι διαδηλωτές καταδιώκονται (**17:40**) από τις δυνάμεις των ΜΑΤ σε όλο το μήκος της οδού Συγγρού μέχρι το Φιξ.

Στις **18:00** η περιοχή όλη η περιοχή του Συντάγματος έχει περιέλθει στον έλεγχο των δυνάμεων καταστολής.

Στις **19:30** εξελίσσονται συγκρούσεις ανάμεσα σε δυνάμεις των ΜΑΤ και διαδηλωτές στην περιοχή του Μοναστηρακίου. Διάσπαρτα επεισόδια συνεχίζονται ανάμεσα σε διαδηλωτές και κατασταλτικές δυνάμεις και σε άλλα σημεία του κέντρου, όπως στα Προπύλαια και την πλατεία Κοραή, σε σημεία της Σταδίου, της Ακαδημίας και της Ζαλοκώστα αλλά και στη γωνία Ακαδημίας και Πινδάρου, ε-

Η ρης απεργίας της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, (για τις 19 και 20 Οκτωβρίου) ενάντια στην ψήφιση του «πολυνομοσχεδίου Βενιζέλου» φαινόταν από μέρες πριν ότι θα είναι μια από τις μεγαλύτερες σε όγκο, διαδηλώσεις των τελευταίων ετών.

Ήταν επόμενο, λοιπόν, να τροποποιηθούν αναλόγως και οι κρατικοί κατασταλτικοί σχεδιασμοί που εκτός των άλλων, αξιοποίησαν, ανοιχτά και απροκάλυπτα, το μηχανισμό των κομμουνιστών του ΚΚΕ. Αυτή η εξέλιξη είχε πρακτικώς προαναγγελθεί με «αποκαλυπτικό» άρθρο στην κυριακάτικη έκδοση του Βήματος (16/10) με τίτλο: «Ήμασταν σαν τις πόρνες μετά την πρώτη τους φορά» (φράση κορυφαίου πολιτικού της κυβέρνησης) όπου έρχεται να «θυμήσει» ποιοί ήταν αυτοί που έσωσαν την «αστική δημοκρατία» κατά την διάρκεια της εξ ίσου σημαντικής διαδήλωσης της 5ης Μάη 2010. Οι, κατά δήλωσή τους, «πρωτάρες» στο επάγγελμα πόρνες, τι άλλο να έκαναν, παρά να ζητούσαν προστασία από τους έμπειρους νταβατζήδες;

«Οι γεροδεμένοι κομμουνιστές, αντί να καταλάβουν τα (πρώην) Ανάκτορα, υπάκουσαν και τα προφύλαξαν εμποδίζοντας τον «συνασπισμό» ακροαριστερών και παρακρατικών να σπάσουν τον αστυνομικό κλοιό από την πλευρά του Μνημείου του Αγνώστου Στρατιώτη. Για μία ακόμη φορά το ΚΚΕ έσωσε την αστική δημοκρατία...»

Για πρώτη, λοιπόν φορά μετά από ένα και πλέον χρόνο, ο αναιμικός μηχανισμός του ΚΚΕ αποφασίζει να θέσει όσα περισσότερα εμπόδια μπορεί, στο ποτάμι της οργής των διαδηλωτών έχουν αρχίσει, ήδη, να κατακλύζουν το κέντρο της Αθήνας (Πατησίων-Σύνταγμα-Πανεπιστημίου), πολύ πριν το επίσημο κάλεσμα της συγκέντρωσης, στις 11 το πρωί. Τα απορρίμματα του ΠΑΜΕ, από νωρίς το πρωί, μοιρασμένα μέσα από διαφορετικές προσυγκεντρώσεις και απλωμένα τεχνικά σε θέσεις-κλειδιά στην διαδρομή Μουσείο-Βουλή, (στην αρχή της Σταδίου και στο τέλος της, στην οδό Όθωνος, στην Αμαλίας μπροστά από τη Βουλή εμποδίζουν, για τουλάχιστον τέσσερις ώρες, την ελεύθερη δίοδο των διαδηλωτών και των μπλοκ τους, προκαλώντας μια γενικότερη δυσφορία για το νέο «κόλπο του ΚΚΕ».

Μπροστά στη Βουλή, τέσσερεις σειρές «γεροδεμένων κομμουνιστών» με κράνη και παλούκια παραδίδουν μαθήματα τάξης και πειθαρχίας στις κατασταλτικές δυνάμεις, που παρακολουθούν, αθέατες, την συγκέντρωση από τα σκαλιά του Αγνώστου Στρατιώτη.

Το μπλοκάρισμα της Σταδίου από το ΠΑΜΕ, αποδιοργανώνει ως ένα βαθμό την πορεία, αναγκάζοντας μεγάλο κομμάτι της (**12:30**) να ανέβει σε πυκνό σχηματισμό, ανάποδα την Πανεπιστημίου (κυρίως δημόσιο-υπαλληλικά σωματεία αλλά και πλήθος κόσμου) για να βρεθεί όμως

στο υλικό του ΠΑΜΕ.

Μικροεπεισόδια και περιορισμένη ρίψη χημικών σημειώνονται στα Προπύλαια. Την ίδια στιγμή και με μεγάλη δυσκολία, πάρα πολλά μπλοκ και πολύς κόσμος προσπαθεί να προσεγγίσει το Σύνταγμα μέσω της Σταδίου αλλά... μπροστά στην Μεγάλη Βρετάνια και στην Όθωνος, συναντά παρατεταγμένα, τα φυτεμένα μπλοκ του ΠΑΜΕ που καθιστούν αδύνατη κάθε οργανωμένη προσέγγιση του Κοινοβουλίου από διαδηλωτές. Χάρη στο κόλπο του ΠΑΜΕ, η Σταδίου και η Πατησίων είναι γεμάτες από ακινητοποιημένα μπλοκ, αρκετά από τα οποία φυλλορροούν λόγω της πολύωρης αναμονής των διαδηλωτών. Το είπε και το έκανε και θα το ξανακάνει το ΠΑΜΕ: **Αποκλεισμός της Βουλής αλλά από τους διαδηλωτές και φυσικά όχι αποκλεισμός των βουλευτών**, το εγγυάται προσωπικά η Αλέκα Παπαρήγα για τις 20 Οκτώβρη.

Όταν, επιτέλους (**14:15**) αρχίζει η αποχώρηση των «εργατικών στρατευμάτων» από την Αμαλίας, ανάμεσα σε σφυρίγματα και αποδοκιμασίες πολλών από τους παρευρισκόμενους, τα μπλοκ των διαδηλωτών που περίμεναν υπομονετικά στην Όθωνος, με μια γρήγορη κίνηση μπαίνουν στο μνημείο του Αγνώστου, πριν να προλάβουν οι κατασταλτικές δυνάμεις να αντικαταστήσουν με λειτουργικό τρόπο την «κόκκινη αλυσίδα» μπροστά στη Βουλή.

Ομάδα ατόμων προσπαθεί επανειλημμένα να ρίξει το σιδερένιο φράχτη έξω από το κοινοβούλιο. Η αστυνομία τους απωθεί προς την Πανεπιστημίου. Σημειώνονται ζημιές σε τράπεζες στη Βουκουρεστίου και καίγονται κάδοι απορριμμάτων στην Ακαδημίας. Το σκουπίδι που απλόχερα χάρισε η ΠΟΕ-ΟΤΑ στους Αθηναίους γίνεται εκλεκτό καύσιμο στους περισσότερους κάθετους δρόμους της Πανεπιστημίου από τα Εξάρχεια ως το Κολωνάκι, μέχρι το βράδυ

Λίγο πριν και μετά την αποχώρηση του ΠΑΜΕ από το χώρο του συντάγματος, ξεσπούν επεισόδια με πέτρες και ρίψη μολότοφ στην αρχή της Β Σοφίας και στην νοτιοδυτική πλευρά του Κοινοβουλίου κατά των κατασταλτικών δυνάμεων που τηρούν όμως αμυντική στάση, κάνοντας μόνο περιορισμένη χρήση χημικών και επιχειρώντας με προσεκτικές κινήσεις να κερδίσουν το χαμένο έδαφος μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη.

Αρπάζει φωτιά, από μολότωφ, το φυλάκιο του εύζωνα και η εικόνα μεταδίδεται από όλα τα ειδησεογραφικά δίκτυα που έχουν συρρεύσει στην Αθήνα από κάθε γωνιά του κόσμου.

Δυο φορές επιχείρησε ο επικεφαλής των αστυνομικών δυνάμεων φύλαξης του Κοινοβουλίου να μιλήσει με ντουντούκα (από απόσταση εννοείται) στους συγκεντρωμένους προς την πλευρά του Τραμ, αλλά η προσπάθεια του πνίγεται σε μια βοή από συνθήματα και βέβαια βρισιές.

δρόμιο της Αμαλίας προς τη Βουλή στοιχίζοντας την πολυπόθητη γι' αυτούς αλυσίδα από διμοιρίες. Σχεδόν δυο ώρες τους πήρε γι' αυτό που έκανε το ΠΑΜΕ σε 5 λεπτά!

15:45 Οι συγκρούσεις μεταφέρονται και στο κάτω μέρος της πλατείας συντάγματος, αλλά και σε όλο το μήκος της Πανεπιστημίου μέχρι τα Προπύλαια καθώς και στην Ακαδημίας από την Ομήρου έως τη Σίνα.

Μετά τις **16:30**, ο κόσμος αρχίζει να αραιώνει σιγά-σιγά από το Σύνταγμα προς Μοναστηράκι και προς στήλες Ολυμπίου Διός, ενώ ένα μεγάλο κομμάτι της συγκέντρωσης αποχωρεί μέσω Πανεπιστημίου προς Ομόνοια. Παραμένει στο Σύνταγμα ένα κομμάτι διαδηλωτών, όμως η ύπαρξη σημαντικών κενών ανάμεσα στις διάφορες ομάδες συγκεντρωμένων δημιουργεί τις προϋποθέσεις σαρωτικής εκκαθάρισης του Συντάγματος από τις κατασταλτικές δυνάμεις που δεν αργεί να εκδηλωθεί (**17:25**).

Σε μια συντονισμένη επιχείρηση, πολυάριθμες διμοιρίες των ΜΑΤ σαρώνουν με χρήση χημικών και κρότου-λάμψης, όλους τους διαδηλωτές από το Σύνταγμα και την Αμαλίας καταδιώκοντας τον κόσμο στη Φιλελλήνων, Καραγεώργη Σερβίας, Ερμού και Μητροπόλεως προς Μοναστηράκι. Οι διαδηλωτές απαντούν με φωτιές σε κάδους απορριμμάτων και πέτρες. Προηγούμενα, έχει καλυφθεί από φωτιά η είσοδος κτιρίου μετά από εμπρησμό σε εκδοτήριο της ΕΘΕΛ, στην οδό Φιλελλήνων 4. Το κυνηγητό συνεχίζεται μέσα στο Μοναστηράκι, όπου σημειώνονται φθορές σε καταστήματα αλλά και στην Συγγρού, ανάμεσα σε διαδηλωτές και μοτοσυκλετιστές της ΔΙΑΣ-ΔΕΛΤΑ.

Οι διαδηλωτές καταδιώκονται (**17:40**) από τις δυνάμεις των ΜΑΤ σε όλο το μήκος της οδού Συγγρού μέχρι το Φιξ.

Στις **18:00** η περιοχή όλη η περιοχή του Συντάγματος έχει περιέλθει στον έλεγχο των δυνάμεων καταστολής.

Στις **19:30** εξελίσσονται συγκρούσεις ανάμεσα σε δυνάμεις των ΜΑΤ και διαδηλωτές στην περιοχή του Μοναστηρακίου. Διάσπαρτα επεισόδια συνεχίζονται ανάμεσα σε διαδηλωτές και κατασταλτικές δυνάμεις και σε άλλα σημεία του κέντρου, όπως στα Προπύλαια και την πλατεία Κοραή, σε σημεία της Σταδίου, της Ακαδημίας και της Ζαλοκώστα αλλά και στη γωνία Ακαδημίας και Πινδάρου, ενώ μικροεπεισόδια και «κλεφτοπόλεμος» μέχρι και το απόγευμα σημειώνονταν και στα Εξάρχεια, όπου, επίσης τα ΜΑΤ προχώρησαν σε ολιγόχρονη κατάληψη της περιοχής.

Σύμφωνα με ανακοίνωση της αστυνομίας, έγιναν 26 προσαγωγές ατόμων σε 10 από τα οποία απαγγέλθηκαν κατηγορίες για επιθέσεις κατά των αστυνομικών δυνάμεων και κατοχή κοκτέιλς μολότοφ. Τραυματίστηκαν δεκάδες αστυνομικοί, ενώ αναφέρονται και 25 τραυματίες από τους διαδηλωτές.

Για πρώτη, λοιπόν φορά μετά από ένα και πλέον χρόνο, ο αναιμικός μηχανισμός του ΚΚΕ αποφασίζει να θέσει όσα περισσότερα εμπόδια μπορεί, στο ποτάμι της οργής των διαδηλωτών έχουν αρχίσει, ήδη, να κατακλύζουν το κέντρο της Αθήνας (Πατησίων-Σύνταγμα-Πανεπιστημίου), πολύ πριν το επίσημο κάλεσμα της συγκέντρωσης, στις 11 το πρωί. Τα απορρίμματα του ΠΑΜΕ, από νωρίς το πρωί, μοιρασμένα μέσα από διαφορετικές προσυγκεντρώσεις και απλωμένα τεχνικά σε θέσεις-κλειδιά στην διαδρομή Μουσείο-Βουλή, (στην αρχή της Σταδίου και στο τέλος της, στην οδό Όθωνος, στην Αμαλίας μπροστά από τη Βουλή εμποδίζουν, για τουλάχιστον τέσσερις ώρες, την ελεύθερη δίοδο των διαδηλωτών και των μπλοκ τους, προκαλώντας μια γενικότερη δυσφορία για το νέο «κόλπο του ΚΚΕ».

Μπροστά στη Βουλή, τέσσερεις σειρές «γεροδεμένων κομμουνιστών» με κράνη και παλούκια παραδίδουν μαθήματα τάξης και πειθαρχίας στις κατασταλτικές δυνάμεις, που παρακολουθούν, αθέατες, την συγκέντρωση από τα σκαλιά του Αγνώστου Στρατιώτη.

Το μπλοκάρισμα της Σταδίου από το ΠΑΜΕ, αποδιοργανώνει ως ένα βαθμό την πορεία, αναγκάζοντας μεγάλο κομμάτι της (**12:30**) να ανέβει σε πυκνό σχηματισμό, ανάποδα την Πανεπιστημίου (κυρίως δημόσιο-υπαλληλικά σωματεία αλλά και πλήθος κόσμου) για να βρεθεί όμως σιδερένιο φράχτη έξω από το Κοινοβούλιο. Η αστυνομία τους απωθεί προς την Πανεπιστημίου. Σημειώνονται ζημιές σε τράπεζες στη Βουκουρεστίου και καίγονται κάδοι απορριμμάτων στην Ακαδημίας. Το σκουπίδι που απλόχερα χάρισε η ΠΟΕ-ΟΤΑ στους Αθηναίους γίνεται εκλεκτό καύσιμο στους περισσότερους κάθετους δρόμους της Πανεπιστημίου από τα Εξάρχεια ως το Κολωνάκι, μέχρι το βράδυ

Λίγο πριν και μετά την αποχώρηση του ΠΑΜΕ από το χώρο του συντάγματος, ξεσπούν επεισόδια με πέτρες και ρίψη μολότοφ στην αρχή της Β Σοφίας και στην νοτιοδυτική πλευρά του Κοινοβουλίου κατά των κατασταλτικών δυνάμεων που τηρούν όμως αμυντική στάση, κάνοντας μόνο περιορισμένη χρήση χημικών και επιχειρώντας με προσεκτικές κινήσεις να κερδίσουν το χαμένο έδαφος μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη.

Αρπάζει φωτιά, από μολότωφ, το φυλάκιο του εύζωνα και η εικόνα μεταδίδεται από όλα τα ειδησεογραφικά δίκτυα που έχουν συρρεύσει στην Αθήνα από κάθε γωνιά του κόσμου.

Δυο φορές επιχείρησε ο επικεφαλής των αστυνομικών δυνάμεων φύλαξης του Κοινοβουλίου να μιλήσει με ντουντούκα (από απόσταση εννοείται) στους συγκεντρωμένους προς την πλευρά του Τραμ, αλλά η προσπάθεια του πνίγεται σε μια βοή από συνθήματα και βέβαια βρισιές. νεχίζεται μέσα στο Μοναστηράκι, όπου σημειώνονται φθορές σε καταστήματα αλλά και στην Συγγρού, ανάμεσα σε διαδηλωτές και μοτοσυκλετιστές της ΔΙΑΣ-ΔΕΛΤΑ.

Οι διαδηλωτές καταδιώκονται (**17:40**) από τις δυνάμεις των ΜΑΤ σε όλο το μήκος της οδού Συγγρού μέχρι το Φιξ.

Στις **18:00** η περιοχή όλη η περιοχή του Συντάγματος έχει περιέλθει στον έλεγχο των δυνάμεων καταστολής.

Στις **19:30** εξελίσσονται συγκρούσεις ανάμεσα σε δυνάμεις των ΜΑΤ και διαδηλωτές στην περιοχή του Μοναστηρακίου. Διάσπαρτα επεισόδια συνεχίζονται ανάμεσα σε διαδηλωτές και κατασταλτικές δυνάμεις και σε άλλα σημεία του κέντρου, όπως στα Προπύλαια και την πλατεία Κοραή, σε σημεία της Σταδίου, της Ακαδημίας και της Ζαλοκώστα αλλά και στη γωνία Ακαδημίας και Πινδάρου, ενώ μικροεπεισόδια και «κλεφτοπόλεμος» μέχρι και το απόγευμα σημειώνονταν και στα Εξάρχεια, όπου, επίσης τα ΜΑΤ προχώρησαν σε ολιγόχρονη κατάληψη της περιοχής.

Σύμφωνα με ανακοίνωση της αστυνομίας, έγιναν 26 προσαγωγές ατόμων σε 10 από τα οποία απαγγέλθηκαν κατηγορίες για επιθέσεις κατά των αστυνομικών δυνάμεων και κατοχή κοκτέιλς μολότοφ. Τραυματίστηκαν δεκάδες αστυνομικοί, ενώ αναφέρονται και 25 τραυματίες από τους διαδηλωτές.

20η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΕΡΑ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Η μέρα φαινόταν από το πρωί. Για την ακρίβεια, φαινόταν από την προηγούμενη. Το ΚΚΕ έχει από μέρες προαναγγείλει τον ασφυκτικό «αποκλεισμό» της Βουλής για να διαφυλάξει την εύρυθμη λειτουργία της. Την προηγούμενη μέρα, 19 Οκτωβρίου, πραγματοποίησε τετράωρη πρόβα. Σήμερα είναι η τελική μέρα. Από τις **9.30** περίπου το πρωί, τα ηνωμένα συνδικάτα-στρατιωτάκια παρατάσσονται με τα σημαιάκια του ΠΑΜΕ, σε όλο το μήκος μπροστά από τη βουλή, που τους παραχωρείται από τις «αδερφές» τους δυνάμεις καταστολής, αλλά και στην αρχή της Πανεπιστημίου, στη Β. Γεωργίου, μπροστά από το ξενοδοχείο Μεγ. Βρετανία, καθώς και στην Όθωνος. Σε εξέλιξη βρίσκονται και προσυγκεντρώσεις τους σε Καλλιμάρμαρο και πολεμικό Μουσείο.

Η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ και άλλοι έχουν δηλώσει ώρα συγκέντρωσης τις **11.00** π.μ. στην πλ. Συντάγματος. Προσυγκεντρώσεις υπάρχουν, επίσης, σε πλ. Κλαυθμώνος, Ομόνοια και Προπύλαια (συνέλευση αναρχικών για την κοινωνική αυτοδιεύθυνση, συνέλευση αντίστασης και αλληλεγγύης Κυψέλης/Πατησίων κ.ά.).

Η πλατεία Συντάγματος, το κάτω μέρος της δηλαδή, αφού η Λεωφόρο Αμαλίας έχει καταληφθεί ολοκληρωτικά από τον κόκκινο στρατό, αρχίζει να γεμίζει μετά τις **11.30**. Είναι χαρακτηριστικό ότι τα κορδόνια αυτού του απλωμένου μπλοκ είναι στραμμένα προς τους υπόλοιπους διαδηλωτές (αλλά και όλο το μπλοκ είναι επίσης με την πλάτη στη βουλή, ήξεραν φαίνεται τι έκαναν και από πού θα τους ερχόταν!) και δεν αφήνουν κανέναν να περάσει (κάποιες εξαιρέσεις -και αν- αποτελούσαν αυτοί με κομματικές ή δημοσιογραφικές ταυτότητες). Υπάρχουν περιστατικά με διαπληκτισμούς ανάμεσα σε διαδηλωτές και ΠΑΜίτες σε διάφορα σημεία αυτού του απλωμένου μπλοκ.

Λίγο πριν τις **14.00** το μεσημέρι, το μπλοκ των «Δεν πληρώνω» βρίσκεται στη Β. Γεωργίου στο ύψος της Μ. Βρετάνιας και δηλώνει την πρόθεσή του στην περιφρούρηση του ΠΑΜΕ να προχωρήσει προς τη Βουλή. Μπροστά στην αρνητική απάντηση, πέφτουν βρισιές και μπουκάλια νερού από νεαρούς διαδηλωτές που πλησιάζουν. Ο κόσμος αυτός απωθείται από τους ΠΑΜίτες, μέσα σε έντονες αντεγκλήσεις, σπρωξιές και ροπαλιές. Μια διμοιρία ΜΑΤ συνεπικουρεί την επίθεση των ΠΑΜιτών ρίχνοντας δακρυγόνα και κρότου-λάμψης. Τα κόκκινα στρατιωτάκια ανοίγουν το κεφάλι συντρόφισσας.

Το πεδίο μπροστά στη Μ. Βρετάνια πρόσκαιρα αραιώνει, για να εμφανιστούν, λίγο αργότερα, εκατοντάδες πιο μαχητικοί διαδηλωτές, οι οποίοι ξηλώνουν μάρμαρα για πολεμοφόδια.

Μετά τις **14.30** το μεσημέρι, και αφού έχει μαζευτεί περισσότερος κόσμος που θέλει να αντιπαρατεθεί με τα κορδόνια του ΠΑΜΕ, αρχίζουν σπρωξίματα, κονταροχτυπήματα, πετροβολισμοί, ενώ ακολουθούν καπνογόνα, πυροσβεστήρες και μπογιές. Οι ΠΑΜίτες επελαύνουν για κάποια μέτρα, αλλά δέχονται μια βόμβα μολότωφ, και αναγκάζονται να χωριστούν σε δύο κομμάτια -ένα κομμάτι να φύγει προς Πανεπιστημίου και άλλο προς τη Βουλή- και να ανοίξουν την περιφρούρηση.

Σ' αυτό το άνοιγμα που δημιουργείται έως τη Βουλή, προχωρούν οι διαδηλωτές και επιτίθενται στους ΠΑΜίτες που έχουν φτιάξει δύο κορδόνια: ένα στην αρχή της Πανεπιστημίου και άλλο ένα μπροστά από τη Βουλή. Πέτρες δέχεται και η μικροφωνική του ΠΑΜΕ.

Μετά από λίγο (**15.00** περίπου το μεσημέρι), ξε- [illegible] λαλάζοντας επιτίθενται στους διαδηλωτές στην Σταδίου με πρωτοφανή αγριότητα, κρατώντας ρόπαλα και χτυπώντας αδιακρίτως όποιον βρουν μπροστά τους (**15.14**). Φυσικά, δεν εμποδίζονται από διμοιρίες των ΜΑΤ που βρίσκονται εκεί. Ο όγκος των διαδηλωτών τους απωθεί, προς τη Βουκουρεστίου, αλλά βλέπουν τους μπάτσους να καλύπτουν την υποχώρηση των σταλινικών κρανοφόρων με δακρυγόνα. Σχεδόν ταυτόχρονα εξαπολύουν επίθεση και οι ΠΑΜίτες που βρίσκονται στην Αμαλίας.

Ώρα **15.30** περίπου το απόγευμα, οι διαδηλωτές υποχωρούν προς την Καραγεώργη Σερβίας και την πλατεία Συντάγματος. Τη στιγμή που οι κομμουνιστές χτυπούν αδιάκριτα τον κόσμο στη Βασ. Γεωργίου, εξαπολύεται επίθεση με δακρυγόνα, προς τους διαδηλωτές, από διμοιρίες που εμφανίζονται από την Καραγεώργη Σερβίας και από τη Σταδίου. Στη συνέχεια τα ΜΑΤ καταδιώκουν τους διαδηλωτές στη Σταδίου, κάνοντας ταυτόχρονα χρήση δακρυγόνων, μέχρι το ύψος της Κλαυθμώνος. Η πλατεία Συντάγματος γεμίζει χημικά. Μια διμοιρία που έρχεται από την Σταδίου ανεβαίνει την Βασ. Γεωργίου και παίρνει θέση μπροστά από τους ΠΑΜίτες με μέτωπο προς τους διαδηλωτές.

Κατά τις **15.50** περίπου το απόγευμα, οι διαδηλωτές, που βρίσκονταν στη πλατεία Συντάγματος δέχονται επίθεση και δακρυγόνα από ΜΑΤ που βρίσκονται στην Ερμού και στη Μητροπόλεως. Η αποπνικτική ατμόσφαιρα από τα χημικά οδηγεί τους περισσότερους διαδηλωτές προς την Όθωνος. Εκεί δημιουργείται κατάσταση πανικού, αφού οι διαδηλωτές δεν έχουν χώρο να υποχωρήσουν και το ΠΑΜΕ δε τους το επιτρέπει, κρατώντας την «περιφρούρηση» του. Σε εκείνο το σημείο, Όθωνος και Αμαλίας, πιθανό να αισθάνθηκε αδιαθεσία και ο συνδικαλιστής του ΠΑΜΕ. Οι μπάτσοι, περίπου στις **16.00** το απόγευμα, έχουν, πλέον, καθαρίσει την κάτω μεριά της πλατείας Συντάγματος, τη Βασ. Γεωργίου και το μεγαλύτερο μέρος της πλατείας.

Λίγο αργότερα, ο κόσμος που έχει εγκαταλείψει την πλατεία Συντάγματος σιγά-σιγά ανασυντάσσεται στην λεωφ. Αμαλίας και ένα μεγάλο κομμάτι, μέσω των παρακείμενων οδών, συγκεντρώνεται στη Φιλελλήνων. Διμοιρίες των ΜΑΤ προσπαθούν να την εκκενώσουν, δεχόμενοι για αρκετή πέτρες και διάφορα αντικείμενα.

Μικροσυμπλοκές σημειώνονται μέχρι αργά το απόγευμα στους δρόμους του Μοναστηρακίου και στα Προπύλαια.

Η πορεία της 19ης Οκτωβρίου στη Θεσσαλονίκη

Στη Θεσσαλονίκη υπάρχουν διαφορετικά καλέσματα για συγκεντρώσεις. Αναρχικοί και αντιεξουσιαστές συγκεντρώνονται στην Καμάρα όπου καλούν πληθώρα οργανώσεων. Εκεί μοιράζεται αναρχικό έντυπο υλικό, όπως και στη διάρκεια της πορείας που θ' ακολουθούσε.

Η πορεία αυτή κατευθύνεται προς το εργατικό κέντρο όπου ενώνεται με άλλα μπλοκ και γυρνάνε από Αγ. Δημητρίου προς Εγνατία μέσω της Ιασωνίδου. Εκεί σπάζεται ένα ΑΤΜ σε σούπερ-μάρκετ και λίγο πιο κάτω, επί της Κ. Παλαιολόγου πέφτουν πέτρες σε μπάτσους από ομάδα διαδηλωτών. Στο σημείο εκείνο συνδικαλιστές του ΟΑΣΘ γιουχάρουν και προσπαθούν να εγκλωβίσουν διαδηλωτές, έτσι ξεσπούν συμπλοκές ανάμεσά

τα-στρατιωτάκια παρατάσσονται με τα σημαιάκια του ΠΑΜΕ, σε όλο το μήκος μπροστά από τη βουλή, που τους παραχωρείται από τις «αδερφές» τους δυνάμεις καταστολής, αλλά και στην αρχή της Πανεπιστημίου, στη Β. Γεωργίου, μπροστά από το ξενοδοχείο Μεγ. Βρετανία, καθώς και στην Όθωνος. Σε εξέλιξη βρίσκονται και προσυγκεντρώσεις τους σε Καλλιμάρμαρο και πολεμικό Μουσείο.

νες αντεγκλήσεις, σπρωξιές και ροπαλιές. Μια διμοιρία ΜΑΤ συνεπικουρεί την επίθεση των ΠΑΜιτών ρίχνοντας δακρυγόνα και κρότου-λάμψης. Τα κόκκινα στρατιωτάκια ανοίγουν το κεφάλι συντρόφισσας.

Το πεδίο μπροστά στη Μ. Βρετάνια πρόσκαιρα αραιώνει, για να εμφανιστούν, λίγο αργότερα, εκατοντάδες πιο μαχητικοί διαδηλωτές, οι οποίοι ξηλώνουν μάρμαρα για πολεμοφόδια.

Μετά τις **14.30** το μεσημέρι, και αφού έχει μαζευτεί περισσότερος κόσμος που θέλει να αντιπαρατεθεί με τα κορδόνια του ΠΑΜΕ, αρχίζουν σπρωξίματα, κονταροχτυπήματα, πετροβολισμοί, ενώ ακολουθούν καπνογόνα, πυροσβεστήρες και μπογιές. Οι ΠΑΜίτες επελαύνουν για κάποια μέτρα, αλλά δέχονται μια βόμβα μολότωφ, και αναγκάζονται να χωριστούν σε δύο κομμάτια -ένα κομμάτι να φύγει προς Πανεπιστημίου και άλλο προς τη Βουλή- και να ανοίξουν την περιφρούρηση.

Σ' αυτό το άνοιγμα που δημιουργείται έως τη Βουλή, προχωρούν οι διαδηλωτές και επιτίθενται στους ΠΑΜίτες που έχουν φτιάξει δύο κορδόνια: ένα στην αρχή της Πανεπιστημίου και άλλο ένα μπροστά από τη Βουλή. Πέτρες δέχεται και η μικροφωνική του ΠΑΜΕ.

Μετά από λίγο (**15.00** περίπου το μεσημέρι), ξεκινά συντονισμένη επίθεση από τους ροπαλοφόρους του ΠΑΜΕ, από τη μεριά της Βουλής. Το κομμάτι των ΠΑΜιτών που είχε οπισθοχωρήσει, επιτίθεται στους διαδηλωτές που βρίσκονται στη γωνία της Αμαλίας με Βασ. Γεωργίου. Οι διαδηλωτές αμύνονται με πέτρες και δύο βόμβες μολότωφ και οπισθοχωρούν μπροστά στη Μεγ. Βρετανία. Πραγματοποιούνται άγριες συμπλοκές, με πολλούς τραυματίες, ένας από τους οποίους φέρει σοβαρές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις. (Πετάχτηκε από του κρανοροπαλοφόρους του ΚΚΕ στο στέγαστρο καφετέριας κάτω, στο εσωτερικό της πλατείας Συντάγματος. Ευτυχώς, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα του παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες).

Ακολουθεί ολιγόλεπτη εκατέρωθεν ανασύνταξη.

Οι ΠΑΜίτες που βρίσκονται στη συμβολή των οδών Αμαλίας και Βασ. Γεωργίου παραμένουν στάσιμοι, με τους διαδηλωτές να προσπαθούν να τους απωθήσουν με πέτρες. Μια αποτυχημένη επίθεση των κρανοφόρων του ΠΑΜΕ, από τη πάνω μεριά της βουλής, αποκρούεται από τους διαδηλωτές.

Οι ΠΑΜίτες, προσπαθώντας να περικυκλώσουν και να επιτεθούν σε ένα σχετικά μεγάλο όγκο διαδηλωτών που βρίσκονται στη Βασ. Γεωργίου (η Βασ. Γεωργίου, μέχρι τη συμβολή με την Καραγεώργη Σερβίας ήταν γεμάτη διαδηλωτές) κατεβαίνουν από τη Βουκουρεστίου επελαύνοντας και α-

και στη Μητροπόλεως. Η αποπνικτική ατμόσφαιρα από τα χημικά οδηγεί τους περισσότερους διαδηλωτές προς την Όθωνος. Εκεί δημιουργείται κατάσταση πανικού, αφού οι διαδηλωτές δεν έχουν χώρο να υποχωρήσουν και το ΠΑΜΕ δε τους το επιτρέπει, κρατώντας την «περιφρούρηση» του. Σε εκείνο το σημείο, Όθωνος και Αμαλίας, πιθανό να αισθάνθηκε αδιαθεσία και ο συνδικαλιστής του ΠΑΜΕ. Οι μπάτσοι, περίπου στις **16.00** το απόγευμα, έχουν, πλέον, καθαρίσει την κάτω μεριά της πλατείας Συντάγματος, τη Βασ. Γεωργίου και το μεγαλύτερο μέρος της πλατείας.

Λίγο αργότερα, ο κόσμος που έχει εγκαταλείψει την πλατεία Συντάγματος σιγά-σιγά ανασυντάσσεται στην λεωφ. Αμαλίας και ένα μεγάλο κομμάτι, μέσω των παρακείμενων οδών, συγκεντρώνεται στη Φιλελλήνων. Διμοιρίες των ΜΑΤ προσπαθούν να την εκκενώσουν, δεχόμενοι για αρκετή πέτρες και διάφορα αντικείμενα.

Μικροσυμπλοκές σημειώνονται μέχρι αργά το απόγευμα στους δρόμους του Μοναστηρακίου και στα Προπύλαια.

Η πορεία της 19ης Οκτωβρίου στη Θεσσαλονίκη

Στη Θεσσαλονίκη υπάρχουν διαφορετικά καλέσματα για συγκεντρώσεις. Αναρχικοί και αντιεξουσιαστές συγκεντρώνονται στην Καμάρα όπου καλούν πληθώρα οργανώσεων. Εκεί μοιράζεται αναρχικό έντυπο υλικό, όπως και στη διάρκεια της πορείας που θ' ακολουθούσε.

Η πορεία αυτή κατευθύνεται προς το εργατικό κέντρο όπου ενώνεται με άλλα μπλοκ και γυρνάνε από Αγ. Δημητρίου προς Εγνατία μέσω της Ιασωνίδου. Εκεί σπάζεται ένα ΑΤΜ σε σούπερ-μάρκετ και λίγο πιο κάτω, επί της Κ. Παλαιολόγου πέφτουν πέτρες σε μπάτσους από ομάδα διαδηλωτών. Στο σημείο εκείνο συνδικαλιστές του ΟΑΣΘ γιουχάρουν και προσπαθούν να εγκλωβίσουν διαδηλωτές, έτσι ξεσπούν συμπλοκές ανάμεσά τους.

Η πορεία από Εθν. Αμύνης βγαίνει στην Τσιμισκή. Εκεί σημειώνονται διαδοχικές επιθέσεις από ομάδες διαδηλωτών σε πολυτελή μαγαζιά, στα οποία σπάζονται οι τζαμαρίες: Fokas, Bershka, Zara, Sephora, Benetton, Vodafone κ.ά. Ομάδα συνδικαλιστών φτάνει στον απόλυτο ξεπεσμό φωνάζοντας «Έξω οι χαφιέδες απ' την πορεία» (!!!) προς τους διαδηλωτές που σπάνε τζαμαρίες πολυεθνικών και συμβόλων του καταναλωτισμού και του κεφαλαίου.

Στην Ίωνος Δραγούμη εξακολουθούν οι επιθέσεις, σπάζεται μια τράπεζα και λίγο μετά πέφτουν τα πρώτα δακρυγόνα.

Πολύς κόσμος συγκεντρώνεται αργότερα μπροστά από τη Γραμματεία Μακ.-Θράκης. Μια φωτοβολίδα και πέτρες πέφτουν στα ΜΑΤ στο προαύλιο. Οι μπάτσοι απαντούν με δακρυγόνα και η πορεία σπάει. Πολλοί φλεγόμενοι κάδοι έχουν μπει πάνω στο δρόμο, ενώ πυρπολείται και ένα πολυτελές αυτοκίνητο.

Ένα κομμάτι κινείται από Αγ. Δημητρίου όπου συνεχίζονται οι επιθέσεις με πέτρες στους μπάτσους του Α.Τ. Άνω Πόλης. Ο κόσμος κυνηγιέται από διμοιρίες από την Ιασωνίδου προς Καμάρα, ενώ σε πολλά σημεία έχουν στηθεί φλεγόμενα οδοφράγματα με κάδους απορριμμάτων.

Άλλο κομμάτι διαδηλωτών έχει κατέβει προς την Αρχαία Αγορά. Οι μπάτσοι εισβάλλουν στο εργατικό κέντρο, προσάγοντας 3 άτομα.

Αργότερα οι συγκρούσεις συνεχίζονται μπροστά από τη Φιλοσοφική και το Χημικό όπου πέφτουν και δακρυγόνα.

στη Θεσσαλονίκη

Στη Θεσσαλονίκη υπάρχουν διαφορετικά καλέσματα για συγκεντρώσεις. Αναρχικοί και αντιεξουσιαστές συγκεντρώνονται στην Καμάρα όπου καλούν πληθώρα οργανώσεων. Εκεί μοιράζεται αναρχικό έντυπο υλικό, όπως και στη διάρκεια της πορείας που θ' ακολουθούσε.

Η πορεία αυτή κατευθύνεται προς το εργατικό κέντρο όπου ενώνεται με άλλα μπλοκ και γυρνάνε από Αγ. Δημητρίου προς Εγνατία μέσω της Ιασωνίδου. Εκεί σπάζεται ένα ATM σε σούπερ-μάρκετ και λίγο πιο κάτω, επί της Κ. Παλαιολόγου πέφτουν πέτρες σε μπάτσους από ομάδα διαδηλωτών. Στο σημείο εκείνο συνδικαλιστές του ΟΑΣΘ γιουχάρουν και προσπαθούν να εγκλωβίσουν διαδηλωτές, έτσι ξεσπούν συμπλοκές ανάμεσά τους.

Η πορεία από Εθν. Αμύνης βγαίνει στην Τσιμισκή. Εκεί σημειώνονται διαδοχικές επιθέσεις από ομάδες διαδηλωτών σε πολυτελή μαγαζιά, στα οποία σπάζονται οι τζαμαρίες: Fokas, Bershka, Zara, Sephora, Benetton, Vodafone κ.ά. Ομάδα συνδικαλιστών φτάνει στον απόλυτο ξεπεσμό φωνάζοντας «Έξω οι χαφιέδες απ' την πορεία» (!!!) προς τους διαδηλωτές που σπάνε τζαμαρίες πολυεθνικών και συμβόλων του καταναλωτισμού και του κεφαλαίου.

Στην Ίωνος Δραγούμη εξακολουθούν οι επιθέσεις, σπάζεται μια τράπεζα και λίγο μετά πέφτουν τα πρώτα δακρυγόνα.

Πολύς κόσμος συγκεντρώνεται αργότερα μπροστά από τη Γραμματεία Μακ.-Θράκης. Μια φωτοβολίδα και πέτρες πέφτουν στα ΜΑΤ στο προαύλιο. Οι μπάτσοι απαντούν με δακρυγόνα και η πορεία σπάει. Πολλοί φλεγόμενοι κάδοι έχουν μπει πάνω στο δρόμο, ενώ πυρπολείται και ένα πολυτελές αυτοκίνητο.

Ένα κομμάτι κινείται από Αγ. Δημητρίου όπου συνεχίζονται οι επιθέσεις με πέτρες στους μπάτσους του Α.Τ. Άνω Πόλης. Ο κόσμος κυνηγιέται από διμοιρίες από την Ιασωνίδου προς Καμάρα, ενώ σε πολλά σημεία έχουν στηθεί φλεγόμενα οδοφράγματα με κάδους απορριμμάτων.

Άλλο κομμάτι διαδηλωτών έχει κατέβει προς την Αρχαία Αγορά. Οι μπάτσοι εισβάλλουν στο εργατικό κέντρο, προσάγοντας 3 άτομα.

Αργότερα οι συγκρούσεις συνεχίζονται μπροστά από τη Φιλοσοφική και το Χημικό όπου πέφτουν και δακρυγόνα.

νταροχτυπήματα, πετροβολισμοί, ενώ ακολουθούν καπνογόνα, πυροσβεστήρες και μπογιές. Οι ΠΑΜίτες επελαύνουν για κάποια μέτρα, αλλά δέχονται μια βόμβα μολότωφ, και αναγκάζονται να χωριστούν σε δύο κομμάτια -ένα κομμάτι να φύγει προς Πανεπιστημίου και άλλο προς τη Βουλή- και να ανοίξουν την περιφρούρηση.

Σ' αυτό το άνοιγμα που δημιουργείται έως τη Βουλή, προχωρούν οι διαδηλωτές και επιτίθενται στους ΠΑΜίτες που έχουν φτιάξει δύο κορδόνια: ένα στην αρχή της Πανεπιστημίου και άλλο ένα μπροστά από τη Βουλή. Πέτρες δέχεται και η μικροφωνική του ΠΑΜΕ.

Μετά από λίγο (**15.00** περίπου το μεσημέρι), ξεκινά συντονισμένη επίθεση από τους ροπαλοφόρους του ΠΑΜΕ, από τη μεριά της Βουλής. Το κομμάτι των ΠΑΜιτών που είχε οπισθοχωρήσει, επιτίθεται στους διαδηλωτές που βρίσκονται στη γωνία της Αμαλίας με Βασ. Γεωργίου. Οι διαδηλωτές αμύνονται με πέτρες και δύο βόμβες μολότωφ και οπισθοχωρούν μπροστά στη Μεγ. Βρετανία. Πραγματοποιούνται άγριες συμπλοκές, με πολλούς τραυματίες, ένας από τους οποίους φέρει σοβαρές κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις. (Πετάχτηκε από του κρανοροπαλοφόρους του ΚΚΕ στο στέγαστρο καφετέριας κάτω, στο εσωτερικό της πλατείας Συντάγματος. Ευτυχώς, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα του παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες).

Ακολουθεί ολιγόλεπτη εκατέρωθεν ανασύνταξη.

Οι ΠΑΜίτες που βρίσκονται στη συμβολή των οδών Αμαλίας και Βασ. Γεωργίου παραμένουν στάσιμοι, με τους διαδηλωτές να προσπαθούν να τους απωθήσουν με πέτρες. Μια αποτυχημένη επίθεση των κρανοφόρων του ΠΑΜΕ, από τη πάνω μεριά της βουλής, αποκρούεται από τους διαδηλωτές.

Οι ΠΑΜίτες, προσπαθώντας να περικυκλώσουν και να επιτεθούν σε ένα σχετικά μεγάλο όγκο διαδηλωτών που βρίσκονται στη Βασ. Γεωργίου (η Βασ. Γεωργίου, μέχρι τη συμβολή με την Καραγεώργη Σερβίας ήταν γεμάτη διαδηλωτές) κατεβαίνουν από τη Βουκουρεστίου επελαύνοντας και α-

πλατεία Συντάγματος σιγά-σιγά ανασυντάσσεται στην λεωφ. Αμαλίας και ένα μεγάλο κομμάτι, μέσω των παρακείμενων οδών, συγκεντρώνεται στη Φιλελλήνων. Διμοιρίες των ΜΑΤ προσπαθούν να την εκκενώσουν, δεχόμενοι για αρκετή πέτρες και διάφορα αντικείμενα.

Μικροσυμπλοκές σημειώνονται μέχρι αργά το απόγευμα στους δρόμους του Μοναστηρακίου και στα Προπύλαια.

Στου κρεμασμένου το τσαρδί δεν μιλάνε για σκοινί

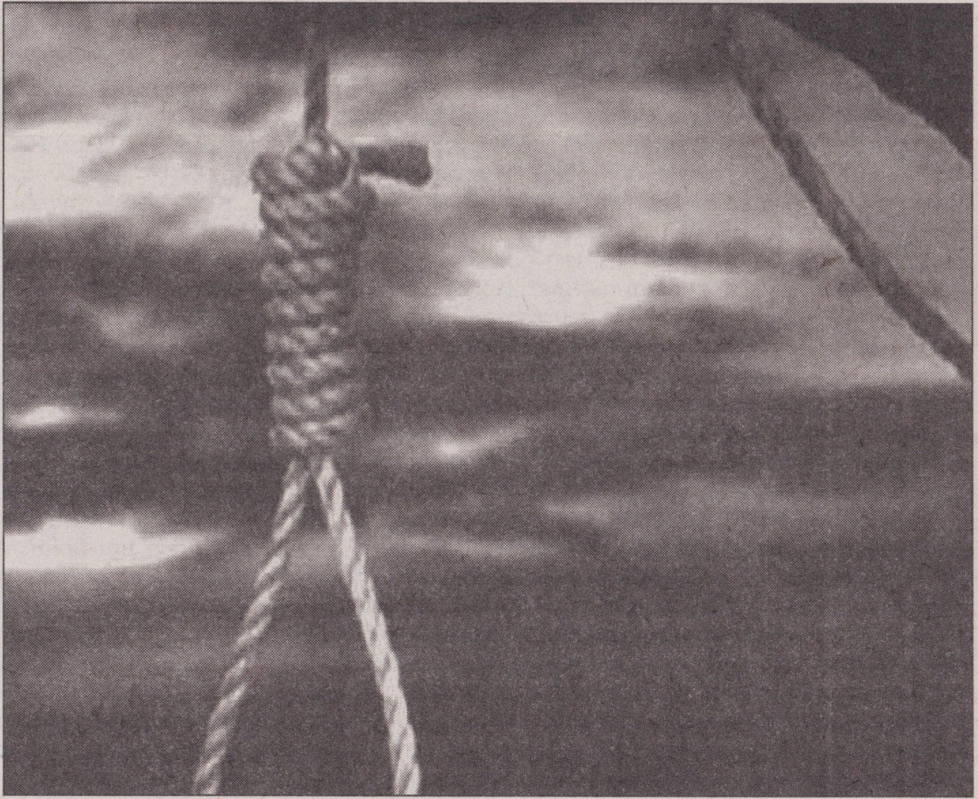
Μπορεί κάποιος να αισθανθεί ικανοποίηση όταν επιβεβαιώνεται στις προβλέψεις του, αρκεί αυτή η επιβεβαίωση να οδηγεί σε κάτι το καλό, σε κάτι το θετικό για την απελευθερωτική προοπτική. Δεν μπορεί να νοιώσει, όμως, ικανοποίηση όταν επιβεβαιώνονται οι προβλέψεις του για κάτι το κακό, για κάτι το αρνητικό προς την απελευθερωτική προοπτική.

Δυστυχώς, τα όσα γράφονταν στην προκήρυξη της 18ης Οκτωβρίου σχετικά με το ρόλο του ΚΚΕ επιβεβαιώθηκαν πλήρως. Το ΚΚΕ έπαιξε το ρόλο της μαξιλάρας που θα προστάτευε το κοινοβούλιο, μετά το φυλλορρόημα των «αγανακτισμένων».

Είχαμε πει αυτό που όλοι αναγνωρίζουν σαν αλήθεια. Ότι δηλαδή η μόνη δυνατότητα για να μην ψηφιστεί το πολυνομοσχέδιο θα ήταν η κατάληψη της βουλής από τους διαδηλωτές κατά την διάρκεια αυτής της 48ωρης κινητοποίησης, κάτι δηλαδή που βρισκόταν στα σκαριά κατά την ψήφιση του «μνημονίου» και το οποίο ανέκοψε η δολοφονία των τεσσάρων ανθρώπων στην Μαρφίν το Μάιο του 2010.

Δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει πως αυτός ήταν αυτή τη στιγμή ο μοναδικός τρόπος για την αποτροπή της ψήφισης. Είχαμε μάλιστα περιγράψει με απλό τρόπο κάποιες υλοποιήσιμες δυνατότητες για την πραγματοποίηση ενός τέτοιου ενδεχόμενου. Κι αποδείχτηκε για άλλη μια φορά πως τα κοινοβουλευτικά καθάρματα ψήφισαν και πάλι μονοκούκι, παρά την κοινωνική κατακραυγή. Που σημαίνει πως δεν παίρνουν από λόγια και πως μόνο μια τέτοια κίνηση θα μπορούσε να έχει άμεσα και χειροπιαστά αποτελέσματα, αλλά και μακροπρόθεσμα.

Στο χαρακτηρισμό μας για τους κοινοβουλευτικούς εντάσσονται και όσα κόμματα καταψήφισαν το νομοσχέδιο γιατί, πολύ απλά, με τη συμμετοχή τους στη διαδικασία, διαπραγματεύτηκαν τους όρους με

ρος. Ενώ οι «αγανακτισμένοι» στον προηγούμενο «αποκλεισμό» τους στόχευαν στην παρεμπόδιση των βουλευτών, αντίθετα το ΚΚΕ πλειοδότησε! Οι βουλευτές αφέθηκαν ελεύθεροι να μπαινοβγαίνουν στο γνωστό χώρο, που έχει χαρακτηριστεί και ως μπουρδέλο, οι αλυσίδες του ΚΚΕ είχαν μέτωπο προς τους διαδηλωτές κι όχι μόνο αυτό: οι περιφρουρητές του κοινοβουλίου **ζητούσαν ταυτότητες** σε όποιον ήθελε να μετακινηθεί στις γραμμές τους, ήταν ιδιαίτερα προκλητικοί **ψάχνοντας ακόμη και τσάντες** και δεν σήκωναν και πολλές κουβέντες από όσους έδειχναν τη δυσαρέσκειά τους στον αποκλεισμό δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών, που ήθελαν να

τους ανακόψουν. Αυτά ισχύουν μέχρι τις 15:14 όπου εκδηλώνεται συνδυασμένη επίθεση από τους κρανοροπαλοφόρους του ΚΚΕ στην συμβολή των οδών Καραγιώργη Σερβίας και Σταδίου -έχοντας κινηθεί από την Πανεπιστημίου μέσω της οδού Βουκουρεστίου-, όπου χτυπούν αδιακρίτως τους διαδηλωτές ενώ κάνουν και χρήση κροτίδων (προφανώς δανεισμένες από τους φίλους τους των ΜΑΤ). Αμέσως μετά, τα ΜΑΤ πραγματοποιούν συνδυασμένη επίθεση κάνοντας χρήση δακρυγόνων και διαλύοντας τον κόσμο από κοινού με τους κρανοροπαλοφόρους του ΚΚΕ. Όποιος πέφτει στα χέρια των ΚΝΑΤ λυντσάρεται και παραδίνεται στους μπάτσους. Οι κρα-

Υπερασπιζόμαστε την αναρχία και τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές και δεν θα τις αφήσουμε βορά στις κάθε είδους κρατικοδίαιτες κομματικές συντεχνίες που προσπαθούν να συνδέσουν το φασισμό με τους αναρχικούς.

Και επειδή στο σπίτι του κρεμασμένου ποτέ δεν μιλούν για σκοινί, **το ΚΚΕ ξέρει πολύ καλά από φασισμό, αφού αποτελεί μια πολύ καλά οργανωμένη συντεχνία, είναι μια βάρβαρη συνομωσία μιας κλίκας εξουσιαστών απέναντι στα υπόλοιπα μέλη του που τα οδηγεί σαν πρόβατα στη σφαγή.** Μια κλίκα που ενώ κάνει τις πιο αποτρόπαιες πράξεις, στη συνέχεια προσπαθεί να παρουσιαστεί σαν θύμα και να εκμεταλλευτεί το θάνατο ανθρώπων, όπως στην περίπτωση του άτυχου ανθρώπου που πέθανε από παθολογικές αιτίες κι όχι από τις πέτρες διαδηλωτών, όπως θα ήθελαν. Είναι λυπηρό που υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που πιστεύουν και ακολουθούν κόμματα και εξουσιαστικές ιδεολογίες γενικά, αλλά και το ΚΚΕ ιδιαίτερα.

Είναι φανερό πως με την ανάληψη της περιφρούρησης του κοινοβουλίου το ΚΚΕ ήξερε πολύ καλά πως θα γινόταν στόχος από ομάδες διαδηλωτών. Και το επεδίωξε. Αποσκοπώντας μ' αυτό τον τρόπο πολλαπλό όφελος. Αφ' ενός να αποκομίσει τα ωφελήματα που θα του παρασχεθούν βραχυπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα από το κράτος για τις υπηρεσίες του (όπως **η συγκυβέρνηση** του 1989 ή κάποιες **βουλευτικές έδρες** όπως αυτές μετά το τσάκισμα των αγροτικών κινητοποιήσεων με την «επιχείρηση Βουλκανιζατέρ») και αφ' ετέρου να εμφανίσει αγωνιστικό και επαναστατικό προσωπείο για τους αφελείς. Παράλληλα, να το παίξει κατατρεγμένο επειδή, τάχα, υπερασπίζεται τα λαϊκά συμφέροντα και πλήττεται από τους κάποιους «παρακρατικούς», προβοκάτορες και «αναρχοφασίστες» (κατά το «αριστεροχουντικοί» του Καραμανλή του Πρεσβύτερου), να έρθει

κήρυξη της 18ης Οκτωβρίου σχετικά με το ρόλο του ΚΚΕ επιβεβαιώθηκαν πλήρως. Το ΚΚΕ έπαιξε το ρόλο της μαξιλάρας που θα προστάτευε το κοινοβούλιο, μετά το φυλλορρόημα των «αγανακτισμένων».

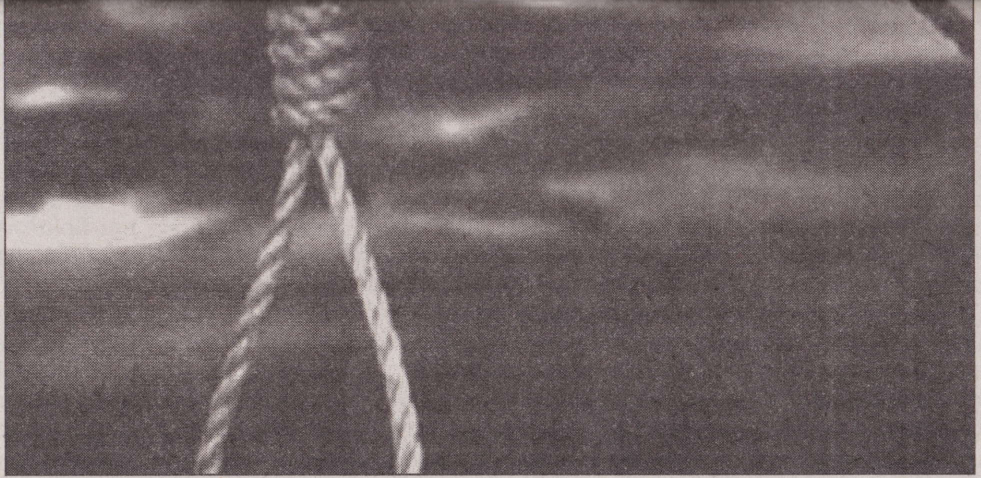
Είχαμε πει αυτό που όλοι αναγνωρίζουν σαν αλήθεια. Ότι δηλαδή η μόνη δυνατότητα για να μην ψηφιστεί το πολυνομοσχέδιο θα ήταν η κατάληψη της βουλής από τους διαδηλωτές κατά την διάρκεια αυτής της 48ωρης κινητοποίησης, κάτι δηλαδή που βρισκόταν στα σκαριά κατά την ψήφιση του «μνημονίου» και το οποίο ανέκοψε η δολοφονία των τεσσάρων ανθρώπων στην Μαρφίν το Μάιο του 2010.

Δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει πως αυτός ήταν αυτή τη στιγμή ο μοναδικός τρόπος για την αποτροπή της ψήφισης. Είχαμε μάλιστα περιγράψει με απλό τρόπο κάποιες υλοποιήσιμες δυνατότητες για την πραγματοποίηση ενός τέτοιου ενδεχόμενου. Κι αποδείχτηκε για άλλη μια φορά πως τα κοινοβουλευτικά καθάρματα ψήφισαν και πάλι μονοκούκι, παρά την κοινωνική κατακραυγή. Που σημαίνει πως δεν παίρνουν από λόγια και πως μόνο μια τέτοια κίνηση θα μπορούσε να έχει άμεσα και χειροπιαστά αποτελέσματα, αλλά και μακροπρόθεσμα.

Στο χαρακτηρισμό μας για τους κοινοβουλευτικούς εντάσσονται και όσα κόμματα καταψήφισαν το νομοσχέδιο γιατί, πολύ απλά, με τη συμμετοχή τους στη διαδικασία, διαπραγματεύτηκαν τους όρους με τους οποίους θα συνεχιστεί η λεηλασία των ανθρώπων που βρίσκονται στον ελλαδικό χώρο. Το λέμε αυτό επειδή γνωρίζουν, και γνωρίζουμε πως, αν πραγματικά ήθελαν να μην προχωρήσουν τα μνημόνια, τα μεσοπρόθεσμα και τα πολυνομοσχέδια υπήρχαν τρόποι. Και αυτό αφορά όλο το συρφετό στον οποίο συγκαταλέγονται και τα κοινοβουλευτικά αποκόμματα του ΚΚΕ και της αριστεράς. Δεν θα αναφέρουμε τέτοιους τρόπους γιατί δεν είναι δική μας υπόθεση.

Σ' όλο το διήμερο της 48ωρης απεργίας ο ρόλος του ΚΚΕ ήταν σαφής και **αποτελεί την ....προέκταση της ιστορικής του πορείας.**

Οι κρανοροπαλοφόροι της περιφρούρησης του ΚΚΕ στην κινητοποίηση της 19ης Οκτωβρίου έκαναν το τεστ για την επόμενη μέρα. Παρά τις αποδοκιμασίες των διαδηλωτών κατά την τετράωρη τους παραμονή-περιφρούρησης της Βουλής, τήρη-

ρος. Ενώ οι «αγανακτισμένοι» στον προηγούμενο «αποκλεισμό» τους στόχευαν στην παρεμπόδιση των βουλευτών, αντίθετα το ΚΚΕ πλειοδότησε! Οι βουλευτές αφέθηκαν ελεύθεροι να μπαινοβγαίνουν στο γνωστό χώρο, που έχει χαρακτηριστεί και ως μπουρδέλο, οι αλυσίδες του ΚΚΕ είχαν μέτωπο προς τους διαδηλωτές κι όχι μόνο αυτό: οι περιφρουρητές του κοινοβουλίου **ζητούσαν ταυτότητες** σε όποιον ήθελε να μετακινηθεί στις γραμμές τους, ήταν ιδιαίτερα προκλητικοί **ψάχνοντας ακόμη και τσάντες** και δεν σήκωναν και πολλές κουβέντες από όσους έδειχναν τη δυσαρέσκειά τους στον αποκλεισμό δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών, που ήθελαν να προσεγγίσουν το Σύνταγμα.

Πως λοιπόν να μην εκφραστεί με τα καλύτερα λόγια για το "Κώμα του λαού" ο Άδωνις Γεωργιάδης δηλώνοντας πως «τον εντυπωσίασε το ΚΚΕ που υπερασπίστηκε το κοινοβούλιο»!

Την ίδια στιγμή οι δυνάμεις των ΜΑΤ αραχτές, στο πίσω μέρος της Βουλής, έπιναν το καφεδάκι τους περιμένοντας να έρθει η ώρα της δικής τους βάρδιας, ενώ άλλες αποδεσμευμένες δυνάμεις είχαν απλώσει τα δίχτυα τους στην ευρύτερη περιοχή.

Μια τέτοια στάση εκ μέρους του ΚΚΕ και των Υπηκόων του, του ΠΑΜΕ, ήταν αναμενόμενο **να διεγείρει αντιδράσεις** εκ μέρους διαδηλωτών. Το αποτέλεσμα ήταν τα λόγια να αντικατασταθούν με έργα και οι συγκρούσεις να πάρουν διαστάσεις.

Συγκεκριμένα, μετά τις 14:30 το μπλοκ του ΚΚΕ και των Υπηκόων του δέχεται επίθεση από ομάδες νεαρών διαδηλωτών.

Ακολουθεί επιδρομή των κρανοροπαλο-

τους ανακόψουν. Αυτά ισχύουν μέχρι τις 15:14 όπου εκδηλώνεται συνδυασμένη επίθεση από τους κρανοροπαλοφόρους του ΚΚΕ στην συμβολή των οδών Καραγιώργη Σερβίας και Σταδίου -έχοντας κινηθεί από την Πανεπιστημίου μέσω της οδού Βουκουρεστίου-, όπου χτυπούν αδιακρίτως τους διαδηλωτές ενώ κάνουν και χρήση κροτίδων (προφανώς δανεισμένες από τους φίλους τους των ΜΑΤ). Αμέσως μετά, τα ΜΑΤ πραγματοποιούν συνδυασμένη επίθεση κάνοντας χρήση δακρυγόνων και διαλύοντας τον κόσμο από κοινού με τους κρανοροπαλοφόρους του ΚΚΕ. Όποιος πέφτει στα χέρια των ΚΝΑΤ λυντσάρεται και παραδίνεται στους μπάτσους. Οι κρανοροπαλοφόροι επανέρχονται στις θέσεις τους, ενώ τα ΜΑΤ καταδιώκουν τους διαδηλωτές στη Σταδίου, κάνοντας ταυτόχρονα χρήση δακρυγόνων, μέχρι το ύψος της Κλαυθμώνος.

Είναι κάτι το πρωτοφανές αυτό που συνέβη εκ μέρους του ΚΚΕ; Όχι βέβαια. **Τόσο η περιφρούρηση «ευαίσθητων» χώρων, όσο και η συνεργασία του με τους μπάτσους είναι μακρόχρονη και αδιατάρακτη.**

Από το 1979 με τις «ταξιαρχίες Μαλάμη» όπου σε άψογη συνεργασία με τα ΜΑΤ τσάκισαν το μπλοκ των Αναρχοαυτόνομων κατά την πορεία του Πολυτεχνείου, το 1995 που μαζί με τη νεολαία του Πασοκ προσπάθησαν να κτυπήσουν τους αναρχικούς μέσα στο Πολυτεχνείο και εκδιώχθηκαν κακήν κακώς, το 1998 που περικύκλωσαν και ξυλοκόπησαν μπλοκ διαδηλωτών από 137 άτομα κατά την πορεία του Πολυτεχνείου και πάλι και στη συνέχεια τους παρέδωσαν στα ΜΑΤ, στις μαθητικές πο-

εξουσιαστών απέναντι στα υπόλοιπα μέλη του που τα οδηγεί σαν πρόβατα στη σφαγή. Μια κλίκα που ενώ κάνει τις πιο αποτρόπαιες πράξεις, στη συνέχεια προσπαθεί να παρουσιαστεί σαν θύμα και να εκμεταλλευτεί το θάνατο ανθρώπων, όπως στην περίπτωση του άτυχου ανθρώπου που πέθανε από παθολογικές αιτίες κι όχι από τις πέτρες διαδηλωτών, όπως θα ήθελαν. Είναι λυπηρό που υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που πιστεύουν και ακολουθούν κόμματα και εξουσιαστικές ιδεολογίες γενικά, αλλά και το ΚΚΕ ιδιαίτερα.

Είναι φανερό πως με την ανάληψη της περιφρούρησης του κοινοβουλίου το ΚΚΕ ήξερε πολύ καλά πως θα γινόταν στόχος από ομάδες διαδηλωτών. Και το επεδίωξε. Αποσκοπώντας μ' αυτό τον τρόπο πολλαπλό όφελος. Αφ' ενός να αποκομίσει τα ωφελήματα που θα του παρασχεθούν βραχυπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα από το κράτος για τις υπηρεσίες του (όπως **η συγκυβέρνηση** του 1989 ή κάποιες **βουλευτικές έδρες** όπως αυτές μετά το τσάκισμα των αγροτικών κινητοποιήσεων με την «επιχείρηση Βουλκανιζατέρ») και αφ' ετέρου να εμφανίσει αγωνιστικό και επαναστατικό προσωπείο για τους αφελείς. Παράλληλα, να το παίξει κατατρεγμένο επειδή, τάχα, υπερασπίζεται τα λαϊκά συμφέροντα και πλήττεται από τους κάποιους «παρακρατικούς», προβοκάτορες και «αναρχοφασίστες» (κατά το «αριστεροχουντικοί» του Καραμανλή του Πρεσβύτερου), να έρθει στην επικαιρότητα και να συσπειρώσει γύρω από κάποιο εχθρό (τους «κουκουλοφόρους», για παράδειγμα) όσους ήδη μέσα στην απογοήτευση που τους κατατρέχει αρχίζουν να σκέφτονται την απομάκρυνσή τους από το στέγαστρο του ΠΑΜΕ. Κουτοπόνηρη **Κούτβικη τακτική** των απόγονων ενός ελεεινού χαρακτήρα, όπως ο Ζαχαριάδης, τον οποίο «αποκατέστησαν» για να περιμαζέψουν τα υπολείμματα του σταλινισμού (δύσκολοι καιροί για το μαντρί!).

Όσο για το ποιοι συνεργάζονται με το κράτος και το στηρίζουν δεν χωρά καμία αμφιβολία. Το ΚΚΕ και όχι οι αναρχικοί έχουν μέλη τους στα σώματα ασφαλείας, το στρατό, τα ΜΑΤ, τους δικαστές και τους εισαγγελείς.

Το ΚΚΕ σαν γνήσιος συνεχιστής των πλέον αποτρόπαιων στιγμών της ιστορίας, καυχιέται για τον Στάλιν που υπέγραφε συμφωνίες με τον Χίτλερ. Ο γραμματέας του ΚΚΕ Ζαχαριάδης ήταν που καλούσε το

την πραγματοποίηση ενός τέτοιου ενδεχομένου. Κι αποδείχτηκε για άλλη μια φορά πως τα κοινοβουλευτικά καθάρματα ψήφισαν και πάλι μονοκούκι, παρά την κοινωνική κατακραυγή. Που σημαίνει πως δεν παίρνουν από λόγια και πως μόνο μια τέτοια κίνηση θα μπορούσε να έχει άμεσα και χειροπιαστά αποτελέσματα, αλλά και μακροπρόθεσμα.

Στο χαρακτηρισμό μας για τους κοινοβουλευτικούς εντάσσονται και όσα κόμματα καταψήφισαν το νομοσχέδιο γιατί, πολύ απλά, με τη συμμετοχή τους στη διαδικασία, διαπραγματεύτηκαν τους όρους με τους οποίους θα συνεχιστεί η λεηλασία των ανθρώπων που βρίσκονται στον ελλαδικό χώρο. Το λέμε αυτό επειδή γνωρίζουν, και γνωρίζουμε πως, αν πραγματικά ήθελαν να μην προχωρήσουν τα μνημόνια, τα μεσοπρόθεσμα και τα πολυνομοσχέδια υπήρχαν τρόποι. Και αυτό αφορά όλο το συρφετό στον οποίο συγκαταλέγονται και τα κοινοβουλευτικά αποκόμματα του ΚΚΕ και της αριστεράς. Δεν θα αναφέρουμε τέτοιους τρόπους γιατί δεν είναι δική μας υπόθεση.

Σ' όλο το διήμερο της 48ωρης απεργίας ο ρόλος του ΚΚΕ ήταν σαφής και **αποτελεί την ....προέκταση της ιστορικής του πορείας.**

Οι κρανοροπαλοφόροι της περιφρούρησης του ΚΚΕ στην κινητοποίηση της 19ης Οκτωβρίου έκαναν το τεστ για την επόμενη μέρα. Παρά τις αποδοκιμασίες των διαδηλωτών κατά την τετράωρη τους παραμονή-περιφρούρησης της Βουλής, τήρησαν τη στάση που έχουν τα ΜΑΤ όταν ακολουθούν κατά γράμμα τις διαταγές που τους δόθηκαν: «Στρατιωτάκια, ακούνητα, αμίλητα κι αγέλαστα», όπως θα έλεγε και ο «θρυλικός» Πολύδωρας.

Όμως οι διαταγές για την 20η Οκτωβρίου ήταν διαφορετικές. Περιλάμβαναν κατάληψη όλου του χώρου μπροστά από τη βουλή, την Λεωφόρο Αμαλίας, την αρχή της Βασ. Σοφίας και την αρχή της Πανεπιστημίου μέχρι και την Βουκουρεστίου. Αποκλείστηκαν και εμποδίστηκαν, έτσι, τα μπλοκ των διαδηλωτών να προσεγγίσουν τον χώρο της Βουλής. Όχι για τέσσερις ώρες αλλά οριστικά και μέχρι το τέλος της ψηφοφορίας. Εδώ ο στόχος ήταν ξεκάθατα το ΚΚΕ πλειοδότησε! Οι βουλευτές αφέθηκαν ελεύθεροι να μπαινοβγαίνουν στο γνωστό χώρο, που έχει χαρακτηριστεί και ως μπουρδέλο, οι αλυσίδες του ΚΚΕ είχαν μέτωπο προς τους διαδηλωτές κι όχι μόνο αυτό: οι περιφρουρητές του κοινοβουλίου **ζητούσαν ταυτότητες** σε όποιον ήθελε να μετακινηθεί στις γραμμές τους, ήταν ιδιαίτερα προκλητικοί **ψάχνοντας ακόμη και τσάντες** και δεν σήκωναν και πολλές κουβέντες από όσους έδειχναν τη δυσαρέσκειά τους στον αποκλεισμό δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών, που ήθελαν να προσεγγίσουν το Σύνταγμα.

Πως λοιπόν να μην εκφραστεί με τα καλύτερα λόγια για το «Κώμα του λαού» ο Άδωνις Γεωργιάδης δηλώνοντας πως «τον εντυπωσίασε το ΚΚΕ που υπερασπίστηκε το κοινοβούλιο»!

Την ίδια στιγμή οι δυνάμεις των ΜΑΤ αραχτές, στο πίσω μέρος της Βουλής, έπιναν το καφεδάκι τους περιμένοντας να έρθει η ώρα της δικής τους βάρδιας, ενώ άλλες αποδεσμευμένες δυνάμεις είχαν απλώσει τα δίχτυα τους στην ευρύτερη περιοχή.

Μια τέτοια στάση εκ μέρους του ΚΚΕ και των Υπηκόων του, του ΠΑΜΕ, ήταν αναμενόμενο **να διεγείρει αντιδράσεις** εκ μέρους διαδηλωτών. Το αποτέλεσμα ήταν τα λόγια να αντικατασταθούν με έργα και οι συγκρούσεις να πάρουν διαστάσεις.

Συγκεκριμένα, μετά τις 14:30 το μπλοκ του ΚΚΕ και των Υπηκόων του δέχεται επίθεση από ομάδες νεαρών διαδηλωτών.

Ακολουθεί επιδρομή των κρανοροπαλοφόρων του ΚΚΕ και γίνονται συμπλοκές σε όλο το μήκος της οδού Βασιλέως Γεωργίου, που βρίσκεται μπροστά από το ξενοδοχείο Μεγάλη Βρετανία. Οι διαδηλωτές υποχωρούν και στη συνέχεια ανασυγκροτούνται και απωθούν τους κρανοροπαλοφόρους του ΚΚΕ, οι οποίοι σχηματίζουν λοξή αλυσίδα επί της λεωφόρου Αμαλίας προκειμένου να προστατέψουν την μικροφωνική τους εγκατάσταση και το χώρο του μνημείου του Αγνώστου Στρατιώτη. Η άλλη αλυσίδα του ΚΚΕ σχηματίζεται στην αρχή της Πανεπιστημίου. Ο χώρος μπροστά από τη μεγάλη Βρετανία έχει καταληφθεί από διαδηλωτές σε όλο το μήκος μέχρι και τη Σταδίου, παρά την ρίψη δακρυγόνων από τα ΜΑΤ, που προσπάθησαν να

ΚΚΕ στην συμβολή των οδών Καραγιώργη Σερβίας και Σταδίου -έχοντας κινηθεί από την Πανεπιστημίου μέσω της οδού Βουκουρεστίου-, όπου χτυπούν αδιακρίτως τους διαδηλωτές ενώ κάνουν και χρήση κροτίδων (προφανώς δανεισμένες από τους φίλους τους των ΜΑΤ). Αμέσως μετά, τα ΜΑΤ πραγματοποιούν συνδυασμένη επίθεση κάνοντας χρήση δακρυγόνων και διαλύοντας τον κόσμο από κοινού με τους κρανοροπαλοφόρους του ΚΚΕ. Όποιος πέφτει στα χέρια των ΚΝΑΤ λυντσάρεται και παραδίνεται στους μπάτσους. Οι κρανοροπαλοφόροι επανέρχονται στις θέσεις τους, ενώ τα ΜΑΤ καταδιώκουν τους διαδηλωτές στη Σταδίου, κάνοντας ταυτόχρονα χρήση δακρυγόνων, μέχρι το ύψος της Κλαυθμώνος.

Είναι κάτι το πρωτοφανές αυτό που συνέβη εκ μέρους του ΚΚΕ; Όχι βέβαια. **Τόσο η περιφρούρηση «ευαίσθητων» χώρων, όσο και η συνεργασία του με τους μπάτσους είναι μακρόχρονη και αδιατάρακτη.**

Από το 1979 με τις «ταξιαρχίες Μαλάμη» όπου σε άψογη συνεργασία με τα ΜΑΤ τσάκισαν το μπλοκ των Αναρχοαυτόνομων κατά την πορεία του Πολυτεχνείου, το 1995 που μαζί με τη νεολαία του Πασοκ προσπάθησαν να κτυπήσουν τους αναρχικούς μέσα στο Πολυτεχνείο και εκδιώχθηκαν κακήν κακώς, το 1998 που περικύκλωσαν και ξυλοκόπησαν μπλοκ διαδηλωτών από 137 άτομα κατά την πορεία του Πολυτεχνείου και πάλι και στη συνέχεια τους παρέδωσαν στα ΜΑΤ, στις μαθητικές πορείες του 1999 όπου σε αγαστή και πάλι συνεργασία με τα ΜΑΤ ξυλοκοπούσαν μαθητές και αναρχικούς διαδηλωτές και πάλι με τις πλάτες των ΜΑΤ, για να θυμηθούμε μερικά «περιστατικά».

Και μια και μιλά το ΚΚΕ για οργανωμένο σχέδιο. Πράγματι υπήρξε σχέδιο. Μόνο που το είχε επεξεργαστεί στις σκοτεινές στοές των κομματικών του γραφείων. Επειδή δεν είναι τυχαίο πως παρόμοια προκλητική ή επιθετική στάση εφάρμοσε το ΚΚΕ στα Γιάννενα και το Ρέθυμνο.

Δεν έχουμε σκοπό να υπερασπιστούμε ή να καταδικάσουμε πρακτικές. Οι ευθύνες αφορούν αυτούς που τις επιμερίζονται ή τις αναλαμβάνουν στο βαθμό που το επιθυμούν.

χυπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα από το κράτος για τις υπηρεσίες του (όπως **η συγκυβέρνηση** του 1989 ή κάποιες **βουλευτικές έδρες** όπως αυτές μετά το τσάκισμα των αγροτικών κινητοποιήσεων με την «επιχείρηση Βουλκανιζατέρ») και αφ' ετέρου να εμφανίσει αγωνιστικό και επαναστατικό προσωπείο για τους αφελείς. Παράλληλα, να το παίξει κατατρεγμένο επειδή, τάχα, υπερασπίζεται τα λαϊκά συμφέροντα και πλήττεται από τους κάποιους «παρακρατικούς», προβοκάτορες και «αναρχοφασίστες» (κατά το «αριστεροχουντικοί» του Καραμανλή του Πρεσβύτερου), να έρθει στην επικαιρότητα και να συσπειρώσει γύρω από κάποιο εχθρό (τους «κουκουλοφόρους», για παράδειγμα) όσους ήδη μέσα στην απογοήτευση που τους κατατρέχει αρχίζουν να σκέφτονται την απομάκρυνσή τους από το στέγαστρο του ΠΑΜΕ. Κουτοπόνηρη **Κούτβική τακτική** των απόγονων ενός ελεεινού χαρακτήρα, όπως ο Ζαχαριάδης, τον οποίο «αποκατέστησαν» για να περιμαζέψουν τα υπολείμματα του σταλινισμού (δύσκολοι καιροί για το μαντρί!).

Όσο για το ποιοι συνεργάζονται με το κράτος και το στηρίζουν δεν χωρά καμία αμφιβολία. Το ΚΚΕ και όχι οι αναρχικοί έχουν μέλη τους στα σώματα ασφαλείας, το στρατό, τα ΜΑΤ, τους δικαστές και τους εισαγγελείς.

Το ΚΚΕ σαν γνήσιος συνεχιστής των πλέον αποτρόπαιων στιγμών της ιστορίας, καυχιέται για τον Στάλιν που υπέγραφε συμφωνίες με τον Χίτλερ. Ο γραμματέας του ΚΚΕ Ζαχαριάδης ήταν που καλούσε το λαό να πολεμήσει στο πλευρό του Μεταξά κι όχι οι αναρχικοί, ο Γραμματέας του ΚΚΕ που πρόσφατα αποκαταστάθηκε ήταν που γύρισε καμαρωτός από το Νταχάου, όπου άλλοι είχαν αφήσει τα κόκκαλά τους. Το ΚΚΕ είναι ο κεφαλαιούχος που τάχα πολεμά το κεφάλαιο κι όχι οι αναρχικοί.

Συνεπώς, τόσο οργανωτικά όσο και ιδεολογικοπολιτικά ο τίτλος του φασίστα σαν πρώτο ή σαν δεύτερο συνθετικό ανήκει σ' αυτούς που επάξια τον κατέκτησαν και τον συντηρούν: Στους ιθύνοντες του ΚΚΕ και σ' όσους για λόγους ποταπών συμφερόντων το αποδέχονται και το ακολουθούν.

Αθήνα 20 Οκτωβρίου 2011

Συσπείρωση Αναρχικών

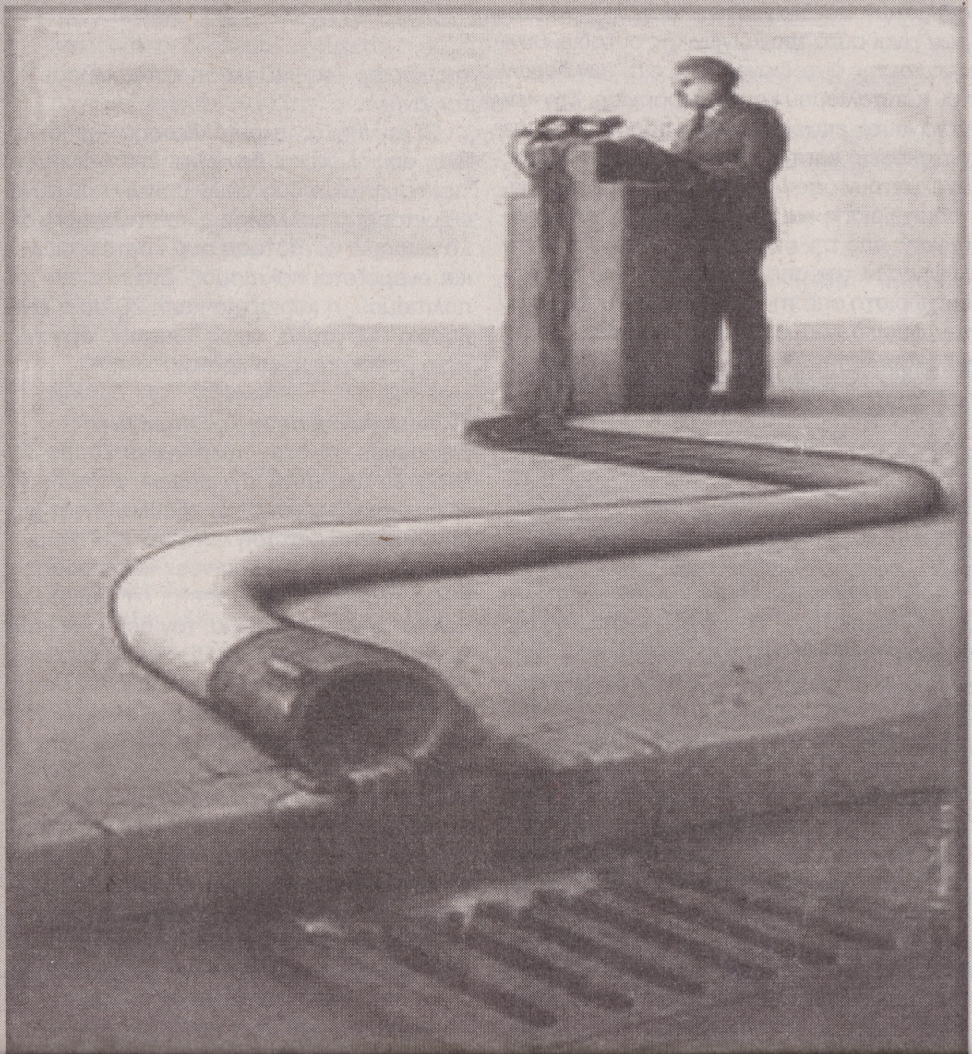
Το ΚΚΕ, το κουτόχορτο και η κρατική καταστολή

Είχε τελικά το ΚΚΕ σαν στόχο απλά να …μονοπωλήσει την διαδήλωση στο Σύνταγμα για λόγους τηλεοπτικής και πολιτικής υπεραξίας; Μήπως απλά επέδειξε, όπως καμώνονται ότι κατάλαβαν ορισμένοι γελοίοι πλην όμως θλιβερότατοι, λογικές καθεστωτισμού και ιδιοκτησίας του …κινήματος; Η απάντηση θα μπορούσε να είναι καταφατική μόνο αν σε κάποιον αρέσει αλλά και συνηθίζει να τρώει κουτόχορτο.

Το ΚΚΕ με τους κρανοροπαλοφόρους του υπερασπίστηκε την ψηφοφορία του πολυνομοσχεδίου, συνυπογράφοντας την αίσια έκβαση της διαδικασίας, σε μια κρισιμότατη στιγμή, όχι μόνο για τους ντόπιους διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, αλλά και για σημαντικά κέντρα της κυριαρχίας, που παρακολουθούν βήμα βήμα τις εξελίξεις που αφορούν τις κοινωνικές αντιδράσεις στον ελλαδικό χώρο. Καμία απολύτως λοιπόν, σημασία δεν έχει η «αρνητική» ψήφος των βουλευτών του, η οποία σε άλλες και πλέον μακρινές εποχές θα μπορούσε να κατασκευάσει αυταπάτες σε αφελείς ή άπειρους ανθρώπους, οι οποίοι ούτως ή άλλως πλέον αποτελούν και ένα σπάνιο είδος. Η συναίνεση που έχει ζητηθεί από την τρόικα και αναμφίβολα έχει εξασφαλισθεί απ' όλους ανεξαιρέτως τους κομματικούς σχηματισμούς, δεν θα μπορούσε βέβαια να επιδειχθεί με τον ίδιο τρόπο λόγου χάρη από την ΝΔ, το ΚΚΕ ή το ΛΑΟΣ και τον ΣΥΝ. Με άλλα λόγια δεν θα ζητούσε η τρόικα ούτε θα περίμενε από το ΚΚΕ να ψηφίσει στην βουλή το πολυνομοσχέδιο και να συναινέσει με τον τρόπο αυτό στα «αντιλαϊκά σχέδια της κυβέρνησης και της πλουτοκρατίας». Εδώ κάτι τέτοιο στην τελευταία ψηφοφορία δεν επέλεξε να κάνει ούτε καν η Μπακογιάννη, το ΛΑΟΣ ή το κόμμα του Κουβέλη.

Μ' άλλα λόγια το ΚΚΕ έβαλε φαρδιά πλατιά την υπογραφή του σ' αυτά τα νέα σκληρά μέτρα κατά των εργαζομένων, συναινώντας ενεργητικά και όχι μόνο παθητικά στην ψήφιση, προσφέροντας τα χθούν στην ψήφιση ενός πολυνομοσχεδίου που σφραγίζει πλέον αυτό που αποκαλούν οι πάσης φύσεως «καλοί» μας αριστεροί, εργατικό μεσαίωνα. Επρόκειτο για κινητοποιήσεις που εξελίσσονταν μόλις μια εβδομάδα πριν την επισημοποίηση της λεγόμενης ελεγχόμενης χρεοκοπίας του ελληνικού κράτους και της περεταίρω διευθέτησης ζητημάτων που σχετίζονται με το «κούρεμα» του «χρέους», την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, το γενικότερο αλισβερίσι οικονομικών και πολιτικών κέντρων της κυριαρχίας, την μόνιμη επιτροπεία εκ μέρους της διεθνούς επιτήρησης κα. Ως εκ τούτου έπρεπε να εξασφαλιστεί πάση θυσία ότι «όλα θα πάνε καλά», ότι δεν θα προκύψουν «ατυχήματα» ή αλλιώς ανεξέλεγκτες καταστάσεις στον δρόμο. Η όξυνση ή μη των συγκρουσιακών γεγονότων στους δρόμους της Αθήνας, αλλά και συγκεκριμένα στην πλατεία Συντάγματος θα έκρινε πολλά.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι η δήθεν επίδειξη «ψυχραιμίας», που επέδειξαν οι επίσημες κατασταλτικές δυνάμεις, ήταν ενταγμένη στον ευρύτερο κατασταλτικό σχεδιασμό και προϋπέθετε την ενεργοποίηση των κατασταλτικών δυνάμεων που διέθεσε το ΚΚΕ. Τα προβλήματα που είχε να αντιμετωπίσει και τελικά να λύσει το κράτος και οι μηχανισμοί του ήταν αφενός η μεγάλη κοινωνική κατακραυγή για την ωμή κτηνωδία των κατασταλτικών δυνάμεων στις προηγούμενες κινητοποιήσεις και ιδιαίτερα την ημέρα που ψηφίστηκε το Μεσοπρόθεσμο (κυρίως των ΜΑΤ και των μηχανοκίνητων δυνάμεων), και ο μεγάλος κίνδυνος στις αναμενόμενες «σώμα με σώμα» μάχες έξω από το κοινοβούλιο να προκύψει νεκρός διαδηλωτής. Με δεδομένη επίσης την μεγάλη συμμετοχή πλήθους διαδηλωτών σε αυτές τις κινητοποιήσεις τα προβλήματα και οι προαναφερόμενοι κίνδυνοι πολλαπλασιάζονταν. Το ΠΑΜΕ έτσι δεν εμφανίστη-

κτησίας του ...κινήματος, η απάντηση θα μπορούσε να είναι καταφατική μόνο αν σε κάποιον αρέσει αλλά και συνηθίζει να τρώει κουτόχορτο.

Το ΚΚΕ με τους κρανοροπαλοφόρους του υπερασπίστηκε την ψηφοφορία του πολυνομοσχεδίου, συνυπογράφοντας την αίσια έκβαση της διαδικασίας, σε μια κρισιμότατη στιγμή, όχι μόνο για τους ντόπιους διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, αλλά και για σημαντικά κέντρα της κυριαρχίας, που παρακολουθούν βήμα βήμα τις εξελίξεις που αφορούν τις κοινωνικές αντιδράσεις στον ελλαδικό χώρο. Καμία απολύτως λοιπόν, σημασία δεν έχει η «αρνητική» ψήφος των βουλευτών του, η οποία σε άλλες και πλέον μακρινές εποχές θα μπορούσε να κατασκευάσει αυταπάτες σε αφελείς ή άπειρους ανθρώπους, οι οποίοι ούτως ή άλλως πλέον αποτελούν και ένα σπάνιο είδος. Η συναίνεση που έχει ζητηθεί από την τρόικα και αναμφίβολα έχει εξασφαλισθεί απ' όλους ανεξαιρέτως τους κομματικούς σχηματισμούς, δεν θα μπορούσε βέβαια να επιδειχθεί με τον ίδιο τρόπο λόγου χάρη από την ΝΔ, το ΚΚΕ ή το ΛΑΟΣ και τον ΣΥΝ. Με άλλα λόγια δεν θα ζητούσε η τρόικα ούτε θα περίμενε από το ΚΚΕ να ψηφίσει στην βουλή το πολυνομοσχέδιο και να συναινέσει με τον τρόπο αυτό στα «αντιλαϊκά σχέδια της κυβέρνησης και της πλουτοκρατίας». Εδώ κάτι τέτοιο στην τελευταία ψηφοφορία δεν επέλεξε να κάνει ούτε καν η Μπακογιάννη, το ΛΑΟΣ ή το κόμμα του Κουβέλη.

Μ' άλλα λόγια το ΚΚΕ έβαλε φαρδιά πλατιά την υπογραφή του σ' αυτά τα νέα σκληρά μέτρα κατά των εργαζομένων, συναινώντας ενεργητικά και όχι μόνο παθητικά στην ψήφιση, προσφέροντας τα μέγιστα στην όσο το δυνατόν απρόσκοπτη κοινοβουλευτική διαδικασία για το πέρασμα του πολυνομοσχεδίου εμποδίζοντας τις επιθέσεις στο Κοινοβούλιο, απασχολώντας τα πιο δυναμικά τμήματα των διαδηλωτών και εμποδίζοντάς τα να εντείνουν την δεύτερη ημέρα τις συγκρούσεις έξω από την βουλή και τέλος διευκολύνοντας το έργο των επίσημων κατασταλτικών μηχανισμών. Το ΚΚΕ δεν έκανε τίποτα παραπάνω και τίποτα λιγότερο από το να ανταποκριθεί πλήρως και με συνέπεια στα ιδιαίτερα καθήκοντα που έχει αναλάβει ως ο απαραίτητος πολιτικός εταίρος ενός πολιτικού «συστήματος», του οποίου

μοποίηση της λεγόμενης ελεγχόμενης χρεοκοπίας του ελληνικού κράτους και της περεταίρω διευθέτησης ζητημάτων που σχετίζονται με το «κούρεμα» του «χρέους», την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών, το γενικότερο αλισβερίσι οικονομικών και πολιτικών κέντρων της κυριαρχίας, την μόνιμη επιτροπεία εκ μέρους της διεθνούς επιτήρησης κα. Ως εκ τούτου έπρεπε να εξασφαλιστεί πάση θυσία ότι «όλα θα πάνε καλά», ότι δεν θα προκύψουν «ατυχήματα» ή αλλιώς ανεξέλεγκτες καταστάσεις στον δρόμο. Η όξυνση ή μη των συγκρουσιακών γεγονότων στους δρόμους της Αθήνας, αλλά και συγκεκριμένα στην πλατεία Συντάγματος θα έκρινε πολλά.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι η δήθεν επίδειξη «ψυχραιμίας», που επέδειξαν οι επίσημες κατασταλτικές δυνάμεις, ήταν ενταγμένη στον ευρύτερο κατασταλτικό σχεδιασμό και προϋπέθετε την ενεργοποίηση των κατασταλτικών δυνάμεων που διέθεσε το ΚΚΕ. Τα προβλήματα που είχε να αντιμετωπίσει και τελικά να λύσει το κράτος και οι μηχανισμοί του ήταν αφενός η μεγάλη κοινωνική κατακραυγή για την ωμή κτηνωδία των κατασταλτικών δυνάμεων στις προηγούμενες κινητοποιήσεις και ιδιαίτερα την ημέρα που ψηφίστηκε το Μεσοπρόθεσμο (κυρίως των ΜΑΤ και των μηχανοκίνητων δυνάμεων), και ο μεγάλος κίνδυνος στις αναμενόμενες «σώμα με σώμα» μάχες έξω από το κοινοβούλιο να προκύψει νεκρός διαδηλωτής. Με δεδομένη επίσης την μεγάλη συμμετοχή πλήθους διαδηλωτών σε αυτές τις κινητοποιήσεις τα προβλήματα και οι προαναφερόμενοι κίνδυνοι πολλαπλασιάζονταν. Το ΠΑΜΕ έτσι δεν εμφανίστηκε σαν μια «άλλη εργατική οργάνωση με διαφορετική κατεύθυνση», αλλά ως η «λαϊκή βάση» ενός πανταχόθεν βαλλόμενου κοινοβουλευτισμού, και οι ομάδες κρούσης του ως η «λαϊκή πολιτοφυλακή» που ενεργοποιήθηκε ενάντια σε όλους εκείνους και όχι βέβαια μόνο τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές, που θα στρέφονταν στην πράξη ενάντια στο κοινοβούλιο, αλλά και στους αντιπροσώπους του με κάθε είδους προπηλακισμούς. Η ανακούφιση βουλευτών όπως ο Α. Γεωργιάδης του ΛΑ.Ο.Σ για την καθησυχαστική περιφρούρηση του ΠΑΜΕ, ή τα μετέπειτα συχαρίκια του Πρετεντέρη ή του Χατζηνικο-

αφού πρώτα και κύρια ευθύνεται το ίδιο, όπως ευθύνεται και για την απόπειρα δολοφονίας νεαρού διαδηλωτή που μέλη της περιφρούρησης ξυλοκόπησαν και εκσφενδόνισαν από ύψος με αποτέλεσμα τον σοβαρότατο τραυματισμό του (αρχικά η είδηση για νεκρό διαδηλωτή θεωρήθηκε ότι αφορούσε το συγκεκριμένο «θύμα» των τραμπούκων του ΚΚΕ). Όσο για τα ξεράσματα του Περισσού περί προσχεδιασμένης επίθεσης των «κουκουλοφόρων» ή «συνεργασίας» τους με την ασφάλεια πράγματι δεν αξίζει να ασχολη-

ΠΑΜΕ, όπως έχει συμβεί και σε προηγούμενες «θερμές» αντιπαραθέσεις. Οι ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι που στρέφονται με ενδιαφέρον στους αναρχικούς, περιμένουν και αναζητούν τις δυνατότητες που μπορούν να έχουν για να συζητήσουν και να συνθέσουν τις απόψεις τους και τις πρακτικές τους, γνωρίζοντας πλέον ότι οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές δεν αρχίζουν και δεν τελειώνουν με τις συγκρούσεις ενός νεολαιίστικου κοινωνικού κομματιού ούτε βέβαια με ζητήματα αλληλεγγύης σε φυλακισμένους. Η συνε-

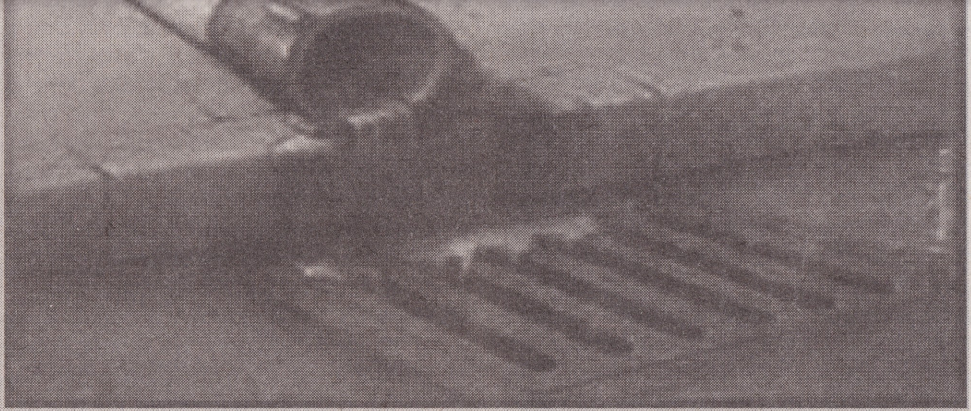
Με άλλα λόγια δεν θα ζητούσε η τρόικα ούτε θα περίμενε από το ΚΚΕ να ψηφίσει στην βουλή το πολυνομοσχέδιο και να συναινέσει με τον τρόπο αυτό στα «αντιλαϊκά σχέδια της κυβέρνησης και της πλουτοκρατίας». Εδώ κάτι τέτοιο στην τελευταία ψηφοφορία δεν επέλεξε να κάνει ούτε καν η Μπακογιάννη, το ΛΑΟΣ ή το κόμμα του Κουβέλη.

Μ' άλλα λόγια το ΚΚΕ έβαλε φαρδιά πλατιά την υπογραφή του σ' αυτά τα νέα σκληρά μέτρα κατά των εργαζομένων, συναινώντας ενεργητικά και όχι μόνο παθητικά στην ψήφιση, προσφέροντας τα μέγιστα στην όσο το δυνατόν απρόσκοπτη κοινοβουλευτική διαδικασία για το πέρασμα του πολυνομοσχεδίου εμποδίζοντας τις επιθέσεις στο Κοινοβούλιο, απασχολώντας τα πιο δυναμικά τμήματα των διαδηλωτών και εμποδίζοντάς τα να εντείνουν την δεύτερη ημέρα τις συγκρούσεις έξω από την βουλή και τέλος διευκολύνοντας το έργο των επίσημων κατασταλτικών μηχανισμών. Το ΚΚΕ δεν έκανε τίποτα παραπάνω και τίποτα λιγότερο από το να ανταποκριθεί πλήρως και με συνέπεια στα ιδιαίτερα καθήκοντα που έχει αναλάβει ως ο απαραίτητος πολιτικός εταίρος ενός πολιτικού «συστήματος», του οποίου βέβαια ούτε την ανατροπή ούτε καν την «κατάρρευση» θα μπορούσε ποτέ να επιδιώξει. Αυτήν ακριβώς την λειτουργία του ως μηχανισμού επιβηθούν και τονώνουν όσοι το εντάσσουν διαχρονικά σε ένα κίνημα του οποίου το ΚΚΕ απλά διεκδικεί την ηγεμονία κάνοντας «κάποια λάθη». Αυτήν ακριβώς την λειτουργία του επιβραβεύουν όσοι διαχωρίζουν, με δήθεν βαρύγδουπες γνώσεις, την ιστορία του ως εκείνη που αφορά την επαναστατική ή μη περίοδο του, ανακαλύπτοντας «προδοτικές» στάσεις ή «προδοτικές» ηγεσίες.

Θα ρωτήσει κανείς -και εύλογα- γιατί ήταν απαραίτητη η ενεργοποίηση του ΚΚΕ ανοιχτά ως κατασταλτικού μηχανισμού; Δεν υπολογίστηκε η αναμενόμενη κοινωνική απέχθεια σ' αυτήν την πρακτική, δεδομένης της κοινωνικής περιφρόνησης προς το κοινοβούλιο και τους πολιτικούς εν γένει;

Οι κινητοποιήσεις του συγκεκριμένου διημέρου δεν έρχονταν απλά να αντιταφενός η μεγάλη κοινωνική κατακραυγή για την ωμή κτηνωδία των κατασταλτικών δυνάμεων στις προηγούμενες κινητοποιήσεις και ιδιαίτερα την ημέρα που ψηφίστηκε το Μεσοπρόθεσμο (κυρίως των ΜΑΤ και των μηχανοκίνητων δυνάμεων), και ο μεγάλος κίνδυνος στις αναμενόμενες «σώμα με σώμα» μάχες έξω από το κοινοβούλιο να προκύψει νεκρός διαδηλωτής. Με δεδομένη επίσης την μεγάλη συμμετοχή πλήθους διαδηλωτών σε αυτές τις κινητοποιήσεις τα προβλήματα και οι προαναφερόμενοι κίνδυνοι πολλαπλασιάζονταν. Το ΠΑΜΕ έτσι δεν εμφανίστηκε σαν μια «άλλη εργατική οργάνωση με διαφορετική κατεύθυνση», αλλά ως η «λαϊκή βάση» ενός πανταχόθεν βαλλόμενου κοινοβουλευτισμού, και οι ομάδες κρούσης του ως η «λαϊκή πολιτοφυλακή» που ενεργοποιήθηκε ενάντια σε όλους εκείνους και όχι βέβαια μόνο τους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές, που θα στρέφονταν στην πράξη ενάντια στο κοινοβούλιο, αλλά και στους αντιπροσώπους του με κάθε είδους προπηλακισμούς. Η ανακούφιση βουλευτών όπως ο Α. Γεωργιάδης του ΛΑ.Ο.Σ για την καθησυχαστική περιφρούρηση του ΠΑΜΕ, ή τα μετέπειτα συχαρίκια του Πρετεντέρη ή του Χατζηνικολάου είναι απλώς ενδεικτικά, όπως και τα «καρφώματα» του Παγκάλου που επιβεβαίωσε την άψογη συνεργασία και συνεννόηση κορυφής που είχαν με εκπροσώπους του ΚΚΕ πριν και κατά την διάρκεια των γεγονότων τόσο ο ίδιος όσο και ο αρμόδιος υπουργός δημόσιας τάξης, καθώς και ο αρχηγός της ΕΛΑΣ.

Το ΚΚΕ, λοιπόν, είναι το ίδιο υπεύθυνο όσο και οι επίσημες κατασταλτικές δυνάμεις για κάθε σύλληψη, για κάθε τραυματισμό διαδηλωτή, για την ρίψη του πρώτου αλλά και του τελευταίου χημικού που ρίχθηκε για να διασφαλιστεί η ομαλή ψηφοφορία και να κατασταλούν οι όποιες συγκρουσιακές διαθέσεις των οργισμένων διαδηλωτών, αλλά και για να εκκενωθεί αργότερα μετά την οριστική αναχώρηση των Παμιτών, η πλατεία Συντάγματος. Είναι αστείο, λοιπόν, να ζητάει εκ των υστέρων κάποιος τα ρέστα από το ΚΚΕ γιατί δεν επέρριψε ευθύνες στην ΕΛΑΣ για τον θάνατο του συνδικαλιστή του ΠΑΜΕ,

αφού πρώτα και κύρια ευθύνεται το ίδιο, όπως ευθύνεται και για την απόπειρα δολοφονίας νεαρού διαδηλωτή που μέλη της περιφρούρησης ξυλοκόπησαν και εκσφενδόνισαν από ύψος με αποτέλεσμα τον σοβαρότατο τραυματισμό του (αρχικά η είδηση για νεκρό διαδηλωτή θεωρήθηκε ότι αφορούσε το συγκεκριμένο «θύμα» των τραμπούκων του ΚΚΕ). Όσο για τα ξεράσματα του Περισσού περί προσχεδιασμένης επίθεσης των «κουκουλοφόρων» ή «συνεργασίας» τους με την ασφάλεια πράγματι δεν αξίζει να ασχοληθεί κανείς έστω και λίγο.

Ούτε βέβαια αξίζει κανείς να ασχοληθεί με τα οφέλη ή τα ανταλλάγματα που εξασφάλισε το ΚΚΕ για να προχωρήσει σε μια τέτοιου είδους κίνηση. Θα επαναλάβουμε ότι πρώτα απ' όλα το ΚΚΕ υπερασπίστηκε τα «δικά» του συμφέροντα που εντάσσονται για μιαν ακόμη φορά στα ευρύτερα εξουσιαστικά συμφέροντα.

Οι αναρχικοί και γενικότερα οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι αφενός δεν έχουν κανένα λόγο να μπλεχτούν σε κανενός είδους βεντέτα, ούτε να εμπλακούν σε λογικές συμμορίτικης αντιπαράθεσης με τον συγκεκριμένο μηχανισμό, παρ' ότι κάθε απόπειρα περαιτέρω στρατιωτικοποίησης της παρουσίας του ΚΚΕ σε διαδηλώσεις μόνο το ίδιο μπορεί να βλάψει από κάθε πλευρά...

Είναι βέβαιο ότι τα πρόσφατα γεγονότα, όπως άλλωστε έχει συμβεί και στο παρελθόν θα συνδράμουν, ώστε να απεμπλακούν αρκετοί νεολαίοι και όχι μόνο από τις γραμμές του ΚΚΕ, αλλά και του ΠΑΜΕ, όπως έχει συμβεί και σε προηγούμενες «θερμές» αντιπαραθέσεις. Οι ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι που στρέφονται με ενδιαφέρον στους αναρχικούς, περιμένουν και αναζητούν τις δυνατότητες που μπορούν να έχουν για να συζητήσουν και να συνθέσουν τις απόψεις τους και τις πρακτικές τους, γνωρίζοντας πλέον ότι οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές δεν αρχίζουν και δεν τελειώνουν με τις συγκρούσεις ενός νεολαιίστικου κοινωνικού κομματιού ούτε βέβαια με ζητήματα αλληλεγγύης σε φυλακισμένους. Η συνεχιζόμενη διαδικασία αποσύνθεσης και η βασανιστικά αργή για την κυριαρχία επανασυγκρότηση των διαφόρων κομματικών πόλων, έχει χαλαρώσει σε μεγάλο βαθμό τα γκέμια της κοινωνικής χειραγώγησης. Ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι που συνεχώς απομπλέκονται έστω και με οδυνηρό τρόπο από τα πλοκάμια της καταναλωτικής ευμάρειας, απομακρύνονται από κάθε κομματική στέγη αλλά και από κάθε «στέγαστρο» ατομισμού, «καλοπέρασης» ή ιδιώτευσης.

Μέσα απ' αυτό το πρίσμα θεωρούμε ότι μπορεί να συζητηθεί και να αναλυθεί διεξοδικά η συνέχεια των κινητοποιήσεων αλλά και γενικότερα των κοινωνικών αντιδράσεων, καθώς είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι οι κινητοποιήσεις της 19ης και 20ης Οκτώβρη έχουν πολλές ιδιαιτερότητες. Φθάνει να υπάρχουν ανοικτά μάτια για να τις εξερευνήσουν....

Συσπείρωση Αναρχικών

Ας αρνηθούμε ό,τι ανήκει στην κυριαρχία επειδή καταστρέφει ότι ωραίο υπάρχει στον κόσμο.

(Μια κριτική στην αυτοδιαχείριση

Βλέπουμε πολλές φορές σε κείμενα και αναλύσεις, αναφορές και προτάγματα για ένα μοντέλο αυτοδιαχείρισης και αυτοδιεύθυνσης ενός μελλοντικού απελευθερωμένου κόσμου. Η απουσία κριτικής ανάλυσης πάνω σε ζητήματα όπως η παραγωγική διαδικασία και κατανάλωση, η εργατική ταυτότητα, η ανάπτυξη των τεχνολογικών* εφαρμογών και η ειδίκευση και ο καταμερισμός που απαιτεί, κάνει απαραίτητη την τοποθέτηση μας για μια σειρά θεμάτων.

Ένα από τα προτάγματα που είχαν και έχουν μερίδα αναρχικών, κουμουνιστών, σοσιαλιστών, συνδικαλιστών και γενικά αριστερών είναι αυτό της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης και της αυτοδιαχείρισης αντί των δομών του καπιταλισμού και της ιεραρχίας. Στο κείμενο αυτό επιχειρούμε να παρουσιάσουμε τις σκέψεις και τις προβληματικές που μας ανακύπτουν όσον αφορά το ζήτημα της αυτοδιαχείρισης και της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης από την σκοπιά μιας αναρχικής αντίληψης για την απελευθέρωση, που είναι αδιαχώριστη από την αρμονική συνύπαρξη με τον φυσικό κόσμο. Μιας αναρχικής αντίληψης που δεν μπορεί πια να σχετίζεται με οικονιμίστικες αναλύσεις, μαρξιστικούς ντετερμινισμούς, παραγωγικότητα, εργατισμό, άμεση δημοκρατία ή αριστερισμό.

Η αυτοδιαχείριση της βιομηχανίας δεν απελευθερώνει

Συζητώντας και ψάχνοντας το ζήτημα της αυτοδιεύθυνσης το οποίο έχει άμεση σχέση με την έννοια της αυτοδιαχείρισης και της αυτοοργάνωσης καταλήγουμε σε κάποιες προβληματικές. Μία από τις προβληματικές που εντοπίζουμε είναι ότι θεωρείται κεντρικό ζήτημα (για όσους υποστηρίζουν αυτές τις έννοιες) το ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής, οι εργάτες και η κοινωνία ή οι καπιταλιστές. Έτσι, απλά και γρήγορα το πρόβλημα μετατοπίζεται σ' αυτό της κατοχής, δηλαδή στο ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής. Όμως κάτι τέτοιο δεν αλλάζει την ουσία του κόσμου που ζούμε τώρα. Αναρωτιόμαστε πώς οι άνθρωποι που θέλουν να καταστρέψουν το κράτος και κάθε μορφή εξουσίας, δεν θα αναγκαστούν να αναπαράγουν

της κυριαρχίας μαζί με ότι κατασκεύασε και της ανήκει.

Οι συνθήκες εκμετάλλευσης και σκλαβιάς ασφαλώς και δεν είναι ένα φαινόμενο των τελευταίων δύο τριών αιώνων που συνοψίζονται από πολλούς ως καπιταλισμός, αλλά είναι μια κατάσταση που κρατάει αιώνες και ονομάζεται πολιτισμός. Στα πλαίσια του πολιτισμού, η κυριαρχία και η εξουσία είναι βασικά συστατικά, όπως και η πιο οργανωμένη μορφή τους το κράτος.

Η βιομηχανοποίηση της παραγωγής

Θεωρούμε ότι στον πολιτισμένο κόσμο δηλαδή σε όλη αυτή την πορεία αποικιοκρατίας, εκμετάλλευσης και εξαθλίωσης η βιομηχανική επανάσταση κατά τον 18ο-19ο αιώνα ήταν η απαρχή μιας νέας κατάστασης η οποία έτσι όπως εξελίσσεται επηρεάζει καθολικά το νερό, το χώμα, τον αέρα και κάθε ζωντανό οργανισμό. Το ξέσπασμα αυτό της βιομηχανικής εξέλιξης δεν βασιζόταν στις ελεύθερες κοινωνικές διεργασίες, αλλά ήταν αποτέλεσμα της χρόνιας εκμετάλλευσης αποικιών από υπερδυνάμεις όπως ήταν η Αγγλία. Η βιομηχανική επανάσταση ήταν ένα ιδιαίτερα σύνθετο σύστημα τεχνικών, πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών ανακατατάξεων, οι οποίες οδήγησαν αρχικά τις ευρωπαϊκές κοινωνίες από την αγροτική στη βιομηχανική μορφή τους. Κάθε τεχνολογική εφεύρεση και πρόοδος ήταν η συμπύκνωση εξουσίας, εκμετάλλευσης και κλοπής κοινωνικής γνώσης αιώνων η οποία θεωρητικοποι-

γωγής. Αυτός ήταν και ένας από τους τρόπους για την καταστολή των όποιων αντιστάσεων και εξεγέρσεων.

Στις τελευταίες δεκαετίες του 18ου και στις αρχές του 19ου αιώνα παρουσιάστηκε μια τάση αντίστασης απέναντι στην εκβιομηχάνιση, από τους Λουδίτες. Αυτοί κατέστρεφαν τις μηχανές, οι οποίες τους επέβαλαν αυξημένους ρυθμούς παραγωγής και πειθαρχημένο τρόπο εργασίας, αν στο μεταξύ δεν τους οδηγούσαν στην ανεργία. Αυτό βέβαια προκάλεσε τα αντίμετρα της εργοδοσίας και του κράτους. Το 1812 οι βανδαλισμοί κατά των αργαλειών έφτασαν στο αποκορύφωμά τους, όπου περί τα 200 μηχανήματα καταστρέφονταν κάθε μήνα. Το ίδιο έτος εκτελέστηκαν στο Γιορκ 14 Άγγλοι εργάτες με την κατηγορία ότι κατέστρεψαν τις νέες μηχανές στο εργοστάσιο που δούλευαν.

Μερικές δεκαετίες αργότερα ο Καρλ Μαρξ τοποθετήθηκε στο «Κεφάλαιο» ενάντια στη λογική των Λουδιτών: *«Χρειάζεται χρόνος και πείρα για να μάθει ο εργάτης να διακρίνει τις μηχανές από την κεφαλαιοκρατική τους χρησιμοποίηση κι έτσι να στρέψει τις επιθέσεις του όχι ενάντια στα ίδια τα υλικά μέσα παραγωγής, αλλά ενάντια στην κοινωνική μορφή της εκμετάλλευσής τους»*. Την αντίληψη αυτή δεν την είχε μόνο ο Μάρξ αλλά και όλοι οι θεωρητικοί (και μη) κουμουνιστές, αναρχικοί, σοσιαλιστές από τον 18ο αιώνα μέχρι τις μέρες μας. Με εξαίρεση φυσικά την πριμιτιβιστική, αντιπολιτισμική θεώ-

κρατεί και να εκμεταλλεύεται ανθρώπινους πληθυσμούς.

Η κυριαρχία επηρεάζει όλες τις εκφάνσεις της καθημερινότητας μας

Οι συνθήκες μέσα στις οποίες βιώνουμε τις καθημερινές μας ασχολίες και συναισθήματα είναι ομολογουμένως επηρεασμένες και καθορισμένες από τις διάχυτες εξουσιαστικές σχέσεις στον κοινωνικό χώρο, που βασικός μηχανισμός διασποράς τους είναι το κράτος. Τα πάντα στο επίπεδο οργάνωσης της ζωής μας βασίζονται σε ένα πλαίσιο από κανόνες που έχουν προκαθοριστεί από τις επιλογές της κυριαρχίας.

Όπως αναφέραμε ολόκληρος ο κόσμος επηρεάστηκε σε τεράστιο βαθμό από την βιομηχανική επανάσταση τον 19ο αιώνα. Η τεχνολογική εξέλιξη σε συνδυασμό με τους όρους επιβολής και ελέγχου οδήγησαν σε τραγικές καταστάσεις την ανθρωπότητα και τον πλανήτη, στο όνομα της προόδου. Η εξουσιαστική πρακτική επιβλήθηκε στον κοινωνικό χώρο παραμερίζοντας όποιους τρόπους φυσικής επιβίωσης είχαν κατακτήσει οι άνθρωποι με την μεταξύ τους συνεργασία και την απευθείας χρησιμοποίηση των αγαθών της φύσης(πρωτογενής παραγωγή) και επέβαλε τους δικούς της κανόνες καθιστώντας τους ανθρώπους εξαρτημένους από αυτήν. Έτσι η παραγωγική διαδικασία με την βιομηχανική επανάσταση έγινε μια πολύπλοκη και κατακερματισμένη διαδικασία. Παράλληλα τα νέα επιτεύγματα της παραγω-

ρών είναι αυτό της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης και της αυτοδιαχείρισης αντί των δομών του καπιταλισμού και της ιεραρχίας. Στο κείμενο αυτό επιχειρούμε να παρουσιάσουμε τις σκέψεις και τις προβληματικές που μας ανακύπτουν όσον αφορά το ζήτημα της αυτοδιαχείρισης και της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης από την σκοπιά μιας αναρχικής αντίληψης για την απελευθέρωση, που είναι αδιαχώριστη από την αρμονική συνύπαρξη με τον φυσικό κόσμο. Μιας αναρχικής αντίληψης που δεν μπορεί πια να σχετίζεται με οικονομίστικες αναλύσεις, μαρξιστικούς ντετερμινισμούς, παραγωγικότητα, εργατισμό, άμεση δημοκρατία ή αριστερισμό.

Η αυτοδιαχείριση της βιομηχανίας δεν απελευθερώνει

Συζητώντας και ψάχνοντας το ζήτημα της αυτοδιεύθυνσης το οποίο έχει άμεση σχέση με την έννοια της αυτοδιαχείρισης και της αυτοοργάνωσης καταλήγουμε σε κάποιες προβληματικές. Μία από τις προβληματικές που εντοπίζουμε είναι ότι θεωρείται κεντρικό ζήτημα (για όσους υποστηρίζουν αυτές τις έννοιες) το ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής, οι εργάτες και η κοινωνία ή οι καπιταλιστές. Έτσι, απλά και γρήγορα το πρόβλημα μετατοπίζεται σ' αυτό της κατοχής, δηλαδή στο ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής. Όμως κάτι τέτοιο δεν αλλάζει την ουσία του κόσμου που ζούμε τώρα. Αναρωτιόμαστε πώς οι άνθρωποι που θέλουν να καταστρέψουν το κράτος και κάθε μορφή εξουσίας, δεν θα αναγκαστούν να αναπαράγουν κάθε μία από τις λειτουργίες της, υιοθετώντας μαζί και τις αξίες της κυριαρχίας, ακόμα και κάτω από ένα μοντέλο αυτοδιαχείρισης. Το ζήτημα έτσι όπως το εντοπίζουμε δεν είναι μόνο αν τα μέσα παραγωγής είναι υπό την διαχείριση των εργατικών συμβουλίων (ή αντιπροσώπων των εργατών) ή αν είναι υπό την κατοχή των κεφαλαιούχων αλλά τα ίδια τα μέσα παραγωγής, δηλαδή η ίδια η παραγωγική διαδικασία συνολικά, η εκβιομηχάνιση και η τεχνολογικοποίηση της ίδιας της ζωής. Η εξειδικευμένη εργασία, οι πόλεις, ο ψηφιοποιημένος έλεγχος, η μαζική κοινωνία. Μαζί με ότι συνοδεύεται από αυτήν. Όλα αυτά που εξελίχτηκαν στον πολιτισμό**.

Μια τέτοια προοπτική αντίληψης των πραγμάτων πιστεύουμε ότι είναι η μόνη για την πραγμάτωση της αναρχίας, που δεν είναι μια στείρα και αντιδραστική άρνηση για τα πάντα, αλλά δημιουργείται και μπορεί να

της κυριαρχίας μαζί με ότι κατασκεύασε και της ανήκει.

Οι συνθήκες εκμετάλλευσης και σκλαβιάς ασφαλώς και δεν είναι ένα φαινόμενο των τελευταίων δύο τριών αιώνων που συνοψίζονται από πολλούς ως καπιταλισμός, αλλά είναι μια κατάσταση που κρατάει αιώνες και ονομάζεται πολιτισμός. Στα πλαίσια του πολιτισμού, η κυριαρχία και η εξουσία είναι βασικά συστατικά, όπως και η πιο οργανωμένη μορφή τους το κράτος.

Η βιομηχανοποίηση της παραγωγής

Θεωρούμε ότι στον πολιτισμένο κόσμο δηλαδή σε όλη αυτή την πορεία αποικιοκρατίας, εκμετάλλευσης και εξαθλίωσης η βιομηχανική επανάσταση κατά τον 18ο-19ο αιώνα ήταν η απαρχή μιας νέας κατάστασης η οποία έτσι όπως εξελίσσεται επηρεάζει καθολικά το νερό, το χώμα, τον αέρα και κάθε ζωντανό οργανισμό. Το ξέσπασμα αυτό της βιομηχανικής εξέλιξης δεν βασιζόταν στις ελεύθερες κοινωνικές διεργασίες, αλλά ήταν αποτέλεσμα της χρόνιας εκμετάλλευσης αποικιών από υπερδυνάμεις όπως ήταν η Αγγλία. Η βιομηχανική επανάσταση ήταν ένα ιδιαίτερα σύνθετο σύστημα τεχνικών, πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών ανακατατάξεων, οι οποίες οδήγησαν αρχικά τις ευρωπαϊκές κοινωνίες από την αγροτική στη βιομηχανική μορφή τους. Κάθε τεχνολογική εφεύρεση και πρόοδος ήταν η συμπύκνωση εξουσίας, εκμετάλλευσης και κλοπής κοινωνικής γνώσης αιώνων η οποία θεωρητικοποιήθηκε και συστηματοποιήθηκε με την επιστήμη και ακολούθως οδήγησε στην κατασκευή των μηχανών. Οι νέες καινοτομίες στον αγροτικό τομέα (που δεν άφηναν αναξιοποίητα εδάφη), οδήγησαν σε αύξηση της γεωργικής παραγωγής και μείωση του απασχολούμενου προσωπικού. Το προσωπικό που περίσσευε μετακινήθηκε σταδιακά, αφενός στις πόλεις, όπου έγινε φθηνό εργατικό δυναμικό στις φάμπρικες και τις βιομηχανίες, αφετέρου στις αποικίες, κυρίως στη βόρεια Αμερική και την Αυστραλία.

Αυτή η ταυτόχρονη μεταβολή τόπου εργασίας και αντικειμένου απασχόλησης, μαζί με το μεγάλο αριθμό διαθέσιμων εργατικών χεριών, οδήγησαν σε σημαντικές κοινωνικές εκρήξεις και ανακατατάξεις. Μαζί με τους άντρες εργάζονταν γυναίκες και παιδιά, τα οποία προφανώς είχαν μεγαλύτερη ευχέρεια προσαρμογής. Ενώ όμως παλαιότερα στην οικοτεχνία των αγροτικών περιοχών προ-

γωγής. Αυτός ήταν και ένας από τους τρόπους για την καταστολή των όποιων αντιστάσεων και εξεγέρσεων.

Στις τελευταίες δεκαετίες του 18ου και στις αρχές του 19ου αιώνα παρουσιάστηκε μια τάση αντίστασης απέναντι στην εκβιομηχάνιση, από τους Λουδίτες. Αυτοί κατέστρεφαν τις μηχανές, οι οποίες τους επέβαλαν αυξημένους ρυθμούς παραγωγής και πειθαρχημένο τρόπο εργασίας, αν στο μεταξύ δεν τους οδηγούσαν στην ανεργία. Αυτό βέβαια προκάλεσε τα αντίμετρα της εργοδοσίας και του κράτους. Το 1812 οι βανδαλισμοί κατά των αργαλειών έφτασαν στο αποκορύφωμά τους, όπου περί τα 200 μηχανήματα καταστρέφονταν κάθε μήνα. Το ίδιο έτος εκτελέστηκαν στο Γιορκ 14 Άγγλοι εργάτες με την κατηγορία ότι κατέστρεψαν τις νέες μηχανές στο εργοστάσιο που δούλευαν.

Μερικές δεκαετίες αργότερα ο Καρλ Μαρξ τοποθετήθηκε στο «Κεφάλαιο» ενάντια στη λογική των Λουδιτών: *«Χρειάζεται χρόνος και πείρα για να μάθει ο εργάτης να διακρίνει τις μηχανές από την κεφαλαιοκρατική τους χρησιμοποίηση κι έτσι να στρέψει τις επιθέσεις του όχι ενάντια στα ίδια τα υλικά μέσα παραγωγής, αλλά ενάντια στην κοινωνική μορφή της εκμετάλλευσής τους»*. Την αντίληψη αυτή δεν την είχε μόνο ο Μάρξ αλλά και όλοι οι θεωρητικοί (και μη) κουμουνιστές, αναρχικοί, σοσιαλιστές από τον 18ο αιώνα μέχρι τις μέρες μας. Με εξαίρεση φυσικά την πριμιτιβιστική, αντιπολιτισμική θεώρηση που έκανε τα πρώτα συγκροτημένα της βήματα τις τελευταίες δεκαετίες. Ως ένα βαθμό αντιλήψεις σαν του Μαρξ μπορούν να γίνουν κατανοητές λαμβάνοντας υπ' όψιν το ότι εκφράστηκαν πριν δύο αιώνες. Σήμερα όμως με τις τόσες συνέπειες της βιομηχανικής παραγωγής στο φυσικό περιβάλλον και την ζωή μας, είναι παραφωνία κάποιος να υποστηρίζει την ουδετερότητα της τεχνολογικής προόδου και γενικά της επιστήμης. Ας ρίξουμε μια ματιά στα τσιμεντοποιημένα ή μολυσμένα ποτάμια και λίμνες, στον κόλπο του Μεξικού (την μεγαλύτερη θαλάσσια μόλυνση), στα καμένα ή αποψιλωμένα βουνά (πρώην δάση), στις πόλεις, στις μεταλλαγμένες καλλιέργειες, στα βιομηχανικά και τα ραδιενεργά απόβλητα, τις αρρώστιες όπως τον καρκίνο, στα εκατομμύρια τόνους πεταμένου πλαστικού, στα σφαγεία ζώων, στους αυτοκινητόδρομους και τα δυστυχήματα, στους θανάτους των ζώων λόγω της μόλυν-

κρατεί και να εκμεταλλεύεται ανθρώπινους πληθυσμούς.

Η κυριαρχία επηρεάζει όλες τις εκφάνσεις της καθημερινότητάς μας

Οι συνθήκες μέσα στις οποίες βιώνουμε τις καθημερινές μας ασχολίες και συναισθήματα είναι ομολογουμένως επηρεασμένες και καθορισμένες από τις διάχυτες εξουσιαστικές σχέσεις στον κοινωνικό χώρο, που βασικός μηχανισμός διασποράς τους είναι το κράτος. Τα πάντα στο επίπεδο οργάνωσης της ζωής μας βασίζονται σε ένα πλαίσιο από κανόνες που έχουν προκαθοριστεί από τις επιλογές της κυριαρχίας.

Όπως αναφέραμε ολόκληρος ο κόσμος επηρεάστηκε σε τεράστιο βαθμό από την βιομηχανική επανάσταση τον 19ο αιώνα. Η τεχνολογική εξέλιξη σε συνδυασμό με τους όρους επιβολής και ελέγχου οδήγησαν σε τραγικές καταστάσεις την ανθρωπότητα και τον πλανήτη, στο όνομα της προόδου. Η εξουσιαστική πρακτική επιβλήθηκε στον κοινωνικό χώρο παραμερίζοντας όποιους τρόπους φυσικής επιβίωσης είχαν κατακτήσει οι άνθρωποι με την μεταξύ τους συνεργασία και την απευθείας χρησιμοποίηση των αγαθών της φύσης(πρωτογενής παραγωγή) και επέβαλε τους δικούς της κανόνες καθιστώντας τους ανθρώπους εξαρτημένους από αυτήν. Έτσι η παραγωγική διαδικασία με την βιομηχανική επανάσταση έγινε μια πολύπλοκη και κατακερματισμένη διαδικασία. Παράλληλα τα νέα επιτεύγματα της παραγωγής (εμπορεύματα) πολλαπλασιάζονται αδιάκοπα σε ποσότητα αλλά και σε είδος.

Σε συνδυασμό και με τις διάφορες τεχνικές, όπως της διαφήμισης, η κυριαρχία καταφέρνει να κατασκευάζει ακατάπαυστα ένα σωρό πλαστές ανάγκες στον δυτικού τύπου κόσμο. Οι πλαστές ανάγκες ανταποκρίνονται στα καινούρια προϊόντα της βιομηχανίας που διατίθενται προς πώληση και όλα αυτά σε μια αλυσιδωτή διαδικασία που συνεχίζεται με την υπερκατανάλωση και βεβαίως την κατασκευή τόνων από σκουπίδια.

Ας δούμε τις πόλεις, την εργασία, τις μετακινήσεις μας, τις επιστήμες, την τεχνολογία, την εκπαίδευση, την πληροφορία, την τροφή μας. Όλα αυτά που σε κάποιους-ες ίσως να φαίνονται φυσικοί παράγοντες επιβίωσης ή απαραίτητα κοινωνικά αγαθά, αναμφίβολα έχουν διαμορφωθεί μέσα από την χρόνια επιβολή, και λειτουργούν με τέτοιο τρόπο που τροφοδοτούν και αναπαράγουν

αυτοοργάνωσης καταλήγουμε σε κάποιες προβληματικές. Μία από τις προβληματικές που εντοπίζουμε είναι ότι θεωρείται κεντρικό ζήτημα (για όσους υποστηρίζουν αυτές τις έννοιες) το ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής, οι εργάτες και η κοινωνία ή οι καπιταλιστές. Έτσι, απλά και γρήγορα το πρόβλημα μετατοπίζεται σ' αυτό της κατοχής, δηλαδή στο ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής. Όμως κάτι τέτοιο δεν αλλάζει την ουσία του κόσμου που ζούμε τώρα. Αναρωτιόμαστε πώς οι άνθρωποι που θέλουν να καταστρέψουν το κράτος και κάθε μορφή εξουσίας, δεν θα αναγκαστούν να αναπαράγουν κάθε μία από τις λειτουργίες της, υιοθετώντας μαζί και τις αξίες της κυριαρχίας, ακόμα και κάτω από ένα μοντέλο αυτοδιαχείρισης. Το ζήτημα έτσι όπως το εντοπίζουμε δεν είναι μόνο αν τα μέσα παραγωγής είναι υπό την διαχείριση των εργατικών συμβουλίων (ή αντιπροσώπων των εργατών) ή αν είναι υπό την κατοχή των κεφαλαιούχων αλλά τα ίδια τα μέσα παραγωγής, δηλαδή η ίδια η παραγωγική διαδικασία συνολικά, η εκβιομηχάνιση και η τεχνολογικοποίηση της ίδιας της ζωής. Η εξειδικευμένη εργασία, οι πόλεις, ο ψηφιοποιημένος έλεγχος, η μαζική κοινωνία. Μαζί με ότι συνοδεύεται από αυτήν. Όλα αυτά που εξελίχτηκαν στον πολιτισμό**.

Μια τέτοια προοπτική αντίληψης των πραγμάτων πιστεύουμε ότι είναι η μόνη για την πραγμάτωση της αναρχίας, που δεν είναι μια στείρα και αντιδραστική άρνηση για τα πάντα, αλλά δημιουργείται και μπορεί να υποστηριχθεί όσο περισσότερο εμβαθύνουμε και αναλύουμε, τη λειτουργία και τις κινήσεις της κυριαρχίας.

Είναι άμεση η ανάγκη πια να γίνεται η κριτική και η δράση ενάντια στη λαίλαπα της βιομηχανικής και τεχνολογικής προόδου. Όχι σε μια προοπτική της ανατροπής των αφεντικών και της (αυτο-) διαχείρισης των μέσων παραγωγής από τους εργάτες αλλά προς την προοπτική της καταστροφής του συνόλου της παραγωγικής διαδικασίας. Επειδή όταν μιλάμε για βιομηχανική λαίλαπα εννοούμε στην κυριολεξία την γενοκτονία και την ισοπέδωση της ζωής από τον πολιτισμικό οδοστρωτήρα. Ας μιλήσουμε επιτέλους για τις καταστροφικές συνέπειες της πίστης στην πρόοδο, στην βιομηχανική παραγωγή και τον καταναλωτισμό. Ας βάλουμε στο στόχαστρο το σύνολο των μηχανισμών ζωντανό οργανισμό. Το ξέσπασμα αυτό της βιομηχανικής εξέλιξης δεν βασιζόταν στις ελεύθερες κοινωνικές διεργασίες, αλλά ήταν αποτέλεσμα της χρόνιας εκμετάλλευσης αποικιών από υπερδυνάμεις όπως ήταν η Αγγλία. Η βιομηχανική επανάσταση ήταν ένα ιδιαίτερα σύνθετο σύστημα τεχνικών, πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών ανακατατάξεων, οι οποίες οδήγησαν αρχικά τις ευρωπαϊκές κοινωνίες από την αγροτική στη βιομηχανική μορφή τους. Κάθε τεχνολογική εφεύρεση και πρόοδος ήταν η συμπύκνωση εξουσίας, εκμετάλλευσης και κλοπής κοινωνικής γνώσης αιώνων η οποία θεωρητικοποιήθηκε και συστηματοποιήθηκε με την επιστήμη και ακολούθως οδήγησε στην κατασκευή των μηχανών. Οι νέες καινοτομίες στον αγροτικό τομέα (που δεν άφηναν αναξιοποίητα εδάφη), οδήγησαν σε αύξηση της γεωργικής παραγωγής και μείωση του απασχολούμενου προσωπικού. Το προσωπικό που περίσσεψε μετακινήθηκε σταδιακά, αφενός στις πόλεις, όπου έγινε φθηνό εργατικό δυναμικό στις φάμπρικες και τις βιομηχανίες, αφετέρου στις αποικίες, κυρίως στη βόρεια Αμερική και την Αυστραλία.

Αυτή η ταυτόχρονη μεταβολή τόπου εργασίας και αντικειμένου απασχόλησης, μαζί με το μεγάλο αριθμό διαθέσιμων εργατικών χεριών, οδήγησαν σε σημαντικές κοινωνικές εκρήξεις και ανακατατάξεις. Μαζί με τους άντρες εργάζονταν γυναίκες και παιδιά, τα οποία προφανώς είχαν μεγαλύτερη ευχέρεια προσαρμογής. Ενώ όμως παλαιότερα στην οικοτεχνία των αγροτικών περιοχών προσάρμοζαν οι γυναίκες οι ίδιες το ρυθμό εργασίας τους, έπρεπε τώρα στον εκμηχανισμένο τρόπο παραγωγής να υποταχτούν σε μια γενικότερη πειθαρχία που επέβαλαν οι μηχανές. Το ίδιο συνέβη και με τις παλιές συντεχνίες. Οι μηχανές, με τη συνεχή βελτίωση της λειτουργίας τους, προκαλούσαν περεταίρω καταμερισμό της εργασίας, μείωση των απαιτούμενων εργατικών χεριών και αύξηση της ανεργίας. Επιβαρυντικός παράγοντας ήταν φυσικά η ολοήμερη εργασία, συχνά μέχρι 16 ώρες το 24ωρο, κάτω από τελείως ανθυγιεινές συνθήκες. Βεβαίως, μετέπειτα οι κυρίαρχοι διαπίστωσαν ότι για να πλουτίζουν περισσότερο έπρεπε να υπάρχει χρόνος στους ανθρώπους για κατανάλωση, όπως και χρόνος για να ξεκουράζονται πράγμα που θα τους έκανε πιο αποδοτικούς και προσαρμόσιμους στην διαδικασία παρα-

Μερικές δεκαετίες αργότερα ο Καρλ Μαρξ τοποθετήθηκε στο «Κεφάλαιο» ενάντια στη λογική των Λουδιτών: *«Χρειάζεται χρόνος και πείρα για να μάθει ο εργάτης να διακρίνει τις μηχανές από την κεφαλαιοκρατική τους χρησιμοποίηση κι έτσι να στρέψει τις επιθέσεις του όχι ενάντια στα ίδια τα υλικά μέσα παραγωγής, αλλά ενάντια στην κοινωνική μορφή της εκμετάλλευσής τους»*. Την αντίληψη αυτή δεν την είχε μόνο ο Μάρξ αλλά και όλοι οι θεωρητικοί (και μη) κουμουνιστές, αναρχικοί, σοσιαλιστές από τον 18ο αιώνα μέχρι τις μέρες μας. Με εξαίρεση φυσικά την πριμιτιβίστικη, αντιπολιτισμική θεώρηση που έκανε τα πρώτα συγκροτημένα της βήματα τις τελευταίες δεκαετίες. Ως ένα βαθμό αντιλήψεις σαν του Μαρξ μπορούν να γίνουν κατανοητές λαμβάνοντας υπ' όψιν το ότι εκφράστηκαν πριν δύο αιώνες. Σήμερα όμως με τις τόσες συνέπειες της βιομηχανικής παραγωγής στο φυσικό περιβάλλον και την ζωή μας, είναι παραφωνία κάποιος να υποστηρίζει την ουδετερότητα της τεχνολογικής προόδου και γενικά της επιστήμης. Ας ρίξουμε μια ματιά στα τσιμεντοποιημένα ή μολυσμένα ποτάμια και λίμνες, στον κόλπο του Μεξικού (την μεγαλύτερη θαλάσσια μόλυνση), στα καμένα ή αποψιλωμένα βουνά (πρώην δάση), στις πόλεις, στις μεταλλαγμένες καλλιέργειες, στα βιομηχανικά και τα ραδιενεργά απόβλητα, τις αρρώστιες όπως τον καρκίνο, στα εκατομμύρια τόνους πεταμένου πλαστικού, στα σφαγεία ζώων, στους αυτοκινητόδρομους και τα δυστυχήματα, στους θανάτους των ζώων λόγω της μόλυνσης της φύσης και σε τόσα αλλά που συνιστούν οικολογική γενοκτονία.

Και για τυχόν παρερμηνείες να το ξεκαθαρίσουμε, δεν λέμε ότι δεν φταίει η κυριαρχία για την εκμετάλλευση ανθρώπου και φύσης, αυτό που λέμε είναι ότι η κυριαρχία ενσαρκώνεται στη βιομηχανική παραγωγή και την τεχνολογία και είναι αδύνατο να χρησιμοποιηθούν «αναίμακτα». Η βιομηχανία και η τεχνολογία (όπως και η παραγωγή) ταυτίζονται με την κυριαρχία και είναι αδύνατο να συγκλίνουν με συνθήκες απελευθερωτικές. Η βιομηχανοποίηση είναι εκ φύσεως εξουσιαστική, επειδή απλά η εξειδίκευση και ο καταμερισμός εργασίας είναι αδιαχώριστα μέρη της παραγωγής και η βιομηχανική παραγωγή για να καλύπτει τις βιομηχανικές ανάγκες αναμφίβολα πρέπει να συνεχίσει να λεηλατεί την φύση, να εκδιώκει, να αποικιο-

τραγικές καταστάσεις την ανθρωπότητα και τον πλανήτη, στο όνομα της προόδου. Η εξουσιαστική πρακτική επιβλήθηκε στον κοινωνικό χώρο παραμερίζοντας όποιους τρόπους φυσικής επιβίωσης είχαν κατακτήσει οι άνθρωποι με την μεταξύ τους συνεργασία και την απευθείας χρησιμοποίηση των αγαθών της φύσης(πρωτογενής παραγωγή) και επέβαλε τους δικούς της κανόνες καθιστώντας τους ανθρώπους εξαρτημένους από αυτήν. Έτσι η παραγωγική διαδικασία με την βιομηχανική επανάσταση έγινε μια πολύπλοκη και κατακερματισμένη διαδικασία. Παράλληλα τα νέα επιτεύγματα της παραγωγής (εμπορεύματα) πολλαπλασιάζονται αδιάκοπα σε ποσότητα αλλά και σε είδος.

Σε συνδυασμό και με τις διάφορες τεχνικές, όπως της διαφήμισης, η κυριαρχία καταφέρνει να κατασκευάζει ακατάπαυστα ένα σωρό πλαστές ανάγκες στον δυτικού τύπου κόσμο. Οι πλαστές ανάγκες ανταποκρίνονται στα καινούρια προϊόντα της βιομηχανίας που διατίθενται προς πώληση και όλα αυτά σε μια αλυσιδωτή διαδικασία που συνεχίζεται με την υπερκατανάλωση και βεβαίως την κατασκευή τόνων από σκουπίδια.

Ας δούμε τις πόλεις, την εργασία, τις μετακινήσεις μας, τις επιστήμες, την τεχνολογία, την εκπαίδευση, την πληροφορία, την τροφή μας. Όλα αυτά που σε κάποιους-ες ίσως να φαίνονται φυσικοί παράγοντες επιβίωσης ή απαραίτητα κοινωνικά αγαθά, αναμφίβολα έχουν διαμορφωθεί μέσα από την χρόνια επιβολή, και λειτουργούν με τέτοιο τρόπο που τροφοδοτούν και αναπαράγουν τις συνθήκες εκμετάλλευσης. Το πλέγμα των εξουσιαστικών σχέσεων και δομών απλώνεται σε όλες τις εκφάνσεις των ανθρώπινων δραστηριοτήτων και λειτουργιών, όπως και στην ίδια την φύση με καταστροφικά συνεπακόλουθα.

Για την πόλη και την παραγωγή

Ας μιλήσουμε για την πόλη. Η πόλη είναι ένα εργοστάσιο, είναι ένα τεχνητό περιβάλλον όπου οι άνθρωποι καλούνται να ζήσουν σε αυτό. Για την εγκατάλειψη της αρμονικής συνύπαρξης με την φύση και την κατοίκιση στη πόλη αναμφίβολα έπαιξαν ρόλο οι επιλογές της κυριαρχίας. Το φυσικό στοιχείο στις πόλεις παίζει κυρίως το ρόλο του στολιδιού και όχι το χώρο στον οποίο μπορεί να ζήσει κανείς. Άλλωστε, για την ομαλή κάλυψη των αναγκών της πόλης η φύση έπρεπε

να θεωρηθεί απλά ως ένας παραγωγικός συντελεστής. Αρχικά, οι άνθρωποι εξαναγκάστηκαν να προσαρμοστούν σε συνθήκες πιεστικές και ασφυκτικές, για να έρθουν μετά οι νέες γενιές να το θεωρήσουν κάτι το φυσιολογικό. Σε καμία περίπτωση όμως ο τρόπος που ζουν οι κάτοικοι σε μία πόλη δεν είναι προϊόν δικής τους επιλογής αλλά είναι μια κατάσταση που επιβλήθηκε και επιβάλλεται. Οι άνθρωποι δεν στοιβάζονται στις πόλεις από κάποια ανάγκη επικοινωνίας ή από κάποια ανάγκη λειτουργικής αλληλεπίδρασης μεταξύ τους, αλλά οδηγούμενοι από τις συνθήκες που κατασκεύασε η κυριαρχία, για να εξυπηρετούνται τα συμφέροντα της ύπαρξής της.

Οι πόλεις είναι ένα εξουσιαστικό κατασκεύασμα οι οποίες θα υπάρχουν όσο θα υπάρχουν οργανωμένες εξουσιαστικές δομές. Η βιομηχανοποίηση έχει αμφίδρομη σχέση με την μαζική αστικοποίηση. Και είναι απλό: για να λειτουργήσει το μεγάλο εργοστάσιο της πόλης χρειάζεται καταμερισμός της εργασίας και εξειδίκευση, όπως και λεηλασία της φύσης στην περιφέρεια.

Μπορεί να υπάρξει πόλη χωρίς την επιτήρηση, τον έλεγχο (είτε από αστυνομία είτε από πολιτοφυλακή) και την πειθαρχία των ανθρώπων στην τάξη που απαιτεί η λειτουργία των μηχανών και η βιομηχανική διαδικασία;

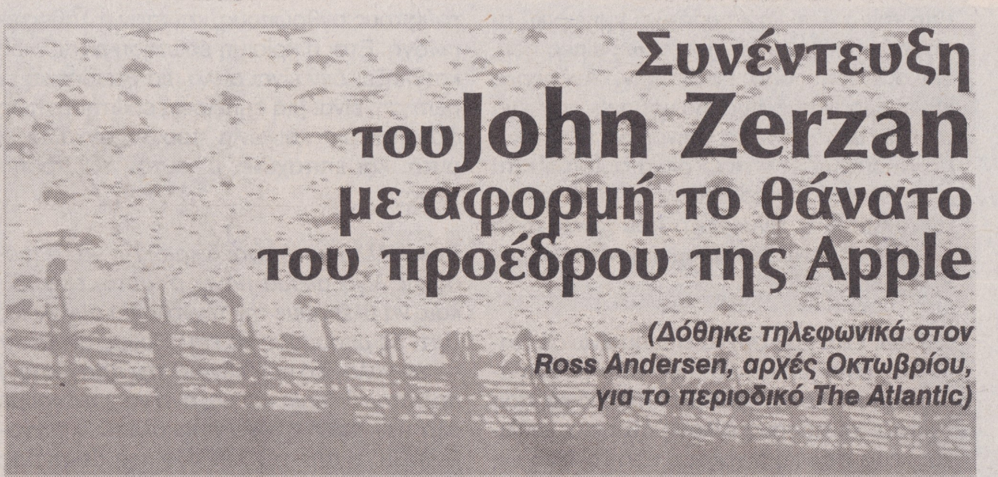
Ας δούμε τώρα τους τομείς παραγωγής σε σχέση με την κατοίκιση στην πόλη. Αρχικά ο πρωτογενής τομέας αποκλείεται από τις εργασίες που μπορούμε να κάνουμε σε μία πόλη. Ο δευτερογενής τομέας παραγωγής, που έχει να κάνει με την βιομηχανική μεταποίηση, είναι ένας τομέας που δεν υπάρχει σε όλες τις πόλεις στον ίδιο βαθμό και σε κάποιες ελάχιστα, οπότε παραμένει ο τριτογενής τομέας για την πλειοψηφία των κατοίκων για πολλές πόλεις, όπως τις πόλεις της Ελλάδας. (Για τον δευτερογενή τομέα και την βιομηχανία μιλήσαμε αρκετά στις πιο πάνω παραγράφους και για το ότι δεν μπορεί να αυτοδιαχειριστεί από ελεύθερους ανθρώπους). Οι μεταφορές, οι κρατικές και δημόσιες υπηρεσίες, η εκπαιδευτική διαδικασία (που είναι τομείς τριτογενούς παραγωγής) συντηρούν ένα σύστημα καθαρά αυ-

α όχι μόνο αδυνατεί να αμφισβητήσει την ουσία αυτού του εξουσιαστικού κόσμου αλλά ακόμα χειρότερα τον αναπαράγει. Οι μετεξελίξεις και αναδιαρθρώσεις που συντελούνται στην κυριαρχία, έχουν αλλάξει σε μεγάλο βαθμό και την ίδια την βιομηχανική και παραγωγική δομή. Οι νέες τεχνολογίες έχουν εισβάλλει μέσα στη ζωή και στη καθημερινότητα μας και διαρρηγνύουν κάθε τι από τον φυσικό κόσμο. Η ταξική πάλη των εργατών με τους κατόχους των μέσων της παραγωγής είναι ανεπαρκής και δεν μπορεί να χρησιμεύσει αποτελεσματικά στην ολική απελευθερωτική προοπτική. Η εκμετάλλευση μας σήμερα συνεχίζεται ακάθεκτα, αλλά πλέον και χάρη των νέων τεχνολογιών, έχει εντατικοποιηθεί με καταστροφικά αποτελέσματα για μας και τον πλανήτη συνολικότερα. Έτσι το ζήτημα της τεχνολογίας δεν μπορούμε να το ερμηνεύσουμε ξέχωρα από το σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης, μέρος της οποίας είναι και η ίδια. Η τεχνολογία δεν είναι ουδέτερη. Είναι ένα ακόμα εργαλείο που έχει σκοπό να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των κρατών και των εξουσιαστικών ελίτ για περισσότερο έλεγχο. Οι τεχνολογικές εφαρμογές στοχεύουν στον έλεγχο μας, όπως το εργοστάσιο δημιουργήθηκε για να ελέγχει και να ρυθμίζει την εκμετάλλευση των εργαζομένων. Έτσι και η ανάπτυξη της βιομηχανίας μαζί με την αλματώδη τεχνολογική πρόοδο, θέτουν τους ανθρώπους και το φυσικό κόσμο υπό μεγαλύτερο έλεγχο και εξάρτηση από το κράτος, χάνοντας έτσι τον έλεγχο της ζωής τους και αποξενώνοντας τους από την φύση.

Έτσι λοιπόν κανενός είδους απελευθέρωση δεν μπορεί να υπάρξει, αυτοδιαχειρίζοντας την μιζέρια και την εκμετάλλευση που προκαλούν το κράτος και οι μηχανισμοί του. Πώς λοιπόν οι αναρχικοί ενώ αναγνωρίζουμε ότι οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί και θεσμοί πρέπει να καταστραφούν αν θέλουμε να ζήσουμε μια ελεύθερη ζωή, δεν επεκτείνουμε αυτή μας την αντίληψη και στο βιομηχανικό και τεχνολογικό σύμπλεγμα που είναι ένα ακόμα μέρος της δομής της κυριαρχίας; Και αντί αυτού να προτάσσεται η αυτοδιαχείριση του; Είναι ανάγκη, να επιτεθούμε και να καταστρέψουμε κάθε πτυχή, δομή, μηχανι-

Συνέντευξη του John Zerzan με αφορμή το θάνατο του προέδρου της Apple

(Δόθηκε τηλεφωνικά στον Ross Andersen, αρχές Οκτωβρίου, για το περιοδικό The Atlantic)

Ross: *Όντας ανοιχτά ενάντιος στην τεχνολογική πρόοδο, έχετε μπερδευτεί από όλον αυτό το δημόσιο θρήνο και τους τίτλους τιμής που ακολούθησαν το θάνατο του Steve Jobs;*

Zerzan: Έχω μπερδευτεί, αν και δε με εκπλήσσει καθόλου, δεδομένης της δημοτικότητας αυτών των συσκευών και της πολιτιστικής κυριαρχίας της τεχνολογίας. Ο Jobs ήταν «στον αφρό» για πολλά χρόνια, θα το περίμενε κανείς να υπάρχουν όλα αυτά τα εγκώμια κτλ. Υπάρχει μια ενδιαφέρουσα αντίθεση στην αντίδραση προς τους πρωτοπόρους της πρώτης Βιομηχανικής Επανάστασης. Για παράδειγμα οι εφευρέτες των πρώτων αργαλειών για τα πρώτα εργοστάσια υφαντουργίας στην Αγγλία, διάβαζα πρόσφατα αυτές τις αναφορές για το πώς έπρεπε όλοι αυτοί να κρύβονται και να μην αποκαλύπτουν την ταυτότητά τους. Τους φτύνανε και τους κυνηγούσαν κιόλας στους δρόμους επειδή ήταν τόσο μισητοί. Και τώρα κοιτάξτε τον Jobs, γίνονται ολονυκτίες και φόροι τιμής, ακόμα και ολοσέλιδο στη Wall Street Journal την επόμενη μέρα, που τον αποκαλούσε κοσμικό άγιο.

Κάτι που παρατήρησα σ' αυτές τις νεκρολογίες για τον Jobs ήταν η επαναλαμβανόμενη διατύπωση ότι βελτίωσε τη συνδεσιμότητά μας. Αυτό μου φαίνεται μεγάλη ειρωνεία. Είμαστε όλοι συνδεδεμένοι χνά, έτσι βασίζομαι σε μια διαμορφωμένη έκδοση της τεχνολογίας που περιγράφεις. Αλλά αυτό είναι μια παρηγοριά, και στο τέλος πρέπει να δεις τι παίζεται μακριά. Όταν ζυγίσεις το σύνολο αυτού, την όλη κουλτούρα και δεις την κατεύθυνση προς την οποία πηγαίνει, και ξαναγυρνώντας στην κοινότητα, που για μένα είναι το σημείο-κλειδί, αυτή εξαφανίζεται. Έτσι βλέπω την τεχνολογία όχι τόσο με όρους συγκεκριμένων συσκευών ή ακόμα και χαρακτηριστικών, αλλά στο σύνολό της. Τι είναι η τεχνολογία σήμερα; Που πηγαίνει; Τι την κρατάει σε συνοχή;

Έχουμε κάποια ακραία κοινωνιολογικά φαινόμενα όπως ομαδικές δολοφονίες που συμβαίνουν με κάποια μεγαλύτερη συχνότητα τώρα. Μου φαίνεται ότι όταν πια δεν υπάρχει κοινότητα, και δεν έχουμε και αλληλεγγύη, τότε σχεδόν τα πάντα μπορούν να συμβούν. Και η τεχνολογία δε βοηθάει. Δεν είναι υποκατάστατο για την αληθινή συνοχή και επικοινωνία. Όλοι χρησιμοποιούν αυτό τον όρο - κάθε πολιτικός, κάθε προγραμματιστής - μιλάει για την κοινότητα, αλλά αυτή εξαφανίζεται με την έλευση της μαζικής κοινωνίας.

Ross: Κάν' το μου λίγο λιανά αυτό. Μιλώντας ειδικότερα για την Apple και τον Steve Jobs, και ευτυχώς δε χρειάζεται να εμβαθύνουμε πολύ επειδή η Apple ήταν πολύ μεγάλος παίκτης σε πολλές τεχνολο-

χία, για να εξυπηρετούνται τα συμφέροντα της ύπαρξής της.

Οι πόλεις είναι ένα εξουσιαστικό κατασκεύασμα οι οποίες θα υπάρχουν όσο θα υπάρχουν οργανωμένες εξουσιαστικές δομές. Η βιομηχανοποίηση έχει αμφίδρομη σχέση με την μαζική αστικοποίηση. Και είναι απλό: για να λειτουργήσει το μεγάλο εργοστάσιο της πόλης χρειάζεται καταμερισμός της εργασίας και εξειδίκευση, όπως και λεηλασία της φύσης στην περιφέρεια.

Μπορεί να υπάρξει πόλη χωρίς την επιτήρηση, τον έλεγχο (είτε από αστυνομία είτε από πολιτοφυλακή) και την πειθαρχία των ανθρώπων στην τάξη που απαιτεί η λειτουργία των μηχανών και η βιομηχανική διαδικασία;

Ας δούμε τώρα τους τομείς παραγωγής σε σχέση με την κατοίκιση στην πόλη. Αρχικά ο πρωτογενής τομέας αποκλείεται από τις εργασίες που μπορούμε να κάνουμε σε μία πόλη. Ο δευτερογενής τομέας παραγωγής, που έχει να κάνει με την βιομηχανική μεταποίηση, είναι ένας τομέας που δεν υπάρχει σε όλες τις πόλεις στον ίδιο βαθμό και σε κάποιες ελάχιστα, οπότε παραμένει ο τριτογενής τομέας για την πλειοψηφία των κατοίκων για πολλές πόλεις, όπως τις πόλεις της Ελλάδας. (Για τον δευτερογενή τομέα και την βιομηχανία μιλήσαμε αρκετά στις πιο πάνω παραγράφους και για το ότι δεν μπορεί να αυτοδιαχειριστεί από ελεύθερους ανθρώπους). Οι μεταφορές, οι κρατικές και δημόσιες υπηρεσίες, η εκπαιδευτική διαδικασία (που είναι τομείς τριτογενούς παραγωγής) συντηρούν ένα σύστημα καθαρά αυτοματοποιημένο και εξουσιαστικό στο οποίο ο άνθρωπος δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια παραγωγική μονάδα. Όσο για τις διάφορες δουλειές όπως σε μαγαζιά, και υπηρεσίες καθαριότητας που είναι ένας τεράστιος τομέας της οικονομίας σήμερα στις πόλεις, σε απελευθερωμένες συνθήκες θα ήταν αχρείαστες αφού οι άνθρωποι με απλή συνεργασία θα αλληλοβοηθιούνταν και τέτοιες εργασίες θα ήταν περιττές. Συμπερασματικά, ο τριτογενής τομέας είναι εξορισμού άχρηστος σε απελευθερωμένες συνθήκες, αφού ένα μεγάλο μέρος του συντηρεί τον κρατικό μηχανισμό.

Τώρα, επιστρέφοντας στον πρωτογενή τομέα ως τον πιο «αθώο», θα πρέπει να τον προσεγγίσουμε μακριά από την βιοτεχνολογική, βιομηχανική και εμπορευματική παρέμβαση. Σε απελευθερωμένες κοινοτικές συνθήκες εναρμονισμένες με την φύση, θα ήταν οξύμωρο να χρησιμοποιούμε τον όρο και

μας σήμερα συνεχίζεται ακάθεκτα, αλλά πλέον και χάρη των νέων τεχνολογιών, έχει εντατικοποιηθεί με καταστροφικά αποτελέσματα για μας και τον πλανήτη συνολικότερα. Έτσι το ζήτημα της τεχνολογίας δεν μπορούμε να το ερμηνεύσουμε ξέχωρα από το σύστημα καταπίεσης και εκμετάλλευσης, μέρος της οποίας είναι και η ίδια. Η τεχνολογία δεν είναι ουδέτερη. Είναι ένα ακόμα εργαλείο που έχει σκοπό να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των κρατών και των εξουσιαστικών ελίτ για περισσότερο έλεγχο. Οι τεχνολογικές εφαρμογές στοχεύουν στον έλεγχο μας, όπως το εργοστάσιο δημιουργήθηκε για να ελέγχει και να ρυθμίζει την εκμετάλλευση των εργαζομένων. Έτσι και η ανάπτυξη της βιομηχανίας μαζί με την αλματώδη τεχνολογική πρόοδο, θέτουν τους ανθρώπους και το φυσικό κόσμο υπό μεγαλύτερο έλεγχο και εξάρτηση από το κράτος, χάνοντας έτσι τον έλεγχο της ζωής τους και αποξενώνοντας τους από την φύση.

Έτσι λοιπόν κανένος είδους απελευθέρωση δεν μπορεί να υπάρξει, αυτοδιαχειρίζοντας την μιζέρια και την εκμετάλλευση που προκαλούν το κράτος και οι μηχανισμοί του. Πώς λοιπόν οι αναρχικοί ενώ αναγνωρίζουμε ότι οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί και θεσμοί πρέπει να καταστραφούν αν θέλουμε να ζήσουμε μια ελεύθερη ζωή, δεν επεκτείνουμε αυτή μας την αντίληψη και στο βιομηχανικό και τεχνολογικό σύμπλεγμα που είναι ένα ακόμα μέρος της δομής της κυριαρχίας; Και αντί αυτού να προτάσσεται η αυτοδιαχείριση του; Είναι ανάγκη, να επιτεθούμε και να καταστρέψουμε κάθε πτυχή, δομή, μηχανισμό του κράτους και των εξουσιαστικών σχέσεων. Από αυτή την εξουσιαστική πραγματικότητα δεν έχουμε κανένα λόγο απολύτως να κρατήσουμε κάποιο παράγωγο της ανέγγιχτο. Αντίθετα έχουμε όλους τους λόγους να τα καταστρέψουμε. Μονάχα έτσι θα βρούμε τους τρόπους να βαδίσουμε ελεύθεροι πάνω σε έναν ελεύθερο πλανήτη.

Εν τέλει στο ερώτημα αν η παραγωγή μπορεί να αυτοδιαχειριστεί η απάντηση είναι: ναι μπορεί. Μόνο που δεν θα σχετίζεται με μια απελευθερωμένη και αρμονική συμβίωση ανθρώπων και φύσης. Επειδή οι οριζόντιες κοινωνικές δομές θα αντικαταστήσουν απλά τις κάθετες και η ιεραρχία και η γραφειοκρατία δεν θα χτυπηθούν αφού θα κυριαρχεί ο καταμερισμός εργασίας και η εξειδίκευση.

Η αναρχία μπορεί να ανθίσει στον πλανήτη γη, μόνο με την συνολική άρνηση της κυριαρχίας μαζί με τη θεωρία και πρακτική της.

Ross: *Όντας ανοιχτά ενάντιος στην τεχνολογική πρόοδο, έχετε μπερδευτεί από όλον αυτό το δημόσιο θρήνο και τους τίτλους τιμής που ακολούθησαν το θάνατο του Steve Jobs;*

Zerzan: Έχω μπερδευτεί, αν και δε με εκπλήσσει καθόλου, δεδομένης της δημοτικότητας αυτών των συσκευών και της πολιτιστικής κυριαρχίας της τεχνολογίας. Ο Jobs ήταν «στον αφρό» για πολλά χρόνια, θα το περίμενε κανείς να υπάρχουν όλα αυτά τα εγκώμια κτλ. Υπάρχει μια ενδιαφέρουσα αντίθεση στην αντίδραση προς τους πρωτοπόρους της πρώτης Βιομηχανικής Επανάστασης. Για παράδειγμα οι εφευρέτες των πρώτων εργαλειών για τα πρώτα εργοστάσια υφαντουργίας στην Αγγλία, διάβαζα πρόσφατα αυτές τις αναφορές για το πώς έπρεπε όλοι αυτοί να κρύβονται και να μην αποκαλύπτουν την ταυτότητά τους. Τους φτύνανε και τους κυνηγούσαν κιόλας στους δρόμους επειδή ήταν τόσο μισητοί. Και τώρα κοιτάξτε τον Jobs, γίνονται ολονυκτίες και φόροι τιμής, ακόμα και ολοσέλιδο στη Wall Street Journal την επόμενη μέρα, που τον αποκαλούσε κοσμικό άγιο.

Κάτι που παρατήρησα σ' αυτές τις νεκρολογίες για τον Jobs ήταν η επαναλαμβανόμενη διατύπωση ότι βελτίωσε τη συνδεσιμότητά μας. Αυτό μου φαίνεται μεγάλη ειρωνεία. Είμαστε όλοι συνδεδεμένοι τώρα, όλοι καλωδιωμένοι, έχουμε την απόλυτη ευκολία για επικοινωνία με τον οποιονδήποτε – αλλά είναι επίσης φανερό ότι όσο η κοινωνία περιχαρακώνεται σ' αυτές τις αποκαλούμενες τεχνολογίες επικοινωνίας, τόσο πιο απομονωμένοι είμαστε σαν άτομα. Είναι ξεκάθαρο ότι οι μηχανές επικοινωνούν, αλλά σε ποιο βαθμό επικοινωνούν οι άνθρωποι; Όλοι μιλάνε στο κινητό τους συνέχεια, για μένα είναι σαν ζόμπι, περπατάς στο δρόμο και οι άνθρωποι πέφτουν πάνω σου επειδή έχουν υποδουλωθεί τόσο πολύ απ' αυτές τις συσκευές.

Ross: *Αναρωτιέμαι αν αυτή είναι μια κριτική που αρμόζει καλύτερα σε συγκεκριμένες τεχνολογίες, ή ακόμα σε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά αυτών των τεχνολογιών. Μπορεί συγκεκριμένα γκάτζετ να απομακρύνουν τους ανθρώπους, ενώ άλλα στην ουσί-*

χνά, έτσι βασίζομαι σε μια διαμορφωμένη έκδοση της τεχνολογίας που περιγράφεις. Αλλά αυτό είναι μια παρηγοριά, και στο τέλος πρέπει να δεις τι παίζεται μακριά. Όταν ζυγίσεις το σύνολο αυτού, την όλη κουλτούρα και δεις την κατεύθυνση προς την οποία πηγαίνει, και ξαναγυρνώντας στην κοινότητα, που για μένα είναι το σημείο-κλειδί, αυτή εξαφανίζεται. Έτσι βλέπω την τεχνολογία όχι τόσο με όρους συγκεκριμένων συσκευών ή ακόμα και χαρακτηριστικών, αλλά στο σύνολό της. Τι είναι η τεχνολογία σήμερα; Που πηγαίνει; Τι την κρατάει σε συνοχή;

Έχουμε κάποια ακραία κοινωνιολογικά φαινόμενα όπως ομαδικές δολοφονίες που συμβαίνουν με κάποια μεγαλύτερη συχνότητα τώρα. Μου φαίνεται ότι όταν πια δεν υπάρχει κοινότητα, και δεν έχουμε και αλληλεγγύη, τότε σχεδόν τα πάντα μπορούν να συμβούν. Και η τεχνολογία δε βοηθάει. Δεν είναι υποκατάστατο για την αληθινή συνοχή και επικοινωνία. Όλοι χρησιμοποιούν αυτό τον όρο - κάθε πολιτικός, κάθε προγραμματιστής - μιλάει για την κοινότητα, αλλά αυτή εξαφανίζεται με την έλευση της μαζικής κοινωνίας.

Ross: Κάν' το μου λίγο λιανά αυτό. Μιλώντας ειδικότερα για την Apple και τον Steve Jobs, και ευτυχώς δε χρειάζεται να εμβαθύνουμε πολύ επειδή η Apple ήταν πολύ μεγάλος παίκτης σε πολλές τεχνολογικές καινοτομίες τα τελευταία 20 χρόνια, τουλάχιστον στο χώρο της τεχνολογίας καταναλωτών. Πώς νομίζεις ότι αυτές οι τεχνολογίες απομακρύνουν τους ανθρώπους αναμεταξύ τους και από την κοινότητα;

Zerzan: Ναι, διατύπωσα κάτι πολύ γενικό, αλλά δε φαίνεται να είναι σύμπτωση ότι αυτό που αληθινά επιταχύνει πολύ είναι ο ρυθμός της τεχνολογικής αλλαγής, και οι άνθρωποι στην κοινωνική θεωρία δεν το προσέχουν και πολύ αυτό. Την ίδια στιγμή οι δεσμοί που κρατούν την κοινωνία δείχνουν να χαλαρώνουν με την πρόοδο της μαζικής κουλτούρας. Ξανά, μιλάω για την τεχνολογία σε ένα πιο θεμελιώδες επίπεδο, όχι μόνο για τις συσκευές της Apple. Από τη μια η τεχνολογική αλλαγή προχωράει γοργά, και από την άλλη οι άνθρωποι αποξενώνονται περισσότερο. Φυσικά αυτό

γής, που έχει να κάνει με την βιομηχανική μεταποίηση, είναι ένας τομέας που δεν υπάρχει σε όλες τις πόλεις στον ίδιο βαθμό και σε κάποιες ελάχιστα, οπότε παραμένει ο τριτογενής τομέας για την πλειοψηφία των κατοίκων για πολλές πόλεις, όπως τις πόλεις της Ελλάδας. (Για τον δευτερογενή τομέα και την βιομηχανία μιλήσαμε αρκετά στις πιο πάνω παραγράφους και για το ότι δεν μπορεί να αυτοδιαχειριστεί από ελεύθερους ανθρώπους). Οι μεταφορές, οι κρατικές και δημόσιες υπηρεσίες, η εκπαιδευτική διαδικασία (που είναι τομείς τριτογενούς παραγωγής) συντηρούν ένα σύστημα καθαρά αυτοματοποιημένο και εξουσιαστικό στο οποίο ο άνθρωπος δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια παραγωγική μονάδα. Όσο για τις διάφορες δουλειές όπως σε μαγαζιά, και υπηρεσίες καθαριότητας που είναι ένας τεράστιος τομέας της οικονομίας σήμερα στις πόλεις, σε απελευθερωμένες συνθήκες θα ήταν αχρείαστες αφού οι άνθρωποι με απλή συνεργασία θα αλληλοβοηθιούνταν και τέτοιες εργασίες θα ήταν περιττές. Συμπερασματικά, ο τριτογενής τομέας είναι εξορισμού άχρηστος σε απελευθερωμένες συνθήκες, αφού ένα μεγάλο μέρος του συντηρεί τον κρατικό μηχανισμό.

Τώρα, επιστρέφοντας στον πρωτογενή τομέα ως τον πιο «αθώο», θα πρέπει να τον προσεγγίσουμε μακριά από την βιοτεχνολογική, βιομηχανική και εμπορευματική παρέμβαση. Σε απελευθερωμένες κοινοτικές συνθήκες εναρμονισμένες με την φύση, θα ήταν οξύμωρο να χρησιμοποιούμε τον όρο και την λογική της παραγωγικής διαδικασίας, άρα δεν θα μπορούσε να υπάρχει και η έννοια «πρωτογενής τομέας παραγωγής». Η εξειδίκευση και ο καταμερισμός εργασίας δεν θα μπορούσε να έχει κανένα συστηματικό ρόλο σ' αυτές τις συνθήκες.

Ο άνθρωπος, εξαναγκασμένος από τις εξουσιαστικές συνθήκες να ζει μέσα στις πόλεις έχει απολέσει κάθε δυνατότητα για άμεσο έλεγχο έστω κάποιου κομματιού πάνω στην ζωή του. Έχει αλλοτριωθεί μέσα σ' αυτό το καλά οργανωμένο τεχνητό κοινωνικό περιβάλλον και πλέον έχει μετατραπεί σε εργάτη-παραγωγό-καταναλωτή. Η εργατίστικη αντίληψη που θέτει την παραγωγική διαδικασία και όσους εμπλέκονται σ' αυτήν, κινητήρια δύναμη της απελευθέρωσης, στην ουσί-

Έτσι λοιπόν κανενός είδους απελευθέρωση δεν μπορεί να υπάρξει, αυτοδιαχειρίζοντας την μιζέρια και την εκμετάλλευση που προκαλούν το κράτος και οι μηχανισμοί του. Πώς λοιπόν οι αναρχικοί ενώ αναγνωρίζουμε ότι οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί και θεσμοί πρέπει να καταστραφούν αν θέλουμε να ζήσουμε μια ελεύθερη ζωή, δεν επεκτείνουμε αυτή μας την αντίληψη και στο βιομηχανικό και τεχνολογικό σύμπλεγμα που είναι ένα ακόμα μέρος της δομής της κυριαρχίας; Και αντί αυτού να προτάσσεται η αυτοδιαχείριση του; Είναι ανάγκη, να επιτεθούμε και να καταστρέψουμε κάθε πτυχή, δομή, μηχανισμό του κράτους και των εξουσιαστικών σχέσεων. Από αυτή την εξουσιαστική πραγματικότητα δεν έχουμε κανένα λόγο απολύτως να κρατήσουμε κάποιο παράγωγο της ανέγγιχτο. Αντίθετα έχουμε όλους τους λόγους να τα καταστρέψουμε. Μονάχα έτσι θα βρούμε τους τρόπους να βαδίσουμε ελεύθεροι πάνω σε έναν ελεύθερο πλανήτη.

Εν τέλει στο ερώτημα αν η παραγωγή μπορεί να αυτοδιαχειριστεί η απάντηση είναι: ναι μπορεί. Μόνο που δεν θα σχετίζεται με μια απελευθερωμένη και αρμονική συμβίωση ανθρώπων και φύσης. Επειδή οι οριζόντιες κοινωνικές δομές θα αντικαταστήσουν απλά τις κάθετες και η ιεραρχία και η γραφειοκρατία δεν θα χτυπηθούν αφού θα κυριαρχεί ο καταμερισμός εργασίας και η εξειδίκευση.

Η αναρχία μπορεί να ανθίσει στον πλανήτη γη, μόνο με την συνολική άρνηση της κυριαρχίας μαζί με τη θεωρία και πρακτική της. Έξω από τις πόλεις σε αποαστικοποιημένους τόπους, μακριά από την βιομηχανική παραγωγή.

Σύμπραξη για την αναρχία

---

*όταν αναφέρουμε την έννοια της τεχνολογίας δεν εννοούμε τις απλές κατασκευές που μπορεί να φτιάξει ο οποιοσδήποτε, αλλά στην έννοια έτσι όπως την έχει ορίσει η επιστήμη και εφαρμόζεται στην βιομηχανική παραγωγική διαδικασία.

**όταν αναφερόμαστε στην έννοια του πολιτισμού εννοούμε την περίοδο που ξεκινά όταν στις ανθρώπινες κοινότητες εμφανίστηκε η οργανωμένη εξουσία.

φορές για το πώς έπρεπε όλοι αυτοί να κρύβονται και να μην αποκαλύπτουν την ταυτότητά τους. Τους φτύνανε και τους κυνηγούσαν κιόλας στους δρόμους επειδή ήταν τόσο μισητοί. Και τώρα κοιτάξτε τον Jobs, γίνονται ολονυκτίες και φόροι τιμής, ακόμα και ολοσέλιδο στη Wall Street Journal την επόμενη μέρα, που τον αποκαλούσε κοσμικό άγιο.

Κάτι που παρατήρησα σ' αυτές τις νεκρολογίες για τον Jobs ήταν η επαναλαμβανόμενη διατύπωση ότι βελτίωσε τη συνδεσιμότητά μας. Αυτό μου φαίνεται μεγάλη ειρωνεία. Είμαστε όλοι συνδεδεμένοι τώρα, όλοι καλωδιωμένοι, έχουμε την απόλυτη ευκολία για επικοινωνία με τον οποιονδήποτε – αλλά είναι επίσης φανερό ότι όσο η κοινωνία περιχαρακώνεται σ' αυτές τις αποκαλούμενες τεχνολογίες επικοινωνίας, τόσο πιο απομονωμένοι είμαστε σαν άτομα. Είναι ξεκάθαρο ότι οι μηχανές επικοινωνούν, αλλά σε ποιο βαθμό επικοινωνούν οι άνθρωποι; Όλοι μιλάνε στο κινητό τους συνέχεια, για μένα είναι σαν ζόμπι, περπατάς στο δρόμο και οι άνθρωποι πέφτουν πάνω σου επειδή έχουν υποδουλωθεί τόσο πολύ απ' αυτές τις συσκευές.

Ross: *Αναρωτιέμαι αν αυτή είναι μια κριτική που αρμόζει καλύτερα σε συγκεκριμένες τεχνολογίες, ή ακόμα σε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά αυτών των τεχνολογιών. Μπορεί συγκεκριμένα γκάτζετ να απομακρύνουν τους ανθρώπους, ενώ άλλα στην ουσία να ισχυροποιούν την κοινότητα. Για παράδειγμα το Facetime του iPhone επιτρέπει σε μια οικογένεια να κάνει βιντεοδιάσκεψη από απόσταση. Έτσι ακόμα κι αν δεχτώ ότι αυτές οι μεγάλες τεχνολογικές τάσεις διευρύνουν το χάσμα ανάμεσα στους ανθρώπους, δε μπορούν κάποιες μεμονωμένες τεχνολογίες να γεφυρώσουν αυτό το χάσμα;*

Zerzan: Καλά, υπάρχουν αυτοί οι επίδεσμοι, αυτά τα υποκατάστατα. Αυτή είναι η έλξη, γι' αυτό είναι δημοφιλή, αλλά στο μεταξύ διαλυόμαστε ολοένα και περισσότερο. Και μη με παρανοήσετε, τα χρησιμοποιώ κι εγώ. Έχω ένα στενό φίλο στη Σερβία. Πόσο συχνά θα τον δω; Όχι πολύ συ-

και αλληλεγγύη, τότε σχεδόν τα πάντα μπορούν να συμβούν. Και η τεχνολογία δε βοηθάει. Δεν είναι υποκατάστατο για την αληθινή συνοχή και επικοινωνία. Όλοι χρησιμοποιούν αυτό τον όρο - κάθε πολιτικός, κάθε προγραμματιστής - μιλάει για την κοινότητα, αλλά αυτή εξαφανίζεται με την έλευση της μαζικής κοινωνίας.

Ross: Κάν' το μου λίγο λιανά αυτό. Μιλώντας ειδικότερα για την Apple και τον Steve Jobs, και ευτυχώς δε χρειάζεται να εμβαθύνουμε πολύ επειδή η Apple ήταν πολύ μεγάλος παίκτης σε πολλές τεχνολογικές καινοτομίες τα τελευταία 20 χρόνια, τουλάχιστον στο χώρο της τεχνολογίας καταναλωτών. Πώς νομίζεις ότι αυτές οι τεχνολογίες απομακρύνουν τους ανθρώπους αναμεταξύ τους και από την κοινότητα;

Zerzan: Ναι, διατύπωσα κάτι πολύ γενικό, αλλά δε φαίνεται να είναι σύμπτωση ότι αυτό που αληθινά επιταχύνει πολύ είναι ο ρυθμός της τεχνολογικής αλλαγής, και οι άνθρωποι στην κοινωνική θεωρία δεν το προσέχουν και πολύ αυτό. Την ίδια στιγμή οι δεσμοί που κρατούν την κοινωνία δείχνουν να χαλαρώνουν με την πρόοδο της μαζικής κουλτούρας. Ξανά, μιλάω για την τεχνολογία σε ένα πιο θεμελιώδες επίπεδο, όχι μόνο για τις συσκευές της Apple. Από τη μια η τεχνολογική αλλαγή προχωράει γοργά, και από την άλλη οι άνθρωποι αποξενώνονται περισσότερο. Φυσικά αυτό δε γίνεται απ' τη μια νύχτα στην άλλη, αλλά όταν το δούμε αυτό ιστορικά, δε βαδίζουμε σωστά.

Ross: Ακούγεται σα να λες ότι αντί να συνδέσουμε τις κουκίδες από συγκεκριμένες τεχνολογίες ή ακόμα τεχνολογικές τάσεις σ' αυτή την έρπουσα τάση ανθρώπινης απομόνωσης, το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να δούμε το θέμα από απόσταση και να παρατηρήσουμε ότι τα δύο κυρίαρχα χαρακτηριστικά της σύγχρονης ζωής είναι η ταχεία τεχνολογική αλλαγή, και η αποσύνθεση της ανθρώπινης κοινότητας. Αλλά δεν είμαι τόσο σίγουρος ότι οι άνθρωποι απομακρύνονται φανερά ο ένας

από τον άλλον. Ίσως υπάρχει εμπειρική απόδειξη ότι οι άνθρωποι, όπως είπες ήδη, επικοινωνούν όσο ποτέ πριν. Ανέφερες τους ομαδικούς πυροβολισμούς σαν ένα σημάδι, αλλά αυτά τα φαινόμενα είναι ακόμα ανώμαλα, έτσι ποια άλλα συμπτώματα είναι αυτά που συσχετίζεις μ' αυτή την αποσύνθεση, τι είναι αυτό που κάνει τόσο φανερό σε σένα την απομάκρυνση των ανθρώπων ως είδος;

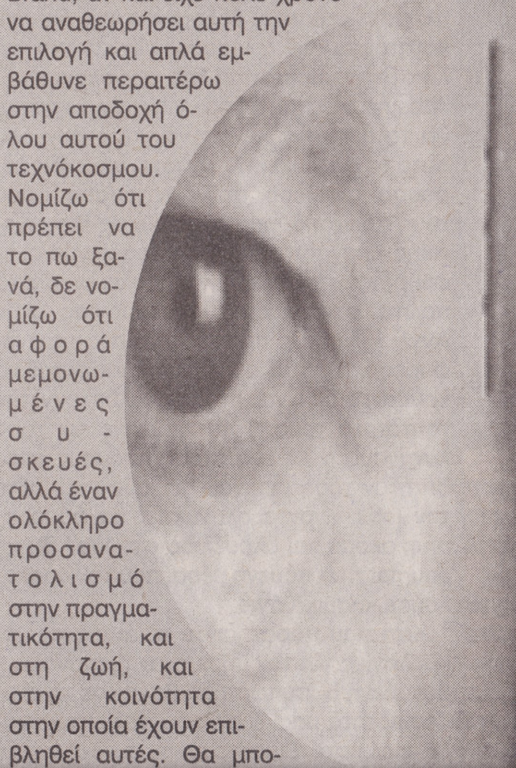
Zerzan: Κάτι που συχνά επισημαίνω σε διαλέξεις, είναι μια μελέτη που είδα σε ένα αμερικανικό κοινωνιολογικό περιοδικό που εξέταζε το πόσους φίλους έχουν οι ενήλικοι μέσα σε είκοσι χρόνια, από το 1985 ως το 2005. Στη μελέτη ο ορισμός του φίλου είναι κάποιος που εμπιστεύεσαι. Πάντως, μετά από χιλιάδες και χιλιάδες συνεντεύξεις αυτοί οι ερευνητές όρισαν ότι στα μέσα της δεκαετίας του '80 ο μέσος αμερικανός ενήλικος είχε τρεις φίλους, αλλά το 2005 ο αριθμός αυτός είχε πέσει στους δύο. Αυτό είναι πενήντα τοις εκατό λιγότερο μέσα σε είκοσι χρόνια. Η μελέτη επίσης ανέφερε ότι οι άνθρωποι που δεν είχαν καθόλου φίλους τριπλασιάστηκαν.

Μιλούσα με τη Sherry Terkel, από το M.I.T., που γράφει για τις νέες τεχνολογίες από τη μεριά του ψυχολόγου, και έδωσε μια ομιλία εδώ στο πανεπιστήμιο του Όρεγκον πριν καναδυό χρόνια, με ειδική αναφορά στην κόρη της που τότε ήταν 13 χρόνων. Μιλούσε για τη συνολική επίδραση της τεχνολογίας στην ανθρώπινη ψυχή, και έλεγε ότι σε μια συγκεκριμένη ηλικία η κόρη της δεν καταλάβαινε στην ουσία τη διαφορά ανάμεσα σε κάτι ζωντανό και μια μηχανή. Κλονίστηκε απ' αυτό και την αηδίασε, και έτσι ήταν μια πολύ ζωντανή διάλεξη. Αλλά στο τέλος, κι αυτό είναι τυπικό του σχολιασμού για τις φαύλες επιδράσεις της τεχνολογίας, σήκωσε τους ώμους σαν να λέει «ε καλά, αυτά είναι όλα μοντέρνα για σας» και κάθησε. Της είπα «περίμενε ένα δευτερόλεπτο, δεν μπορείς να μας λες δύο ώρες για το πόσο αναίσθητοι και μηχανοποιημένοι έχουμε γίνει, και μετά να σηκώνεις τους ώμους και να λες «ε καλά». Αυτό είναι ηθική και πνευματική χρεωκοπία».

τούς τους ανθρώπους, και ήταν η λάθος επιλογή. Έτσι η κρίσιμη ερώτηση είναι: πώς κατέληξε; Δεν είναι απλά μια θεωρητική ερώτηση, είναι μια εμπειρική ερώτηση: πώς φαίνεται μια κοινωνία που τα αγκαλιάζει αυτά, και επιταχύνει μ' αυτόν τον τρόπο ζωής;

Ross: *Αλλά αυτό είναι δίκαιο; Για να σε πιέσουμε λίγο ακόμα πάνω σ' αυτό, είναι δίκαιο να βλέπουμε την τεχνολογία συνολικά; Γιατί δε μπορούμε να επιλέξουμε ανάμεσα σε τεχνολογίες που κάνουν την πραγματική πολιτιστική ζημιά και μη, αντί να χρεώνουμε όλα τα κακά που έχει προκαλέσει η τεχνολογία σ' αυτήν την επιλογή της δεκαετίας του '60, αυτό το «ναι ή όχι;»*

Zerzan: Αυτό είναι δίκαιο επιχείρημα, και θα σας πω ότι ήμουν πολύ αναμεμιγμένος στη δεκαετία του '60 και δεν είχα ιδέα για το τι έρχεται, έτσι είναι εκτός τόπου να δαιμονοποιήσω κάποιον σαν τον Stewart Brand, αν και είχε πολύ χρόνο να αναθεωρήσει αυτή την επιλογή και απλά εμβάθυνε περαιτέρω στην αποδοχή όλου αυτού του τεχνόκοσμου. Νομίζω ότι πρέπει να το πω ξανά, δε νομίζω ότι αφορά μεμονωμένες συσκευές, αλλά έναν ολόκληρο προσανατολισμό στην πραγματικότητα, και στη ζωή, και στην κοινότητα στην οποία έχουν επιβληθεί αυτές. Θα μπο-

δες αισθητήρες υπολογιστών που εμποδίζουν ένα φυσιολογικό άνθρωπο να κάνει επισκευές κάτω από το καπώ ενός αυτοκινήτου. Τα παιδιά παλιά μπορούσαν να κάνουν το δικό τους ραδιόφωνο. Υπήρχαν καιροί που μπορούσες να έχεις κάποια πρόσβαση ή κάποιο πρακτορείο, αλλά τώρα χρειάζεσαι έναν ειδικό. Αυτό δεν είναι υγιές. Πρέπει να ξανα-αποκτήσουμε τις ικανότητές μας κατά την άποψή μου, αλλιώς απλώς καθόμαστε παθητικά περιμένοντας ν' αγοράσουμε το επόμενο προϊόν.

Ross: *Που θα τοποθετούσες μια φιγούρα σαν τον Jobs μέσα στο φάσμα των καινοτόμων της τεχνολογίας, με τη δέουσα προσοχή σ' αυτό που περιέγραψες προηγουμένως ως την ηθική διάσταση της καινοτομίας;*

Zerzan: Καλά, ήταν προφανώς πολύ καλός στο να κάνει όλα αυτά τα πράγματα, αυτές τις συσκευές, να δουλέψουν ευκολότερα. Το έκανε με το μάρκετινγκ, και με την τεχνολογία που διαπέρασε γενιές ώστε άνθρωποι σαν κι εμένα δε χρειάστηκαν να κάνουν κάποιο προγραμματισμό ή τίποτα τέτοιο. Αντ' αυτού απλά κουνάμε άγαρμπα το δάχτυλό μας σε μια οθόνη και αυτό ήταν. Αλλά αν το κάνεις αυτό για καιρό, στο τέλος δε χρειάζεται να ξέρεις τίποτα, απλά είσαι αδρανής, μια άμορφη μάζα, να κάθεσαι και να πατάς ένα κουμπί, και μετά τι γίνεται με τη θέση μας στον κό-

βρεις το ελκυστικό κομμάτι της ανταλλαγής. Όπως είπες κι εσύ, μπορείς να προσέχεις την οικογένειά σου, να κάνεις κάτι χρήσιμο, ή μπορεί απλά να κοιτάς άλλη μια οθόνη. Δυστυχώς αν δεις το τι πραγματικά συμβαίνει, αν το δεις εμπειρικά, ξοδεύουμε ολοένα και περισσότερο από το χρόνο μας κοιτάζοντας μια οθόνη ή μια άλλη οθόνη, και αυτό επιστρέφει στη μεσολάβηση, την αίσθηση ότι υπάρχουν όλο και περισσότερες επίπεδες οθόνες ανάμεσά μας και ανάμεσα στα πράγματα που έχουν σημασία.

Ross: *Γυρνώντας πάλι στην κληρονομία του Jobs, υπάρχει κάποιο προϊόν της Apple, ή κάποιο που τροφοδοτείται από την Apple που θεωρείς ιδιαίτερα διαβρωτικό για την κουλτούρα;*

Zerzan: Διάβαζα στους New York Times γι' αυτή την εφαρμογή του iPhone, το Baby Cry, που ερμηνεύει το κλάμα του μωρού όταν ξυπνάει, αν είναι υγρό, ή πεινάει ή κάτι άλλο. Το σκέφτομαι, και λέω στον εαυτό μου: το ανθρώπινο είδος υπάρχει γύρω στα δύο εκατομμύρια χρόνια και τώρα έχουμε ένα γαμημένο μηχάνημα να μας πει, τι σημαίνει το κλάμα του μωρού μας. Αν δεν είναι αυτό φρικτό, δεν ξέρω τι είναι. Για μένα, αυτό είναι ενδεικτικό για την εξάρτησή μας απ' αυτές τις συσκευές, και μπορείς να πεις ότι αυτό είναι ένα παλαβό παράδειγμα, αλλά δεν είναι ενδεικτικό για το που πηγαίνουμε; Και είναι παντού, αυτή η εξάρτηση. Πότε χρειαζόμασταν προσωπική υποστήριξη (life coaching) (ΣτΜ: μορφή ψυχοθεραπείας που ξεκίνησε στις ΗΠΑ τη δεκαετία του '80); Και πότε υπήρχαν δισεκατομμύρια και δισεκατομμύρια δολάρια σε βιβλία αυτο-βοήθειας;

Όσο για τον ίδιο τον Jobs, διάβαζα όλα αυτά τα εισαγωγικά περί της κομψότητας της Apple και το τι έκανε ο Jobs για να επανεισάγει μια αισθητική, και αναρωτιόμουνα: έχουμε εκατομμύρια τέτοιες συσκευές που είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα, και που για μένα είναι αρκετά στείρες: Που είναι η καλλιτεχνία; Δεν είναι μεγαλύτερη μαζικοποίηση (massification) των πάντων;

θρώπων ως είδος;

Zerzan: Κάτι που συχνά επισημαίνω σε διαλέξεις, είναι μια μελέτη που είδα σε ένα αμερικανικό κοινωνιολογικό περιοδικό που εξέταζε το πόσους φίλους έχουν οι ενήλικοι μέσα σε είκοσι χρόνια, από το 1985 ως το 2005. Στη μελέτη ο ορισμός του φίλου είναι κάποιος που εμπιστεύεσαι. Πάντως, μετά από χιλιάδες και χιλιάδες συνεντεύξεις αυτοί οι ερευνητές όρισαν ότι στα μέσα της δεκαετίας του '80 ο μέσος αμερικανός ενήλικος είχε τρεις φίλους, αλλά το 2005 ο αριθμός αυτός είχε πέσει στους δύο. Αυτό είναι πενήντα τοις εκατό λιγότερο μέσα σε είκοσι χρόνια. Η μελέτη επίσης ανέφερε ότι οι άνθρωποι που δεν είχαν καθόλου φίλους τριπλασιάστηκαν.

Μιλούσα με τη Sherry Terkel, από το M.I.T., που γράφει για τις νέες τεχνολογίες από τη μεριά του ψυχολόγου, και έδωσε μια ομιλία εδώ στο πανεπιστήμιο του Όρεγκον πριν καναδυό χρόνια, με ειδική αναφορά στην κόρη της που τότε ήταν 13 χρόνων. Μιλούσε για τη συνολική επίδραση της τεχνολογίας στην ανθρώπινη ψυχή, και έλεγε ότι σε μια συγκεκριμένη ηλικία η κόρη της δεν καταλάβαινε στην ουσία τη διαφορά ανάμεσα σε κάτι ζωντανό και μια μηχανή. Κλονίστηκε απ' αυτό και την αηδίασε, και έτσι ήταν μια πολύ ζωντανή διάλεξη. Αλλά στο τέλος, κι αυτό είναι τυπικό του σχολιασμού για τις φαύλες επιδράσεις της τεχνολογίας, σήκωσε τους ώμους σαν να λέει «ε καλά, αυτά είναι όλα μοντέρνα για σας» και κάθησε. Της είπα «περίμενε ένα δευτερόλεπτο, δεν μπορείς να μας λες δύο ώρες για το πόσο αναίσθητοι και μηχανοποιημένοι έχουμε γίνει, και μετά να σηκώνεις τους ώμους και να λες «ε καλά». Αυτό είναι ηθική και πνευματική χρεωκοπία».

Ross: *Έχοντας ως προϋπόθεση τη θέση σου ότι η τεχνολογία είναι ένα κακό πράγμα, ή τουλάχιστον κακή για τις ανθρώπινες κοινότητες, θεωρείς τους πρωτοπόρους της τεχνολογίας όπως ο Steve Jobs, κακούς ηθοποιούς σε σχέση με μας που απλά χρησιμοποιούμε την τεχνολογία;*

Zerzan: Ναι. Θα σας δώσω ένα ακραίο παράδειγμα. Κατά τη διάρκεια της δίκης του Unabomber στα τέλη της δεκαετίας του '90, τα μήντια, περιστασιακά, μου έπαιρναν συνεντεύξεις και προσπαθούσαν να με κάνουν να πω ότι «ήταν πολύ ωραίο που κά-

σουμε λίγο ακόμα πάνω σ' αυτό, είναι δίκαιο να βλέπουμε την τεχνολογία συνολικά; Γιατί δε μπορούμε να επιλέξουμε ανάμεσα σε τεχνολογίες που κάνουν την πραγματική πολιτιστική ζημιά και μη, αντί να χρεώνουμε όλα τα κακά που έχει προκαλέσει η τεχνολογία σ' αυτήν την επιλογή της δεκαετίας του '60, αυτό το «ναι ή όχι;»

Zerzan: Αυτό είναι δίκαιο επιχείρημα, και θα σας πω ότι ήμουν πολύ αναμεμιγμένος στη δεκαετία του '60 και δεν είχα ιδέα για το τι έρχεται, έτσι είναι εκτός τόπου να δαιμονοποιήσω κάποιον σαν τον Stewart Brand, αν και είχε πολύ χρόνο να αναθεωρήσει αυτή την επιλογή και απλά εμβάθυνε περαιτέρω στην αποδοχή όλου αυτού του τεχνόκοσμου. Νομίζω ότι πρέπει να το πω ξανά, δε νομίζω ότι αφορά μεμονωμένες συσκευές, αλλά έναν ολόκληρο προσανατολισμό στην πραγματικότητα, και στη ζωή, και στην κοινότητα στην οποία έχουν επιβληθεί αυτές. Θα μπορούσα να αναφέρω τον Martin Heidegger που το έβλεπε σαν κάτι πολύ πιο βασικό, πώς πραγματικά σχετιζόμαστε με τον κόσμο. Αισθανόταν ότι όταν πιέζεται κάτι πολύ τότε γίνεται καύσιμο για τη τεχνολογία. Όλα αποτελούν ένα τεχνολογικό ζήτημα, και όλα τ' άλλα αποκλείονται. Γι' αυτό αποκαλούσε την τεχνολογία το τέλος της φιλοσοφίας, επειδή αυτά τα κατεξοχήν τεχνικά ζητήματα έρχονται να υπερπηδήσουν ο,τιδήποτε άλλο. Σ' ένα βαθμό μπορούμε να το δούμε αυτό τώρα στην πολιτική, όπου το καθεστώς φαίνεται να έχει γίνει πιο προσανατολισμένο στην τεχνολογία, και τα αληθινά ανθρώπι-

κανότητές μας κατά την άποψή μου, αλλιώς απλώς καθόμαστε παθητικά περιμένοντας ν' αγοράσουμε το επόμενο προϊόν.

Ross: *Που θα τοποθετούσες μια φιγούρα σαν τον Jobs μέσα στο φάσμα των καινοτόμων της τεχνολογίας, με τη δέουσα προσοχή σ' αυτό που περιέγραψες προηγουμένως ως την ηθική διάσταση της καινοτομίας;*

Zerzan: Καλά, ήταν προφανώς πολύ καλός στο να κάνει όλα αυτά τα πράγματα, αυτές τις συσκευές, να δουλέψουν ευκολότερα. Το έκανε με το μάρκετινγκ, και με την τεχνολογία που διαπέρασε γενιές ώστε άνθρωποι σαν κι εμένα δε χρειάστηκαν να κάνουν κάποιο προγραμματισμό ή τίποτα τέτοιο. Αντ' αυτού απλά κουνάμε άγαρμπα το δάχτυλό μας σε μια οθόνη και αυτό ήταν. Αλλά αν το κάνεις αυτό για καιρό, στο τέλος δε χρειάζεται να ξέρεις τίποτα, απλά είσαι αδρανής, μια άμορφη μάζα, να κάθεσαι και να πατάς ένα κουμπί, και μετά τι γίνεται με τη θέση μας στον κόσμο; Κινούμαστε πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη και έχουμε κάποια αυτονομία και δυνατότητα στο να ξέρουμε πώς να κάνουμε κάποια πράγματα. Αν δεν ξέρουμε να κάνουμε τίποτα, τότε στο τέλος όταν το σύστημα καταρρεύσει, τη βάψαμε, επειδή δε θα ξέρουμε ούτε τα πιο απλά πράγματα - και συμπεριλαμβάνω και τον εαυτό μου μέσα. Δεν έχω πολλές ουσιαστικές ικανότητες, σε σχέση με την αλληλεπίδραση με τη γη στην οποία ζούμε.

Ross: *Δεν είναι ένα πρακτικό επιχείρημα αυτό, αφού σχετίζεται με την τελική μας επιβίωση; Έτσι αν υπάρχει αυτή η αναπό-*

την αίσθηση ότι υπάρχουν όλο και περισσότερες επίπεδες οθόνες ανάμεσά μας και ανάμεσα στα πράγματα που έχουν σημασία.

Ross: *Γυρνώντας πάλι στην κληρονομιά του Jobs, υπάρχει κάποιο προϊόν της Apple, ή κάποιο που τροφοδοτείται από την Apple που θεωρείς ιδιαίτερα διαβρωτικό για την κουλτούρα;*

Zerzan: Διάβαζα στους New York Times γι' αυτή την εφαρμογή του iPhone, το Baby Cry, που ερμηνεύει το κλάμα του μωρού όταν ξυπνάει, αν είναι υγρό, ή πεινάει ή κάτι άλλο. Το σκέφτομαι, και λέω στον εαυτό μου: το ανθρώπινο είδος υπάρχει γύρω στα δύο εκατομμύρια χρόνια και τώρα έχουμε ένα γαμημένο μηχάνημα να μας πει, τι σημαίνει το κλάμα του μωρού μας. Αν δεν είναι αυτό φρικτό, δεν ξέρω τι είναι. Για μένα, αυτό είναι ενδεικτικό για την εξάρτησή μας απ' αυτές τις συσκευές, και μπορείς να πεις ότι αυτό είναι ένα παλαβό παράδειγμα, αλλά δεν είναι ενδεικτικό για το που πηγαίνουμε; Και είναι παντού, αυτή η εξάρτηση. Πότε χρειαζόμασταν προσωπική υποστήριξη (life coaching) (ΣτΜ: μορφή ψυχοθεραπείας που ξεκίνησε στις ΗΠΑ τη δεκαετία του '80); Και πότε υπήρχαν δισεκατομμύρια και δισεκατομμύρια δολάρια σε βιβλία αυτο-βοήθειας;

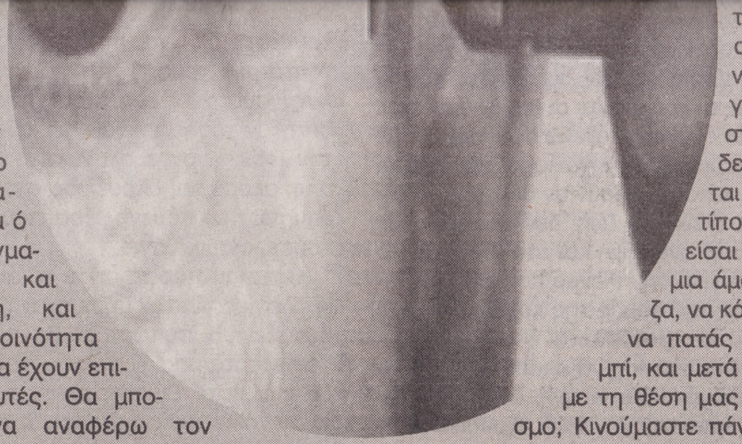
Όσο για τον ίδιο τον Jobs, διάβαζα όλα αυτά τα εισαγωγικά περί της κομψότητας της Apple και το τι έκανε ο Jobs για να επανεισάγει μια αισθητική, και αναρωτιόμουνα: έχουμε εκατομμύρια τέτοιες συσκευές που είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα, και που για μένα είναι αρκετά στείρες: Που είναι η καλλιτεχνία; Δεν είναι μεγαλύτερη μαζικοποίηση (massification) των πάντων; Έχουμε όλα αυτά τα iPhone που μοιάζουν όλα μεταξύ τους, κι όμως δεν έπρεπε να υπάρχει κάτι που να διακρίνεται προσωπικά, ή κάτι με την προσωπική σου σφραγίδα επάνω του; Μου φαίνεται κίβδηλο επιχείρημα να πούμε ότι ο Jobs μάς έδωσε όλη αυτή την καλλιτεχνία και αισθητική. Αυτό είναι μόνο αλήθεια από μια σκοπιά καθολικά μαζικής παραγωγής. Έτσι ορίζουμε τώρα την καλλιτεχνία και την αισθητική; Ελπίζω πως όχι.

Ross: *Κλείνοντας, αν κοιτάξουμε μπροστά 500 χρόνια από τώρα - πριν ή μετά την καταστροφή, πώς πιστεύεις ότι θα θυμόμαστε*

ρη της δεν καταλάβαινε στην ουσία τη διαφορά ανάμεσα σε κάτι ζωντανό και μια μηχανή. Κλονίστηκε απ' αυτό και την αηδίασε, και έτσι ήταν μια πολύ ζωντανή διάλεξη. Αλλά στο τέλος, κι αυτό είναι τυπικό του σχολιασμού για τις φαύλες επιδράσεις της τεχνολογίας, σήκωσε τους ώμους σαν να λέει «ε καλά, αυτά είναι όλα μοντέρνα για σας» και κάθησε. Της είπα «περίμενε ένα δευτερόλεπτο, δεν μπορείς να μας λες δύο ώρες για το πόσο αναίσθητοι και μηχανοποιημένοι έχουμε γίνει, και μετά να σηκώνεις τους ώμους και να λες «ε καλά». Αυτό είναι ηθική και πνευματική χρεωκοπία».

Ross: Έχοντας ως προϋπόθεση τη θέση σου ότι η τεχνολογία είναι ένα κακό πράγμα, ή τουλάχιστον κακή για τις ανθρώπινες κοινότητες, θεωρείς τους πρωτοπόρους της τεχνολογίας όπως ο Steve Jobs, κακούς ηθοποιούς σε σχέση με μας που απλά χρησιμοποιούμε την τεχνολογία;

Zerzan: Ναι. Θα σας δώσω ένα ακραίο παράδειγμα. Κατά τη διάρκεια της δίκης του Unabomber στα τέλη της δεκαετίας του '90, τα μήντια, περιστασιακά, μου έπαιρναν συνεντεύξεις και προσπαθούσαν να με κάνουν να πω ότι «ήταν πολύ ωραίο που κάποιος έστελνε βόμβες με το ταχυδρομείο σ' αυτούς τους ανθρώπους» το οποίο ποτέ δεν είπα, και δεν το πιστεύω. Αλλά θα απαντούσα ότι ενώ δεν πίστευα στο να στέλνει κανείς βόμβες με το ταχυδρομείο, αυτό δε σήμαινε ότι αυτοί οι άνθρωποι, οι στόχοι, ήταν αθώοι. Άνθρωποι σαν τον Jobs που επινοούν αυτές τις συσκευές τύπου «ο Θαυμαστός Καινούργιος Κόσμος» επιλέγουν, κι υπάρχει μια ηθική διάσταση σ' αυτές τις επιλογές. Θυμάμαι τον Stewart Brand του Whole Earth Catalog που είπε κάποτε ότι «στη δεκαετία του '60 κάποιοι από εμάς συνειδητοποίσαν ότι το ερώτημα ήταν «τεχνολογία, ναι ή όχι;» και βασικά απαντήσαμε «ναι»». Αυτό περιλαμβάνει ανθρώπους σαν τον Leary και τον Kesey και άλλους που πίστευαν ότι υπήρχε αυτή η μεγάλη υπόσχεση στην τεχνολογία, ότι μπορούσαμε να πετύχουμε όλα αυτά τα πράγματα με τη μαγεία των υπολογιστών. Αυτή ήταν μια συνειδητή επιλογή από κάποιους απ' αυ- μεμονωμένες συσκευές, αλλά έναν ολόκληρο προσανατολισμό στην πραγματικότητα, και στη ζωή, και στην κοινότητα στην οποία έχουν επιβληθεί αυτές. Θα μπορούσα να αναφέρω τον Martin Heidegger που το έβλεπε σαν κάτι πολύ πιο βασικό, πώς πραγματικά σχετιζόμαστε με τον κόσμο. Αισθανόταν ότι όταν πιέζεται κάτι πολύ τότε γίνεται καύσιμο για τη τεχνολογία. Όλα αποτελούν ένα τεχνολογικό ζήτημα, και όλα τ' άλλα αποκλείονται. Γι' αυτό αποκαλούσε την τεχνολογία το τέλος της φιλοσοφίας, επειδή αυτά τα κατεξοχήν τεχνικά ζητήματα έρχονται να υπερπηδήσουν ο,τιδήποτε άλλο. Σ' ένα βαθμό μπορούμε να το δούμε αυτό τώρα στην πολιτική, όπου το καθεστώς φαίνεται να έχει γίνει πιο προσανατολισμένο στην τεχνολογία, και τα αληθινά ανθρώπινα ζητήματα υποκύπτουν υπό το βάρος του τεχνοκρατισμού.

Μπορούμε να πάμε πίσω σε απλά εργαλεία της λίθινης εποχής και τις αξίες ή επιλογές που ενσωματώνονται τότε. Για παράδειγμα, αν κοιτάξουμε απλά λίθινα εργαλεία, πριν φτάσουμε στα συστήματα και την τεχνολογία, δεν απαιτούν πολλή εξειδίκευση ή κατανομή εργασίας, και αναλόγως μπορούμε να δούμε την προοπτική της ισότητας: ο καθένας μπορεί να φτιάξει αυτό το εργαλείο, ο καθένας μπορεί να το χρησιμοποιήσει, δεν εξαρτιέσαι από κάποιον ειδικό για να το χρησιμοποιήσεις. Αλλά καθώς προχωράμε στον τεχνολογικό χρόνο, η ανάγκη για πολλούς ειδικούς τούς δίνει απόλυτη εξουσία επάνω μας, και αυτή είναι μια διαδικασία που μας αφαιρεί δυνατότητες και ικανότητες. Περιλαμβάνει ό,τι μπορούμε να σκεφτούμε. Οι άνθρωποι συνήθιζαν να δουλεύουν πάνω στα αυτοκίνητά τους, αλλά τώρα υπάρχουν εκατοντά- ταν. Αλλά αν το κάνεις αυτό για καιρό, στο τέλος δε χρειάζεται να ξέρεις τίποτα, απλά είσαι αδρανής, μια άμορφη μάζα, να κάθεσαι και να πατάς ένα κουμπί, και μετά τι γίνεται με τη θέση μας στον κόσμο; Κινούμαστε πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη και έχουμε κάποια αυτονομία και δυνατότητα στο να ξέρουμε πώς να κάνουμε κάποια πράγματα. Αν δεν ξέρουμε να κάνουμε τίποτα, τότε στο τέλος όταν το σύστημα καταρρεύσει, τη βάψαμε, επειδή δε θα ξέρουμε ούτε τα πιο απλά πράγματα - και συμπεριλαμβάνω και τον εαυτό μου μέσα. Δεν έχω πολλές ουσιαστικές ικανότητες, σε σχέση με την αλληλεπίδραση με τη γη στην οποία ζούμε.

Ross: Δεν είναι ένα πρακτικό επιχείρημα αυτό, αφού σχετίζεται με την τελική μας επιβίωση; Έτσι αν υπάρχει αυτή η αναπόφευκτη κατάρρευση, θα γίνουμε όλοι χελώνες και θα κυλιόμαστε ανάποδα στη λάσπη. Αλλά τι γίνεται αν δεν υπάρξει αυτή η κατάρρευση; Αν αυτές οι τεχνολογίες απλά προσφέρουν περισσότερο χρόνο για πράγματα όπως το να διαβάζουμε σε παιδιά, ή μια καλή συζήτηση;

Zerzan: Καλά, μπορεί να μην υπάρχει κατάρρευση. Δεν είμαι ένας αποκαλούμενος καταρρευσιακός που ποντάρω απλά στο να αποτύχουν όλα. Πιστεύω ότι υπάρχουν αρκετές πιθανότητες, καθώς τα συστήματά μας γίνονται πιο ανεξάρτητα και ευάλωτα, κάτι μικρό να ξετυλίξει πολλά απ' αυτά, αλλά σίγουρα δε βασίζομαι πολύ σ' αυτό. Είναι στο χέρι μας να κάνουμε επιλογές, όχι απλά να καθόμαστε και να περιμένουμε όλο αυτό το πράμα να πέσει. Αλλά ναι, υπάρχουν κι οι ανταλλαγές. Γι' αυτό οι άνθρωποι αγοράζουν αυτά τα πράγματα. Έχουν όντως αξία χρήσης, και μπορεί να πική υποστήριξη (life coaching) (ΣτΜ: μορφή ψυχοθεραπείας που ξεκίνησε στις ΗΠΑ τη δεκαετία του '80); Και πότε υπήρχαν δισεκατομμύρια και δισεκατομμύρια δολάρια σε βιβλία αυτο-βοήθειας;

Όσο για τον ίδιο τον Jobs, διάβαζα όλα αυτά τα εισαγωγικά περί της κομψότητας της Apple και το τι έκανε ο Jobs για να επανεισάγει μια αισθητική, και αναρωτιόμουνα: έχουμε εκατομμύρια τέτοιες συσκευές που είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα, και που για μένα είναι αρκετά στείρες: Που είναι η καλλιτεχνία; Δεν είναι μεγαλύτερη μαζικοποίηση (massification) των πάντων; Έχουμε όλα αυτά τα iPhone που μοιάζουν όλα μεταξύ τους, κι όμως δεν έπρεπε να υπάρχει κάτι που να διακρίνεται προσωπικά, ή κάτι με την προσωπική σου σφραγίδα επάνω του; Μου φαίνεται κίβδηλο επιχείρημα να πούμε ότι ο Jobs μάς έδωσε όλη αυτή την καλλιτεχνία και αισθητική. Αυτό είναι μόνο αλήθεια από μια σκοπιά καθολικά μαζικής παραγωγής. Έτσι ορίζουμε τώρα την καλλιτεχνία και την αισθητική; Ελπίζω πως όχι.

Ross: Κλείνοντας, αν κοιτάξουμε μπροστά 500 χρόνια από τώρα - πριν ή μετά την καταστροφή, πώς πιστεύεις ότι θα θυμόμαστε τον Steve Jobs;

Zerzan: Αν επιβιώσουμε τόσο πολύ, δε θα έχουμε μια θετική εικόνα του Jobs, επειδή σε κάποιο σημείο θα συνειδητοποιήσουμε από που προέρχεται αυτή η «κομψή» τεχνολογία. Βασίζεται εξολοκλήρου στη βιομηχανοποίηση, σε άσχημα πράγματα που δε θέλουμε να σκεφτόμαστε αυτή τη στιγμή, πράγματα που συμβαίνουν στην Κίνα και την Ινδία. Μπορούμε να θαυμάζουμε με περίτεχνες φράσεις τα καθαρά και λαμπερά γκάτζετ που παράγει ο Steve Jobs, αλλά για να τα αποκτήσουμε έχουμε την άσχημη, συστηματική επίθεση στο φυσικό κόσμο. Αυτό είναι το άλλο ξεκάθαρο πράγμα που δε συζητήσαμε. Αν συνεχίσουμε μ' αυτό το ρυθμό, θα είμαστε τυχεροί αν επιβιώσουμε άλλα πενήντα χρόνια.

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Οι αναρχικοί και η Μεξικανική Επανάσταση (Praxedis G. Guerrero 1882-1910)

Β΄ ΜΕΡΟΣ

«Είναι προτιμότερο να πεθαίνεις ορθός από το να ζήσεις γονατιστός»

Μετά την κακότυχη επίθεση στην Palomas ο Πραξέντις και ο Ενρίκε Φλόρες Μαγκόν πορεύτηκαν πεζή στο Ελ Πάσο μέσω του Θιουδάδ Γκουζόναν και του Θιουδάδ Χουάρεθ. Από το Ελ Πάσο πήγαν στο Αλμπουρκέρκι του Νέο Μεξικό, όπου ο Πραξέντις έμεινε μέχρι να θεραπευθούν οι πληγές από τα τραύματά του. Καθώς ανάρρωνε, έγραψε άρθρα για το Φιλελεύθερο περιοδικό «Reform, Libertad y Justicia» του Ώστιν Τέξας, υπό τον Antonio de P. Aranjo και τον Tomas Sarabia, αλλά ο Aranjo συνελήφθη από τις αρχές των ΗΠΑ και η έκδοση ανεστάλη.

Όταν θεραπεύτηκε, ο Πραξέντις, έφυγε από το Αλμπουρκέρκι και πήγε στο Ντάγκλας της Αριζόνα, ενώ ο Ενρίκε Φλόρες Μαγκόν πήγε στο Σαν Φρανσίσκο. Στο Ντάγκλας ήρθε σε επαφή με τον Jesus M. Rangel και άρχισε να σχεδιάζει μια τρίτη και ευτυχώς, αυτή τη φορά, επιτυχημένη εξέγερση. Μετά το Las Vecas ο Rangel ηγήθηκε μιας οπισθοχώρησης όταν τον Αύγουστο αυτός και μια μικρή ομάδα ανταρτών του PLM έστησαν ενέδρα σε μια φάλαγγα ομοσπονδιακών (federales) στη Σιέρρα ντελ Μπούρο, Coahuila, σκοτώνοντας 20 στρατιώτες.

Το Σεπτέμβριο ο Πραξέντις πήγε στο Ελ Πάσο όπου μπόρεσε να οργανώσει περισσότερες επαναστατικές ομάδες ενώ ο Rangel πήγε στην Οκλαχόμα για να συγκεντρώσει χρήματα για το σκοπό του PLM από Μεξικανούς ανθρακωρύχους.

Στις αρχές του 1909 ο Πραξέντις, σαν ειδικός αντιπρόσωπος της Junta, γύρισε τις κεντρικές και νότιες πολιτείες του Μεξικό, ερχόμενος σε επαφή με όσο πιο πολλές ενεργές ομάδες μπορούσε. Την ίδια στιγμή ο Hilario C. «Grupo cultural Ricardo Flores Magon» στην Πόλη του Μεξικό το 1924 [1].

Σύντομα μετά την εμφάνιση του «Punto Rojo» ο Πραξέντις αναγκάστηκε να φύγει από το Ελ Πάσο και το περιοδικό τότε διηύθυναν ένας αμερικανός σοσιαλιστής, ο William Lowe και δύο μεξικανοί, ο Clemente Garcia και ο Antonio Velaral.

Στις αρχές του 1910 ο Πραξέντις δούλευε στο Χιούστον, Τέξας, έως ότου αναγκάστηκε να μετακινηθεί στο Μπρίτζπορτ όπου δούλεψε σε ανθρακωρυχεία. Συνεισέφερε επίσης άρθρα στην «Evolucion Social», μια φιλελεύθερη εβδομαδιαία εφημερίδα στο Tohay. Στα τέλη Μαΐου Ιούνιο (ο Madero συμμετείχε στο αντιπολιτευόμενο κόμμα και μετά την ήττα του κατηγόρησε τον Ντίαζ για νοθεία των εκλογών) σχεδίαζε μια εξέγερση για τις 20 Νοεμβρίου. Τα σχέδιά τους, όμως, δε θα υλοποιούνταν. Έτσι, ήρθαν σε επαφή με πολλές ομάδες του PLM στο Μεξικό ώστε η εξέγερσή τους να συμπέσει μ' αυτή του Madero. Φρόντισαν να στείλουν και μια γενική εγκύκλιο στην οποία εξηγούσαν αρκετά καθαρά τον τρόπο με τον οποίο οι ομάδες θα δρούσαν προς τους υποστηρικτές του Madero.

«... *Η Junta σας συμβουλεύει να εξεγερθείτε ένοπλα χρησιμοποιώντας το κίνημα του Madero, αλλά να μην ενωθείτε μ' αυτό... να προσεγγίσετε όλους αυτούς που έχουν καλή πίστη και είναι πρόθυμοι να πολεμήσουν. Προσπαθώντας ταυτόχρονα να αντιμετωπίσετε όλες τις τάσεις των Μαδερικών, έτσι ώστε η Επανάσταση να μπορεί να γίνει για το καλό του Μεξικανικού λαού, αντί για να εγκληματίσουν όσοι φιλοδοξούν να πάρουν την εξουσία...*» [2]

Αυτές οι οδηγίες υπογράφηκαν από όλα τα μέλη της Junta.

Οι Μαδεριστές εξεγέρθηκαν την καθορισμένη μέρα αλλά ηττήθηκαν. Το PLM, τώρα, πέρασε στην επίθεση.

Στα τέλη Νοεμβρίου ο Πραξέντις έφυγε από το Λος Άντζελες για το Ελ Πάσο όπου συγκέντρωσε μια ομάδα 22 ανδρών, και τη νύχτα της 19ης Δεκεμβρίου πέρασε τα σύνορα προς την Chihuahua. Το σχέδιό του ήταν να καταλάβει διάφορες μικρές πόλεις στα βόρεια της πολιτείας και μετά να βαδίσει για την ομώνυμη πρωτεύουσα. Στις 22 Δεκεμβρίου οι εξεγερμένοι απαλλοτρίωσαν ένα τρένο που πήγαινε στο Ελ Πάσο, 20 χλμ. νότια του Θιουδάδ Χουάρεζ. Πήραν τη μηχανή και ένα αυτοκίνητο και πήγαν μέχρι το Γκούζμαν ανατινάζοντας γέφυρες και κόβοντας τηλεγραφικά καλώδια πίσω τους. Στο Ελ Σαμπενάλ ενώθηκαν μαζί τους άλλοι 25 αντάρτες. Εκείνη τη μέρα ο Πραξέντις μπόρεσε να στείλει μια αναφορά πίσω στη Junta στο Λος Άντζελες:

«*Μέχρι σήμερα δεν υπήρχε τίποτα νέο. Αλλά σήμερα ο Βορειοδυτικός Σιδηρόδρομος είναι χωρίς γέφυρες. Οι άνθρωποι έρχονται μαζί μας εθελοντικά, Guerrero*». [3]

Στο Γκούζμαν οι εξεγερμένοι χωρίστηκαν σε δυο φάλαγγες. Ενω η μία, υπό τον Prisciliano G. Silva βάδισε προς τη Laguna de Santa Maria, η άλλη αποτελούμενη από 32 άνδρες υπό τον Πραξέντις βάδισε προς το Casas Grandes. Η πρόθεσή τους ήταν να καταλάβουν αυτή την πόλη αν και ήταν εγκαταλειμμένη, όταν ανακάλυψαν ότι κρυβόταν ένας στρατώνας με 450 federales. Προσπερνώντας το Casas Grandes επιτέθηκαν στην πόλη Janos στις 29 Δεκεμβρίου. Μετα από μια μακρά και αιματηρή μάχη οι εξεγερμένοι του PLM κατέλαβαν την πόλη, αλλά πριν

Από αριστερά προς δεξιά, τα μέλη της Οργανωτικής Επιτροπής του Ελευθεριακού Μεξικανικού Κόμματος

Β΄ ΜΕΡΟΣ

«Είναι προτιμότερο να πεθαίνεις ορθός από το να ζήσεις γονατιστός»

Μετά την κακότυχη επίθεση στην Palomas ο Πραξέντις και ο Ενρίκε Φλόρες Μαγκόν πορεύτηκαν πεζή στο Ελ Πάσο μέσω του Θιουδάδ Γκουζόναν και του Θιουδάδ Χουάρεθ. Από το Ελ Πάσο πήγαν στο Αλμπουρκέρκι του Νέο Μεξικό, όπου ο Πραξέντις έμεινε μέχρι να θεραπευθούν οι πληγές από τα τραύματά του. Καθώς ανάρρωνε, έγραψε άρθρα για το Φιλελεύθερο περιοδικό «Reform, Libertad y Justicia» του Ώστιν Τέξας, υπό τον Antonio de P. Aranjo και τον Tomas Sarabia, αλλά ο Aranjo συνελήφθη από τις αρχές των ΗΠΑ και η έκδοση ανεστάλη.

Όταν θεραπεύτηκε, ο Πραξέντις, έφυγε από το Αλμπουρκέρκι και πήγε στο Ντάγκλας της Αριζόνα, ενώ ο Ενρίκε Φλόρες Μαγκόν πήγε στο Σαν Φρανσίσκο. Στο Ντάγκλας ήρθε σε επαφή με τον Jesus M. Rangel και άρχισε να σχεδιάζει μια τρίτη και ευτυχώς, αυτή τη φορά, επιτυχημένη εξέγερση. Μετά το Las Vecas ο Rangel ηγήθηκε μιας οπισθοχώρησης όταν τον Αύγουστο αυτός και μια μικρή ομάδα ανταρτών του PLM έστησαν ενέδρα σε μια φάλαγγα ομοσπονδιακών (federales) στη Σιέρρα ντελ Μπούρο, Coahuila, σκοτώνοντας 20 στρατιώτες.

Το Σεπτέμβριο ο Πραξέντις πήγε στο Ελ Πάσο όπου μπόρεσε να οργανώσει περισσότερες επαναστατικές ομάδες ενώ ο Rangel πήγε στην Οκλαχόμα για να συγκεντρώσει χρήματα για το σκοπό του PLM από Μεξικανούς ανθρακωρύχους.

Στις αρχές του 1909 ο Πραξέντις, σαν ειδικός αντιπρόσωπος της Junta, γύρισε τις κεντρικές και νότιες πολιτείες του Μεξικό, ερχόμενος σε επαφή με όσο πιο πολλές ενεργές ομάδες μπορούσε. Την ίδια στιγμή ο Hilario C. Salis και ο Candido Donato Padua οργάνωναν δραστηριότητες για το PLM στις πολιτείες Oaxaca, Padua και Tlaxcala. Και οι δύο ήταν βετεράνοι της εξέγερσης του 1906 και ο Padua, ο οποίος ήταν ο «Στρατιωτικός» διοικητής της περιοχής Vera Cruz για το PLM, είχε καταφέρει να κρατήσει μια ομάδα ενεργή εκείνο τον καιρό. Ο Πραξέντις μπόρεσε να κρατήσει επαφή με αυτούς τους δυο συντρόφους γραπτώς, χρησιμοποιώντας το κωδικό όνομα Nihil.

Γυρνώντας στις ΗΠΑ, στις αρχές του Μαρτίου ταξίδεψε μέσω του Κάνσας του Μιζούρι και το Ιλλινόις μαζεύοντας υποστηρικτές του PLM, από μέλη του Σοσιαλιστικού Κόμματος.

Τον Αύγουστο ήταν ξανά στο Ελ Πάσο, όπου συνεργάστηκε με τον Rangel και την Andrea Villarreal, την αδερφή του Antonio, που ήταν αφοσιωμένοι στην οργανωτική και προπαγανδιστική δουλειά εκεί. Την επόμενη μέρα από την άφιξη του Πραξέντις, όμως, ο Rangel συνε-

«Grupo cultural Ricardo Flores Magon» στην Πόλη του Μεξικό το 1924 [1].

Σύντομα μετά την εμφάνιση του «Punto Rojo» ο Πραξέντις αναγκάστηκε να φύγει από το Ελ Πάσο και το περιοδικό τότε διηύθυναν ένας αμερικανός σοσιαλιστής, ο William Lowe και δύο μεξικανοί, ο Clemente Garcia και ο Antonio Velaral.

Στις αρχές του 1910 ο Πραξέντις δούλευε στο Χιούστον, Τέξας, έως ότου αναγκάστηκε να μετακινηθεί στο Μπρίτζπορτ όπου δούλεψε σε ανθρακωρυχεία. Συνεισέφερε επίσης άρθρα στην «Evolucion Social», μια φιλελεύθερη εβδομαδιαία εφημερίδα στο Tohay. Στα τέλη Μαΐου

Από αριστερά προς δεξιά, τα μέλη της Οργανωτικής Επιτροπής του Ελευθεριακού Μεξικανικού Κόμματος, το 1906: Anselmo L. Figueroa, Praxedis G. Guerrero, Ricardo Flores Magon, Enrique Flores Magon και Librado Rivera.

οι αρχές έκλεισαν με βίαιο τρόπο την «Punto Rojo» και ένα μήνα αργότερα ο Πραξέντις αναγκάστηκε να φύγει ξανά καθώς η δικτατορία του Ντίαζ τον επικήρυξε για 10.000 δολάρια.

Στις 3 Αυγούστου ο Ricardo Flores Magon, ο Antonio I. Villarreal και ο Librado Rivera απελευθερώθηκαν από τις φυλακές της Φλωρεντίας στην Αριζόνα, όπου εξέτισαν 18μηνη ποινή για τη φερόμενη «παραβίαση» των νόμων ουδετερότητας.

Πήγαν αμέσως στο Λος Άντζελες όπου τους υποδέχτηκαν στο σιδηροδρομικό σταθμό εκατοντάδες υποστηρικτές του PLM. Στα τέλη Αυγούστου ο Πραξέντις έφυγε από το Σαν Αντόνιο, όπου δούλευε στα εργοστάσια των σι-

θείτε μ' αυτό... να προσεγγίσετε όλους αυτούς που έχουν καλή πίστη και είναι πρόθυμοι να πολεμήσουν. Προσπαθώντας ταυτόχρονα να αντιμετωπίσετε όλες τις τάσεις των Μαδερικών, έτσι ώστε η Επανάσταση να μπορεί να γίνει για το καλό του Μεξικανικού λαού, αντί για να εγκληματίσουν όσοι φιλοδοξούν να πάρουν την εξουσία...» [2]

Αυτές οι οδηγίες υπογράφηκαν από όλα τα μέλη της Junta.

Οι Μαδεριστές εξεγέρθηκαν την καθορισμένη μέρα αλλά ηττήθηκαν. Το PLM, τώρα, πέρασε στην επίθεση.

Στα τέλη Νοεμβρίου ο Πραξέντις έφυγε από το Λος Άντζελες για το Ελ Πάσο όπου συγκέντρωσε μια ομάδα 22 ανδρών, και τη νύχτα της 19ης Δεκεμβρίου πέρασε τα σύνορα προς την Chihuahua. Το σχέδιό του ήταν να καταλάβει διάφορες μικρές πόλεις στα βόρεια της πολιτείας και μετά να βαδίσει για την ομώνυμη πρωτεύουσα. Στις 22 Δεκεμβρίου οι εξεγερμένοι απαλλοτρίωσαν ένα τρένο που πήγαινε στο Ελ Πάσο, 20 χλμ. νότια του Θιουδάδ Χουάρεζ. Πήραν τη μηχανή και ένα αυτοκίνητο και πήγαν μέχρι το Γκούζμαν ανατινάζοντας γέφυρες και κόβοντας τηλεγραφικά καλώδια πίσω τους. Στο Ελ Σαμπενάλ ενώθηκαν μαζί τους άλλοι 25 αντάρτες. Εκείνη τη μέρα ο Πραξέντις μπόρεσε να στείλει μια αναφορά πίσω στη Junta στο Λος Άντζελες:

«Μέχρι σήμερα δεν υπήρχε τίποτα νέο. Αλλά σήμερα ο Βορειοδυτικός Σιδηρόδρομος είναι χωρίς γέφυρες. Οι άνθρωποι έρχονται μαζί μας εθελοντικά, Guerrero». [3]

Στο Γκούζμαν οι εξεγερμένοι χωρίστηκαν σε δυο φάλαγγες. Ενώ η μία, υπό τον Prisciliano G. Silva βάδισε προς τη Laguna de Santa Maria, η άλλη αποτελούμενη από 32 άνδρες υπό τον Πραξέντις βάδισε προς το Casas Grandes. Η πρόθεσή τους ήταν να καταλάβουν αυτή την πόλη αν και ήταν εγκαταλειμμένη, όταν ανακάλυψαν ότι κρυβόταν ένας στρατώνας με 450 federales. Προσπερνώντας το Casas Grandes επιτέθηκαν στην πόλη Janos στις 29 Δεκεμβρίου. Μετα από μια μακρά και αιματηρή μάχη οι εξεγερμένοι του PLM κατέλαβαν την πόλη, αλλά πριν εξουδετερώσουν το απόσπασμα των federales που στρατοπέδευε εκεί, αυτοί πρόλαβαν να ειδοποιήσουν τη φρουρά του Casas Grandes. Αμέσως μια μονάδα 150 federales μαζί με ένα απόσπασμα αγροτών στάλθηκαν στο Janos. Στη νυχτερινή μάχη που ακολούθησε την αφιξή τους ο Πραξέντις τραυματίστηκε θανάσιμα. Πέθανε στην ηλικία των 28.

Το Νοέμβριο του 1932 έγινε εκταφή των λειψάνων του που μεταφέρθηκαν στην πρωτεύουσα της πολιτείας Chihuahua, όπου και ενταφιάστηκαν με μεγαλοπρέπεια. Αυτό δεν έγινε για να τιμηθεί ένας αναρχικός, αλλά μόνο ένας «εθνικός ήρωας» από ένα αποκαλούμενο «επαναστατικό» καθεστώς που τότε, όπως και σήμερα, επιβάλλει στους αναρχικούς τα πιο άγρια βασανιστήρια και τους δολοφονεί.

Κι όμως, τα λόγια του Πραξέντις εξακολουθούν να δίνουν τον τόνο της αλήθειας απέναντι στις σπέκουλες των εξουσιαστών:

χίσε να σχεδιάζει μια τρίτη και ευτυχώς, αυτή τη φορά, επιτυχημένη εξέγερση. Μετά το Las Vecas ο Rangel ηγήθηκε μιας οπισθοχώρησης όταν τον Αύγουστο αυτός και μια μικρή ομάδα ανταρτών του PLM έστησαν ενέδρα σε μια φάλαγγα ομοσπονδιακών (federales) στη Σιέρρα ντελ Μπούρο, Coahuila, σκοτώνοντας 20 στρατιώτες.

Το Σεπτέμβριο ο Πραξέντις πήγε στο Ελ Πάσο όπου μπόρεσε να οργανώσει περισσότερες επαναστατικές ομάδες ενώ ο Rangel πήγε στην Οκλαχόμα για να συγκεντρώσει χρήματα για το σκοπό του PLM από Μεξικανούς ανθρακωρύχους.

Στις αρχές του 1909 ο Πραξέντις, σαν ειδικός αντιπρόσωπος της Junta, γύρισε τις κεντρικές και νότιες πολιτείες του Μεξικό, ερχόμενος σε επαφή με όσο πιο πολλές ενεργές ομάδες μπορούσε. Την ίδια στιγμή ο Hilario C. Salis και ο Candido Donato Padua οργάνωναν δραστηριότητες για το PLM στις πολιτείες Oaxaca, Padua και Tlaxcala. Και οι δύο ήταν βετεράνοι της εξέγερσης του 1906 και ο Padua, ο οποίος ήταν ο «Στρατιωτικός» διοικητής της περιοχής Vera Cruz για το PLM, είχε καταφέρει να κρατήσει μια ομάδα ενεργή εκείνο τον καιρό. Ο Πραξέντις μπόρεσε να κρατήσει επαφή με αυτούς τους δυο συντρόφους γραπτώς, χρησιμοποιώντας το κωδικό όνομα Nihil.

Γυρνώντας στις ΗΠΑ, στις αρχές του Μαρτίου ταξίδεψε μέσω του Κάνσας του Μιζούρι και το Ιλλινόις μαζεύοντας υποστηρικτές του PLM, από μέλη του Σοσιαλιστικού Κόμματος.

Τον Αύγουστο ήταν ξανά στο Ελ Πάσο, όπου συνεργάστηκε με τον Rangel και την Andrea Villarreal, την αδερφή του Antonio, που ήταν αφοσιωμένοι στην οργανωτική και προπαγανδιστική δουλειά εκεί. Την επόμενη μέρα από την άφιξη του Πραξέντις, όμως, ο Rangel συνελήφθη από τις αρχές των ΗΠΑ για «παραβίαση» των νόμων ουδετερότητας και καταδικάστηκε σε φυλάκιση 18 μηνών. Μετά απ' αυτό το πισωγύρισμα ο Πραξέντις πήγε στο νότιο Τέξας, όπου βρήκε δουλειά για κάποιο καιρό σε ένα πριονιστήριο, αφού η νομοθετική μηχανή των ΗΠΑ άρχισε να τον παρενοχλεί.

Η άφιξη του Πραξέντις στο Ελ Πάσο συνέπεσε με την έκδοση του πρώτου τεύχους του «Punto Rojo», ενός επαναστατικού περιοδικού που σχεδίαζε μετά την ανάρρωσή του από το Palomas. Όπως τα περισσότερα Φιλελεύθερα περιοδικά στις ΗΠΑ, δέχτηκε την καταστολή από τις αρχές. Το «Punto Rojo» είχε τεράστια σημασία καθώς ήταν ένας από τους λίγους τρόπους που είχαν τα μέλη του PLM να κρατάνε επαφή με το κίνημα. Για το λίγο χρόνο που επιβίωσε το «Punto Rojo» πουλούσε 10.000 φύλλα σε κάθε τεύχος. Είναι άγνωστο πόσα φύλλα εξέδωσε, και δυστυχώς μόνο ορισμένα από τα άρθρα που έγραψε ο Πραξέντις γι' αυτό το έντυπο, αναπαρήχθησαν σε ένα μικρό τόμο επιλεγμένων έργων που δημοσίευσε η

Από αριστερά προς δεξιά, τα μέλη της Οργανωτικής Επιτροπής του Ελευθεριακού Μεξικανικού Κόμματος, το 1906: Anselmo L. Figueroa, Praxedis G. Guerrero, Ricardo Flores Magon, Enrique Flores Magon και Librado Rivera.

οι αρχές έκλεισαν με βίαιο τρόπο την «Punto Rojo» και ένα μήνα αργότερα ο Πραξέντις αναγκάστηκε να φύγει ξανά καθώς η δικτατορία του Ντίαζ τον επικήρυξε για 10.000 δολάρια.

Στις 3 Αυγούστου ο Ricardo Flores Magon, ο Antonio I. Villarreal και ο Librado Rivera απελευθερώθηκαν από τις φυλακές της Φλωρεντίας στην Αριζόνα, όπου εξέτισαν 18μηνη ποινή για τη φερόμενη «παραβίαση» των νόμων ουδετερότητας.

Πήγαν αμέσως στο Λος Άντζελες όπου τους υποδέχτηκαν στο σιδηροδρομικό σταθμό εκατοντάδες υποστηρικτές του PLM. Στα τέλη Αυγούστου ο Πραξέντις έφυγε από το Σαν Αντόνιο, όπου δούλευε στα εργοτάξια των σιδηροδρόμων και ενώθηκε με τον Ricardo Flores Magon στο Λος Άντζελες. Το Σεπτέμβρη η έκδοση της «Regeneracion» επαναλήφθηκε με τον Πραξέντις να είναι μέλος της συντακτικής ομάδας.

Με όλα τα μέλη της Junta τώρα μαζί, (εκτός από τον Juan Sarabia που ήταν φυλακισμένος στο Μεξικό), ετοιμάστηκαν τα σχέδια για μια τρίτη εξέγερση. Ήδη από τον Απρίλιο, η συνάντηση των «στρατιωτικών» ηγετών του PLM είχε αποφασίσει, ότι λόγω της γενικής αναταραχής στη χώρα, ο καιρός για επαναστατική δράση ήταν γόνιμος. Αυτή η άποψη ενδυναμώθηκε όταν το Μάρτιο 1500 ένοπλοι κατάδικοι/εργάτες κατέλαβαν το Vallaladolid του Yucatan για 4 μέρες και τον επόμενο μήνα άλλοι 300 κατέλαβαν το δημαρχείο του Bernardino Contla, Tlaxcala, στο όνομα του PLM και διαλύθηκαν μόνο όταν ένα απόσπασμα των federales κατέφθασε.

Καθώς ετοιμάζονται για την κοινωνική τους επανάσταση, τα μέλη της Junta βρέθηκαν κάπως προ εκπλήξεως όταν έμαθαν ότι ο Francisco O. Madero, ένας υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές που έγιναν τον προηγούμενο

Junta στο Λος Άντζελες:

«Μέχρι σήμερα δεν υπήρχε τίποτα νέο. Αλλά σήμερα ο Βορειοδυτικός Σιδηρόδρομος είναι χωρίς γέφυρες. Οι άνθρωποι έρχονται μαζί μας εθελοντικά, Guerrero». [3]

Στο Γκούζμαν οι εξεγερμένοι χωρίστηκαν σε δυο φάλαγγες. Ενώ η μία, υπό τον Prisciliano G. Silva βάδισε προς τη Laguna de Santa Maria, η άλλη αποτελούμενη από 32 άνδρες υπό τον Πραξέντις βάδισε προς το Casas Grandes. Η πρόθεσή τους ήταν να καταλάβουν αυτή την πόλη αν και ήταν εγκαταλειμμένη, όταν ανακάλυψαν ότι κρυβόταν ένας στρατώνας με 450 federales. Προσπερνώντας το Casas Grandes επιτέθηκαν στην πόλη Janos στις 29 Δεκεμβρίου. Μετα από μια μακρά και αιματηρή μάχη οι εξεγερμένοι του PLM κατέλαβαν την πόλη, αλλά πριν εξουδετερώσουν το απόσπασμα των federales που στρατοπέδευε εκεί, αυτοί πρόλαβαν να ειδοποιήσουν τη φρουρά του Casas Grandes. Αμέσως μια μονάδα 150 federales μαζί με ένα απόσπασμα αγροτών στάλθηκαν στο Janos. Στη νυχτερινή μάχη που ακολούθησε την άφιξή τους ο Πραξέντις τραυματίστηκε θανάσιμα. Πέθανε στην ηλικία των 28.

Το Νοέμβριο του 1932 έγινε εκταφή των λειψάνων του που μεταφέρθηκαν στην πρωτεύουσα της πολιτείας Chihuahua, όπου και ενταφιάστηκαν με μεγαλοπρέπεια. Αυτό δεν έγινε για να τιμηθεί ένας αναρχικός, αλλά μόνο ένας «εθνικός ήρωας» από ένα αποκαλούμενο «επαναστατικό» καθεστώς που τότε, όπως και σήμερα, επιβάλλει στους αναρχικούς τα πιο άγρια βασανιστήρια και τους δολοφονεί.

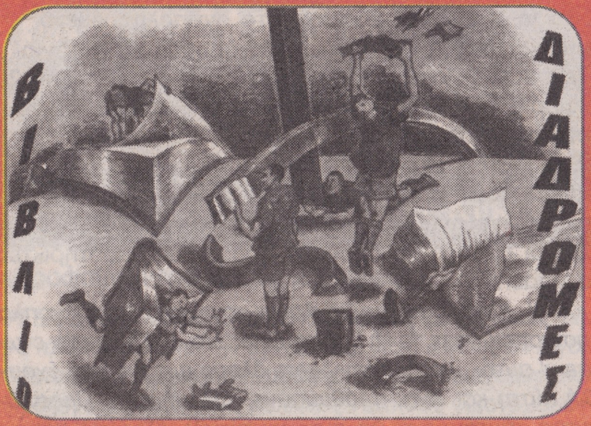
Κι όμως, τα λόγια του Πραξέντις εξακολουθούν να δίνουν τον τόνο της αλήθειας απέναντι στις σπέκουλες των εξουσιαστών:

«Δεν είμαι απλά ένας πολιτικός εχθρός του Στρατηγού Ντίαζ. Είμαι αναρχικός. Δεν πολεμώ επειδή μισώ την κυβέρνηση, αλλά επειδή αγαπάω μια ελεύθερη ανθρωπότητα... αν σκότωνα τους ανθρώπους, η τυραννία θα στεκόταν ακόμα... είναι αυτή που πολεμάω... Η τυραννία είναι το λογικό αποτέλεσμα μιας κοινωνικής αρρώστιας, της οποίας η παρούσα θεραπεία είναι η Επανάσταση», (Praxedis Guerrero).

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

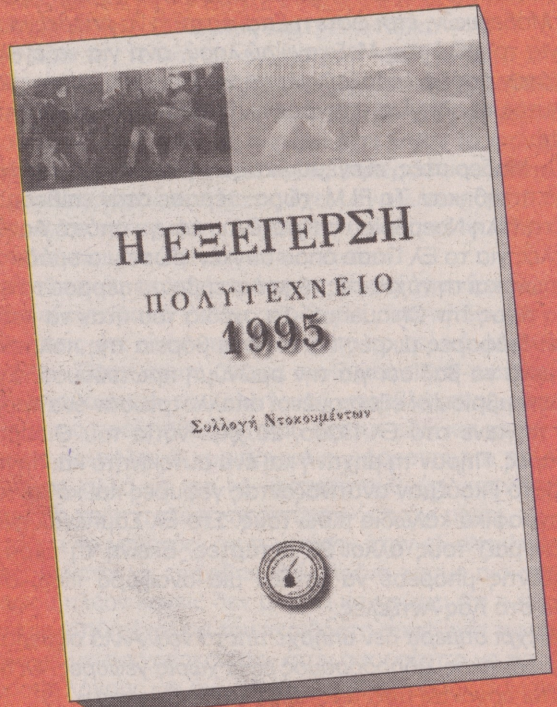
---

1. Praxedis G. Guerrero, Articulos lirerarios y de combate; pensamientos cron cas revolucioarias etc., Mexico D.F. 1924.
2. Circular dated November 16th 1910 q uoted ilZ 1).11. rle Santillan, Ricardo Flores Magorn. el apostal de la Revolucion social Alexicana. Mexico D.F. 1925.
3. Regeneracion, December 31st 1910.

Από την Αναρχική Αρχειοθήκη κυκλοφορεί το βιβλίο:

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995

Πρόκειται για μια Συλλογή Ντοκουμέντων που, μέσα σε 240 σελίδες μεγάλου σχήματος, δίνει μια εικόνα της κατάστασης που υπήρχε πριν, κατά και μετά το ξέσπασμα της εξέγερσης.

Στο βιβλίο περιλαμβάνεται ανέκδοτο υλικό καθώς και κείμενα που αναφέρονται στο σημαντικό αυτό γεγονός. Παρατίθε-

νομικούς– και τη **δεύτερη** (Νοέμβριος) κατάληψη του Χημείου μετά την **δολοφονία του 15χρονου Μιχάλη Καλτεζά** το 1985.

Γεγονότα που έχουν να κάνουν με το δυναμικό παρόν των αναρχικών, αλλά και με την διάδοση των αναρχικών απόψεων στα μέσα της δεκαετίας του '80, με την έκδοση εντύπων, όπως η δεκαπενθήμερη εφημερίδα **ΔΟΚΙΜΗ**, η **Αρένα**, η **Ανατροπή**, η **Ανατροπή Χωρίς Όρια**, τα περιοδικά **Άναρχος**, **Εκτός Ελέγχου** ή ο **Σπάρτακος** (και παλαιότερα το 1983 η εφημερίδα **Αλληλεγγύη** που εκδιδόταν σε χιλιάδες αντίτυπα), με **τα γεγονότα της Καλογρέζας**, τις εκφράσεις της κρατικής καταστολής, **την συγκρότηση της Ένωσης Αναρχικών, αλλά και την διάσπασή της.**

[...] Γεγονότα που έχουν άμεση σχέση με την αναρχική επέμβαση στα κοινωνικά δρώμενα και τη δυναμική που εκφράστηκε σε ένα πλήθος κοινωνικών δραστηριοποιήσεων με αφορμή διάφορα ζητήματα (εργατικά, φοιτητικά, μαθητικά, εκλογές, περιβαλλοντικά, ναρκωτικά, στρατός, φυλακές κ.α.) ξεπέρασε λογικές, αλλά και προοπτικές που άρχιζαν και τελείωναν με την έκφραση συμπαράστασης ή αλληλεγγύης σε διωκόμενους ή κρατούμενους.

[...] Την ίδια περίοδο η έντονη αλλεργία πλήθους νεολαίων -που έλκονταν από τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές- σε κάθε είδους κομματικές «παραδόσεις» δεν οδη-

κτικών την ίδια στιγμή, που η ίδια είτε συναινούσε ευθέως στους ευρύτερους ενοποιητικούς σχεδιασμούς της κυριαρχίας είτε διαπραγματευόταν με διάφορους τρόπους την όποια θέση της στην μετά το 1989 «νέα» εποχή. Κάτω απ' αυτό το πρίσμα μπορεί να ειδωθούν και οι επίμονες προσπάθειες από αναρχικής πλευράς να γίνει εκ νέου οικειοποιήσιμος ο χώρος του Πολυτεχνείου την συγκεκριμένη «επετειακή» ημερομηνία. Μια ημερομηνία στην οποία κάθε χρόνο η λεγόμενη «ουρά» έδινε ένα συγκρουσιακό παρόν καθ' όλη την διαδρομή της καθιερωμένης πορείας προς την αμερικάνικη πρεσβεία λοιδορώντας στην πράξη κάθε σκέψη των κομματικών για ανώδυνη αντιιμπεριαλιστική βολτούλα στα πλαίσια των μεταπολιτευτικών δημοκρατικών κεκτημένων.

Και η ευκαιρία δόθηκε. Δεν χαρίστηκε. Το χτύπημα –για το κράτος αλλά και για την αριστερά, κοινοβουλευτική, εξωκοινοβουλευτική, ένοπλη ή φιλοένοπλη– ήταν βαρύ. **Κανείς δεν μπορούσε να εγγυηθεί τι θα επακολουθούσε την επόμενη ημέρα εάν δεν επιλεγόταν η εισβολή στο Πολυτεχνείο.** Και το κράτος δεν είχε καμία διάθεση να ρισκάρει ενώ ήδη μεθοδεύονταν οι διαδικασίες διαδοχής του Παπανδρέου, αλλά και η εξασφάλιση των ευνοϊκότερων όρων έλευσης του «εκσυγχρονιστικού» μπλοκ, της λεγόμενης δηλαδή τότε «λύσης» Σημίτη. Η εξέγερση στο Πολυτεχνείο όχι απλά δεν βοηθούσε αυτές τις επιλογές, όχι απλά βρισκόταν έξω από κάθε συναινετική διαδικασία, αλλά στην κυριολεξία μπορούσε, εάν εξαπλωνόταν, να δημιουργήσει έναν πραγματικό εφιάλτη. Αποδείχτηκε, μάλιστα, περίτρανα ότι ακόμα και μετά την επέμβαση των κατασταλτικών δυνάμεων, την εκκένωση του χώρου και την σύλληψη των 500 και πλέον καταληψιών, η δυναμική του γεγονότος παρέμενε εκρηκτική. Γι' αυτό και πολεμήθηκε

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟ ΧΡΟΝΙΚΑ ΔΙΑΣΤΗΜΑ. Αυτό είναι μια αντανάκλαση της κοινωνικής δυναμικής που υπήρχε, κάνοντας το κράτος να είναι «συγκρατημένο».

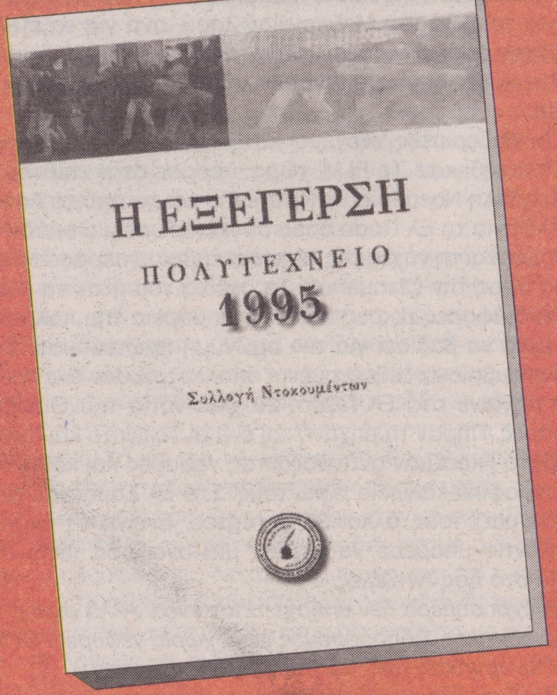
[...] **Κάθε εξέγερση είναι μοναδική.** Αυτή η μοναδικότητα είναι που μας επιτρέπει να διακρίνουμε τα χαρακτηριστικά που αναδείχτηκαν πριν, κατά και μετά την εκδήλωσή της. Και το ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ του 1995, δεν μπόρεσε να αποφύγει τη μοίρα των εξεγέρσεων που προηγήθηκαν από αυτό, αλλά και που το ακολούθησαν. ΠΡΟΗΓΗΘΗΚΕ σημαντικών εξελίξεων. Έτσι είναι. Ο κανόνας των εξεγέρσεων στον ελλαδικό χώρο είναι να προηγούνται (συνήθως) καταστάσεων και λιγότερο να έπονται.

Η Εξέγερση του 1995, όταν ξέσπασε με πολλές αφορμές, σηματοδότησε το τέλος μιας περιόδου τόσο της κυριαρχίας, όσο και των κοινωνικών αγώνων στον Ελλαδικό χώρο. Ήρθε σε μια στιγμή όπου έμπαινε σε πράξη η εφαρμογή των ευρύτερων σχεδίων της κυριαρχίας και για τον ελλαδικό χώρο.

Το Πολυτεχνείο του 1995, λόγω του χρονικού σημείου κατά το οποίο εκδηλώθηκε, αλλά και εξ αιτίας της πολυσυνθετότητας των συμμετεχόντων σ' αυτό, έδωσε κάτι το ξεχωριστό: την ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ διάσταση.

Καταθέτουμε, λοιπόν, αυτή μας την προσπάθεια ως μία συμβολή στην κοινωνική και ιστορική μνήμη και ελπίζουμε πως μέσα από το υλικό που έχει συγκεντρωθεί, σ' αυτή την έκδοση, αναδεικνύονται οι ουσιαστικές διαστάσεις της εξέγερσης του Νοέμβρη 1995, που κομβικό της σημείο ήταν η κατάληψη του Πολυτεχνείου ανήμερα της 22ης επετείου της εξέγερσης του 1973».

Το βιβλίο **Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995** διατίθεται σε κεντρικά βιβλιοπωλεία

Πρόκειται για μια Συλλογή Ντοκουμέντων που, μέσα σε 240 σελίδες μεγάλου σχήματος, δίνει μια εικόνα της κατάστασης που υπήρχε πριν, κατά και μετά το ξέσπασμα της εξέγερσης.

Στο βιβλίο περιλαμβάνεται ανέκδοτο υλικό καθώς και κείμενα που αναφέρονται στο σημαντικό αυτό γεγονός. Παρατίθενται, επίσης, αποσπάσματα από εφημερίδες, φωτογραφίες, προκηρύξεις, αφίσες καθώς και ανατυπώσεις εντύπων που είχαν εκδοθεί σε σχέση με την εξέγερση.

«Είναι δύσκολο να εκτιμήσει κάποιος ένα γεγονός εάν δεν προσπαθήσει να ανατρέξει όσον το δυνατόν πιο εμπεριστατωμένα στις απόψεις και στις καταβολές όσων συμμετείχαν με καθοριστικό τρόπο στην δημιουργία του. Σίγουρα κάτι τέτοιο αφορά μια συλλογική διεργασία στην οποία έχουν την δυνατότητα, αλλά και κάθε λόγο σε κάθε περίπτωση να συμβάλλουν πρώτα και κύρια οι αναρχικές ομάδες, όσο τουλάχιστον αφορά τους αναρχικούς. Γεγονότα που όπως προαναφέρθηκε σημάδεψαν τους κοινωνικούς αγώνες, γεγονότα που έφεραν στο προσκήνιο απόψεις και πρακτικές που ενόχλησαν το κράτος και τους μηχανισμούς του δεν «κλείνουν», όσα και αν έχουν καταγραφεί σε σχέση με

απόψεων στα μέσα της δεκαετίας του '80, με την έκδοση εντύπων, όπως η δεκαπενθήμερη εφημερίδα **ΔΟΚΙΜΗ**, η **Αρένα**, η **Ανατροπή**, η **Ανατροπή Χωρίς Όρια**, τα περιοδικά **Άναρχος**, **Εκτός Ελέγχου** ή ο **Σπάρτακος** (και παλαιότερα το 1983 η εφημερίδα **Αλληλεγγύη** που εκδιδόταν σε χιλιάδες αντίτυπα), με **τα γεγονότα της Καλογρέζας**, τις εκφράσεις της κρατικής καταστολής, **την συγκρότηση της Ένωσης Αναρχικών, αλλά και την διάσπασή της.**

[...] Γεγονότα που έχουν άμεση σχέση με την αναρχική επέμβαση στα κοινωνικά δρώμενα και τη δυναμική που εκφράστηκε σε ένα πλήθος κοινωνικών δραστηριοποιήσεων με αφορμή διάφορα ζητήματα (εργατικά, φοιτητικά, μαθητικά, εκλογές, περιβαλλοντικά, ναρκωτικά, στρατός, φυλακές κ.α.) ξεπέρασε λογικές, αλλά και προοπτικές που άρχιζαν και τελείωναν με την έκφραση συμπαράστασης ή αλληλεγγύης σε διωκόμενους ή κρατούμενους.

[...] Την ίδια περίοδο η έντονη αλλεργία πλήθους νεολαίων -που έλκονταν από τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές- σε κάθε είδους κομματικές «παραδόσεις» δεν οδηγούσε πλέον απλά σ' έναν τελικά προβλέψιμο και με περιορισμένη κοινωνική προοπτική πρακτικισμό, αλλά σηματοδότησε την θέληση για την ολοένα και πιο **δημιουργική συμβολή στην καταγραφή αυτών των πρακτικών, αλλά και των απόψεών τους.**

Αυτή ακριβώς η βούληση για καταγραφή των αναρχικών απόψεων και πρακτικών εκατοντάδων νεολαίων ήταν ένας από τις βασικούς λόγους της δημιουργίας δεκάδων ομάδων και πυρήνων σ' ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση κινήθηκε και συνέβαλε η δημιουργία της **Αναρχικής Αρχειοθήκης**, αλλά και εκδόσεις όπως η **Αναρχική Θεώρηση**.

Όλο αυτό το δημιουργικό ρεύμα έκφραζε με κάθε ευκαιρία μιαν άλλο τόσο δημιουργική αποστροφή σε οποιαδήποτε προοπτική πολιτικής απορρόφησης και αφομοίωσης του από κάθε είδους αριστε-

Πολυτεχνείου την συγκεκριμένη «επετειακή» ημερομηνία. Μια ημερομηνία στην οποία κάθε χρόνο η λεγόμενη «ουρά» έδινε ένα συγκρουσιακό παρόν καθ' όλη την διαδρομή της καθιερωμένης πορείας προς την αμερικάνικη πρεσβεία λοιδορώντας στην πράξη κάθε σκέψη των κομματικών για ανώδυνη αντιιμπεριαλιστική βολτούλα στα πλαίσια των μεταπολιτευτικών δημοκρατικών κεκτημένων.

Και η ευκαιρία δόθηκε. Δεν χαρίστηκε. Το χτύπημα –για το κράτος αλλά και για την αριστερά, κοινοβουλευτική, εξωκοινοβουλευτική, ένοπλη ή φιλοένοπλη– ήταν βαρύ. **Κανείς δεν μπορούσε να εγγυηθεί τι θα επακολουθούσε την επόμενη ημέρα εάν δεν επιλεγόταν η εισβολή στο Πολυτεχνείο.** Και το κράτος δεν είχε καμία διάθεση να ρισκάρει ενώ ήδη μεθοδεύονταν οι διαδικασίες διαδοχής του Παπανδρέου, αλλά και η εξασφάλιση των ευνοϊκότερων όρων έλευσης του «εκσυγχρονιστικού» μπλοκ, της λεγόμενης δηλαδή τότε «λύσης» Σημίτη. Η εξέγερση στο Πολυτεχνείο όχι απλά δεν βοηθούσε αυτές τις επιλογές, όχι απλά βρισκόταν έξω από κάθε συναινετική διαδικασία, αλλά στην κυριολεξία μπορούσε, εάν εξαπλωνόταν, να δημιουργήσει έναν πραγματικό εφιάλτη. Αποδείχτηκε, μάλιστα, περίτρανα ότι ακόμα και μετά την επέμβαση των κατασταλτικών δυνάμεων, την εκκένωση του χώρου και την σύλληψη των 500 και πλέον καταληψιών, η δυναμική του γεγονότος παρέμενε εκρηκτική. Γι' αυτό και πολεμήθηκε περεταίρω.

[...] Το πόσο συνταράχτηκε το κράτος από την εξέγερση του 1995 μπορούμε να το αντιληφθούμε όταν διαπιστώσουμε πως σε κάθε περίπτωση σύλληψης ή αναφοράς σε κάποιους ανθρώπους που συσχετίζονται με το 1995 οι κρατικοί υπάλληλοι δεν χάνουν την ευκαιρία να το επισημαίνουν. Αλλά αυτό είναι πραγματικά ένας φόρος τιμής στην εξέγερση, ένας φόρος τιμής σ' αυτούς που μπορούν να κάνουν τα «αδύνατα δυνατά»...

Είναι μια πραγματικότητα το ότι υπάρχουν οι προδιαγεγραμμένοι και ανατεθειμένοι ρόλοι αφ' ενός, και η αγωνιστική στάση αφ' ετέ-

1995, δεν μπορεί να αποφύγει τη μοίρα των εξεγέρσεων που προηγήθηκαν από αυτό, αλλά και που το ακολούθησαν. ΠΡΟΗΓΗΘΗΚΕ σημαντικών εξελίξεων. Έτσι είναι. Ο κανόνας των εξεγέρσεων στον ελλαδικό χώρο είναι να προηγούνται (συνήθως) καταστάσεων και λιγότερο να έπονται.

Η Εξέγερση του 1995, όταν ξέσπασε με πολλές αφορμές, σηματοδότησε το τέλος μιας περιόδου τόσο της κυριαρχίας, όσο και των κοινωνικών αγώνων στον Ελλαδικό χώρο. Ήρθε σε μια στιγμή όπου έμπαινε σε πράξη η εφαρμογή των ευρύτερων σχεδίων της κυριαρχίας και για τον ελλαδικό χώρο.

Το Πολυτεχνείο του 1995, λόγω του χρονικού σημείου κατά το οποίο εκδηλώθηκε, αλλά και εξ αιτίας της πολυσυνθετότητας των συμμετεχόντων σ' αυτό, έδωσε κάτι το ξεχωριστό: την ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ διάσταση.

Καταθέτουμε, λοιπόν, αυτή μας την προσπάθεια ως μία συμβολή στην κοινωνική και ιστορική μνήμη και ελπίζουμε πως μέσα από το υλικό που έχει συγκεντρωθεί, σ' αυτή την έκδοση, αναδεικνύονται οι ουσιαστικές διαστάσεις της εξέγερσης του Νοέμβρη 1995, που κομβικό της σημείο ήταν η κατάληψη του Πολυτεχνείου ανήμερα της 22ης επετείου της εξέγερσης του 1973».

Το βιβλίο **Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995** διατίθεται σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης και στα γραφεία της Αναρχικής Αρχειοθήκης αυτών των πόλεων.

Πρόκειται για μια Συλλογή Ντοκουμέντων που, μέσα σε 240 σελίδες μεγάλου σχήματος, δίνει μια εικόνα της κατάστασης που υπήρχε πριν, κατά και μετά το ξέσπασμα της εξέγερσης.

Στο βιβλίο περιλαμβάνεται ανέκδοτο υλικό καθώς και κείμενα που αναφέρονται στο σημαντικό αυτό γεγονός. Παρατίθενται, επίσης, αποσπάσματα από εφημερίδες, φωτογραφίες, προκηρύξεις, αφίσες καθώς και ανατυπώσεις εντύπων που είχαν εκδοθεί σε σχέση με την εξέγερση.

«Είναι δύσκολο να εκτιμήσει κάποιος ένα γεγονός εάν δεν προσπαθήσει να ανατρέξει όσον το δυνατόν πιο εμπεριστατωμένα στις απόψεις και στις καταβολές όσων συμμετείχαν με καθοριστικό τρόπο στην δημιουργία του. Σίγουρα κάτι τέτοιο αφορά μια συλλογική διεργασία στην οποία έχουν την δυνατότητα, αλλά και κάθε λόγο σε κάθε περίπτωση να συμβάλλουν πρώτα και κύρια οι αναρχικές ομάδες, όσο τουλάχιστον αφορά τους αναρχικούς. Γεγονότα που όπως προαναφέρθηκε σημάδεψαν τους κοινωνικούς αγώνες, γεγονότα που έφεραν στο προσκήνιο απόψεις και πρακτικές που ενόχλησαν το κράτος και τους μηχανισμούς του δεν «κλείνουν», όσα και αν έχουν καταγραφεί σε σχέση με αυτά.

Έχοντας την παραπάνω ακλόνητη πεποίθηση «ξαναδιαβάζοντας» το γεγονός της εξέγερσης που σημειώθηκε στο κατειλημμένο Πολυτεχνείο ανήμερα στις 17 Νοεμβρίου του 1995 και προσπαθώντας να καταγράψουμε για μιαν ακόμη φορά την συμβολή των αναρχικών, δεν μπορούμε παρά να ανατρέξουμε **και** στα γεγονότα που σημάδεψαν την δεκαετία 1985-1995.

Γεγονότα που αφορούν την **πρώτη** (Μάιος) τον θάνατο του κοινωνικού αγωνιστή και αντάρτη Χρήστου Τσουτσουβή –που έπεσε νεκρός στου Γκύζη σε ένοπλη συμπλοκή με επίσης τρεις νεκρούς αστυ-

εκφράστηκε σε ένα πλήθος κοινωνικών δραστηριοποιήσεων με αφορμή διάφορα ζητήματα (εργατικά, φοιτητικά, μαθητικά, εκλογές, περιβαλλοντικά, ναρκωτικά, στρατός, φυλακές κ.α.) ξεπέρασε λογικές, αλλά και προοπτικές που άρχιζαν και τελείωναν με την έκφραση συμπαράστασης ή αλληλεγγύης σε διωκόμενους ή κρατούμενους.

[...] Την ίδια περίοδο η έντονη αλλεργία πλήθους νεολαίων -που έλκονταν από τις αναρχικές απόψεις και πρακτικές- σε κάθε είδους κομματικές «παραδόσεις» δεν οδηγούσε πλέον απλά σ' έναν τελικά προβλέψιμο και με περιορισμένη κοινωνική προοπτική πρακτικισμό, αλλά σηματοδότησε την θέληση για την ολοένα και πιο **δημιουργική συμβολή στην καταγραφή αυτών των πρακτικών, αλλά και των απόψεών τους.**

Αυτή ακριβώς η βούληση για καταγραφή των αναρχικών απόψεων και πρακτικών εκατοντάδων νεολαίων ήταν ένας από τις βασικούς λόγους της δημιουργίας δεκάδων ομάδων και πυρήνων σ' ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση κινήθηκε και συνέβαλε η δημιουργία της **Αναρχικής Αρχειοθήκης**, αλλά και εκδόσεις όπως η **Αναρχική Θεώρηση**.

Όλο αυτό το δημιουργικό ρεύμα έκφραζε με κάθε ευκαιρία μιαν άλλο τόσο δημιουργική αποστροφή σε οποιαδήποτε προοπτική πολιτικής απορρόφησης και αφομοίωσης του από κάθε είδους αριστερά, επαναστατική ή μη.

[...] Η αντιπαράθεση αναρχικών ομάδων και νεολαίων με την αριστερά, –με το ΚΚΕ αλλά και με τον αριστερίστικο χώρο– παραμένει στο προσκήνιο με έντονο τρόπο καθ' όλη την διάρκεια της δεκαετίας του '90 (μαθητικές πορείες, πορεία του Πολυτεχνείου κλπ). Μια αντιπαράθεση που αντανακλάται και εξηγεί εκτός των άλλων την **έλλειψη διαπραγματευτικού διαύλου** με τους εξεγερμένους καταληψίες, αναρχικούς και μη του Πολυτεχνείου του 1995. Μια αντιπαράθεση που για την αριστερά σηματοδοτούνταν από την δυναμική των αναρχικών απόψεων και πρα-

αλλά και η εξασφάλιση των ευνοϊκότερων όρων έλευσης του «εκσυγχρονιστικού» μπλοκ, της λεγόμενης δηλαδή τότε «λύσης» Σημίτη. Η εξέγερση στο Πολυτεχνείο όχι απλά δεν βοηθούσε αυτές τις επιλογές, όχι απλά βρισκόταν έξω από κάθε συναινετική διαδικασία, αλλά στην κυριολεξία μπορούσε, εάν εξαπλωνόταν, να δημιουργήσει έναν πραγματικό εφιάλτη. Αποδείχτηκε, μάλιστα, περίτρανα ότι ακόμα και μετά την επέμβαση των κατασταλτικών δυνάμεων, την εκκένωση του χώρου και την σύλληψη των 500 και πλέον καταληψιών, η δυναμική του γεγονότος παρέμενε εκρηκτική. Γι' αυτό και πολεμήθηκε περεταίρω.

[...] Το πόσο συνταράχτηκε το κράτος από την εξέγερση του 1995 μπορούμε να το αντιληφθούμε όταν διαπιστώσουμε πως σε κάθε περίπτωση σύλληψης ή αναφοράς σε κάποιους ανθρώπους που συσχετίζονται με το 1995 οι κρατικοί υπάλληλοι δεν χάνουν την ευκαιρία να το επισημαίνουν. Αλλά αυτό είναι πραγματικά ένας φόρος τιμής στην εξέγερση, ένας φόρος τιμής σ' αυτούς που μπορούν να κάνουν τα «αδύνατα δυνατά»...

Είναι μια πραγματικότητα το ότι υπάρχουν οι προδιαγεγραμμένοι και ανατεθειμένοι ρόλοι αφ' ενός, και η αγωνιστική στάση αφ' ετέρου. Και οι ρόλοι από την αγωνιστική στάση απέχουν πολύ. Στην πρώτη έχουμε όλα τα χαρακτηριστικά της ανάδειξης ενός ατομισμού και στην άλλη την ανιδιοτέλεια και την αντικρατική στάση. Χρειάζεται, επίσης, να επισημάνουμε πως από τους 500 και πλέον εξεγερμένους του Πολυτεχνείου 1995 που πέρασαν από τα δικαστήρια ενηλίκων ή ανηλίκων ΜΟΝΟΝ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΦΥΛΑΚΙΣΤΗΚΑΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ

κάτι το ξεχωριστό: την ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ στάση.

Καταθέτουμε, λοιπόν, αυτή μας την προσπάθεια ως μία συμβολή στην κοινωνική και ιστορική μνήμη και ελπίζουμε πως μέσα από το υλικό που έχει συγκεντρωθεί, σ' αυτή την έκδοση, αναδεικνύονται οι ουσιαστικές διαστάσεις της εξέγερσης του Νοέμβρη 1995, που κομβικό της σημείο ήταν η κατάληψη του Πολυτεχνείου ανήμερα της 22ης επετείου της εξέγερσης του 1973».

Το βιβλίο **Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995** διατίθεται σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης και στα γραφεία της Αναρχικής Αρχειοθήκης αυτών των πόλεων.